

1. Despre Isus povestește-mi

Despre Isus, povestește-mi!
Scrie-mi pe inimă, clar,
Cea mai de preț povestire:
Viața Sa plină de har!
Spune cum îngerii,-n coruri,
Cântau la nașterea Lui:
„Lui Dumnezeu, slavă-n ceruri
Și pace-aici, jos, între-ai Lui“!

*Despre Isus, povestește-mi!
Scrie-mi pe inimă, clar,
Cea mai de preț povestire:
Viața Sa plină de har!*

Spune de timpu-n pustie,
Cum greu a fost ispitit,
Pentru-ale noastre păcate,
Și-nvingător a ieșit!
Spune de-ai Săi ani de trudă,
De întristări ce-a purtat,
Singur, sărac, fără casă,
Disprețuit, înlăturat!

Spune de crucea durerii,
Pe care-a fost atârnat,
Despre mormântul de piatră,
Spune că El a-nviat!
Dragostea Sa mișcătoare
O văd mai clar ca oricând.
Eu Îl urmez fără murmur,
Căci m-a salvat, pe lemn murind.

2. Pe-oriunde ai mers Tu

Pe-oriunde-ai mers Tu, Miel divin și blând,
Urme de sânge, jos, aici, lăsând,
Te vom urma, prin haru-Ți nesfârșit!
Prin suferință, Tu ai biruit.

Ai fost născut în iesle, nu-n palat,
Tu, suferința, n-ai îndepărtat,
Dar, chiar hulit, respins, disprețuit,
Numele-Ți este, sus, acum, slăvit.

Tu ești Tiparul, veșnic neschimbat;
Numele-Ți vom purta-cel lepădat.
Oare de ce să mergem pe alt drum
Cu-aceia mulți ce nu-mplinesc ce spun?

Cu Tine-aici, câțiva ani scurți lucrăm,
Pe cei ce Te-ar cinsti, să-i căutăm;
Sus, către casa noastră,-apoi urmăm;
Vrem, pentru Tine, viața să ne-o dăm.

3. Pe pământ, trimis de Tatăl

Pe pământ, trimis de Tatăl, Domnul a venit,
A trăit sărac, străin și neprimut.

Vulpile au vizuini, cuib-păsările au,
El n-a-avut, să Se-odihnească, locul Său.

Mulți, de-acest Om al durerii, fața și-au ascuns
Și, dispreț, ocări, batjocuri, I-au adus.

Viața-I sfântă,-atât de pură, zilnic Și-a jertfit;
Pân' la capăt, viața, slujba-a oferit.

La sfârșit, El, scumpu-I sânge, pentru toți, Și-a dat,
Dar potrivnicii-au fost orbi, L-au lepădat.

Tatăl L-a-nviat, făcându-L Domn al tuturor.
O, ascultă-I azi chemarea,-ntreg popor!

4. Desăvârșit Domn

Desăvârșit Domn, drumu-Ți sfânt
E-ascuns de cei vestiți,
Descoperit doar pruncilor,
Puțini, săraci, smeriți!

Cei mai de seamă înțelepți
Nu pot afla, orbiți,
Scumpu-adevăr-atât de clar
Doar celor sloboziți.

Când lași prieteni, casă, țel,
Și ca pribeag trăiești,
Absurd e pentru cei mai mulți,
Căci viața ți-o jertfești.

Cel singuratic și respins,
Acum, disprețuit,
Va-mpărăți-Domn-pe pământ,
În ziua-I, proslăvit.

Putem sălta-n noi, bucuroși-
Răsplata e-n curând;
A-L întâlni și-a ne zâmbi
Ne 'nalță, teama luând.

5. Domnu-a coborât din ceruri

Domnu-a coborât din ceruri,
Arătând pe Dumnezeu,
Adevăru-ntreg vestindu-l,
Să cunoaștem scopul Său.

*Să-I călcăm mereu pe urme,
Orice-ar fi să întâlnim!
Pe Isus mereu privindu-L,
Totu,-n El, noi biruim.*

Beznă-adâncă se coboară
Peste lumea-aceasta rea;
Dacă-L vom urma pe Domnul,
În lumina Sa vom sta.

El S-a dat ca ispășire,
Pe captivi a-i 'libera.
Robii Și-a trimis, să scape
Oameni de mânia Sa.

Forța lui Satan se sfarmă,
Când Isus Se va-arăta.
Bezna-atunci va fi-înghițită,
Și El plânsul ni-l va lua.

6. Isus-tema noastră

E Isus mesajul nostru;
Tema noastră, El va fi.
Îl vom înălța de-a pururi;
Pe Isus, doar, vom privi.

*Domnu-acum și-ntotdeauna,
Domnu-n toate noi cântăm-
Sfânt Mântuitor din slavă,
Domn și Rege ce-așteptăm.*

E Isus salvarea noastră;
Pentru noi El S-a jertfit.
El ne dă neprihănirea
Și puterea zi de zi.

E Isus tăria noastră;
Celui ce I se predă,
În neazuri și ispite,
Harul și puterea-i dă.

E Isus Stăpânul nostru;
Vrem să ascultăm de El,
În supunere slujindu-I,
Fermi în inimă și-n țel.

7. Isus e tot la fel

Isus e tot la fel
Și-n veci, rămâne El
Domn sfânt de sus,
În chip smerit născut,
Nu-ntre cei mari văzut,
Poarta spre cer făcut,
De Tatăl, uns.

Vreau stăpânirea Ta;
Fă să-mi fac partea mea,
Doamne, mereu!
Fă-mă să-Ți fiu predat,
Să fiu neîncetat
Din inimă,-nchinat,
Pe drumul Tău!

În strălucita zi,
Ai Săi, cu El, vor fi
Eliberați,
Lupte și chin trecând,
Boli, moarte, încetând,
Pe țărmaș sfânt cântând,
Răscumpărați.

8. Chiar pentru mine?

Chiar pentru mine-a fost făcut
Că Fiul tronu-a părăsit,
Lăsând mărirea ce-a avut?
Chiar pentru mine a venit?

*Da, pentru mine a trăit
Și, din iubire, S-a jertfit.
De-acum, Îl voi slăvi mereu,
Și El va fi-Împăratul meu.*

Chiar pentru mine-a fost cântat,
De îngeri, imnu-n Betleem?
Chiar mie mi s-a adresat
Al Domnului mesaj suprem?

Chiar pentru mine-a spus Isus
Să vin la El și să-L urmez,
Că îmi dă pacea Sa de sus,
Când Lui povara-ncredințez?

Chiar pentru mine El a plâns
În Ghetsimani, și S-a rugat?
Chiar pentru mine-a fost străpuns,
Murind pe lemn, să fiu salvat?

9. Spre mine-apeacă-Te

Spre mine-apeacă-Te:

Trudit mi-e sufletul!

O, Miel ceresc, la Tine vin:

Ascultă-mi strigătul!

Spre mine-apeacă-Te:

Mi-e tristă inima!

La Tine vin cu-al meu păcat,

Dorind odihna Ta!

Pe căi deșarte, seci,

Mult timp am rătăcit.

Pustiul jalnic las 'napoi;

La Tine vin smerit.

Plăceri de-aici, lumești,

Ce repede-au trecut!

În loc de pâine, piatră-au dat,

Ce n-a satisfăcut.

Nori groși mă-nvăluiesc:

O, nu mă părăsi!

Un duh smerit, mâhnit, Ți-aduc:

O, nu-l disprețui!

10. Ascultă-mi, Doamne

Ascultă-mi, Doamne, strigătul,
Ascultă ruga mea!
Din capătul pământului,
Mâhnit, cer mila Ta.

O, du-mă Tu pe stânca Ta-
Te rog cu-un duh supus!
Aș vrea, la Tine, să ajung,
Dar stânca mi-e prea sus.

Căci Tu ești adăpostul meu-
Un sigur turn, înalt,
Ce mă păzește de vrăjmași,
Deplin asigurat.

Aș vrea să locuiesc pe veci
Cu Tine,-n cortul Tău,
La aripile-Ți alergând,
Ca adăpost al meu.

Tu, juruințele mi-ascuți,
Și, când eu le-mplinesc,
Cereasca moștenire-mi dai-
A celor ce-Ți slujesc.

11. Nu îți vorbește?

Nu-ți vorbește că Mântuitorul,
În chinuri, pe lemn, a murit?
Ca să cumpere-a ta mântuire,
Pedeapsa pe El, L-a lovit.

*Cât a suferit,
În chinu-I cumplit!
Când, zdrobit, El Și-a dat sfântu-I suflet,
A fost pentru tine lovit.*

Nu înseamnă nimic pentru tine
Că El trece iar întristat?
„Am dorit mult să-i strâng, dar ei n-au vrut!“-
E-al Său strigăt îndurerat.

Chiar nu-nseamnă nimic pentru tine
Că-ntregu-ți păcat a purtat,
El plătind veșnic răscumpărarea
Ca,-n veci, tu să fii 'liberat?

Nu te mișcă deloc că El vine,
Pe vii și pe morți, judecând?
Când pământ și plăceri se vor duce,
O, cum vei scăpa,-n fața-I stând?

12. Spală-mă, Miel divin

Spală-mă, Miel divin, de-al meu păcat!
Prin sângele-Ți vărsat, fă-mă curat!
Mă curăță de rău, să capăt chipul Tău,
Și, tot lăuntrul meu, să-mi stăpânești!

Spală-mă, Miel divin, de-al meu păcat!
Ca Tine vreau să fiu, deplin curat.
O, viața Ta curgând, din coasta-Ți sângerând,
Să-mi spele, inundând, inima mea!

Spală-mă, Miel divin, de-al meu păcat!
Prin suferința Ta, sunt vindecat.
Atât de-aproape-mi ești, odihnește-mi dăruiești!
Sublime stări cerești, fără păcat!

Spală-mă, Miel divin, de-al meu păcat!
Tu, când în Tine cred, mă ții curat.
Eu, inima-Ți predau; da, zilnic totu-Ți dau
Și strâns de Tine stau, șters de păcat.

13. Iubirea Lui nu va-nceta

Iubirea Lui nu va-nceta
Cât viața-aici îmi va dura;
Când drumul mi se va sfârși,
Cu Tine, scump Isus, voi fi!

*Iubirea-n Ghetsimani L-a dus,
Pân' la Calvar ea L-a condus.
Prin răni văd cum iubire-a curs
Când pentru mine-a fost străpuns.*

Deși-s nevrednic de Isus,
Un loc mi-a pregătit El sus,
Cu-ai Săi răscumpărați copii,
În nesfârșite bucurii.

Purtând neprihănirea Sa,
Ai Săi robi fața-I vor vedea,
Slăvit-I Nume preamărind,
'Naintea Lui iertați fiind.

Iubirea Sa-i va mângâia,
Cu mâna-I lacrimi va-alunga.
Ei vor cânta necontenit:
„Tu pentru mine ai murit!“

14. Nu-s răscumpărat cu aur

Nu-s răscumpărat cu aur,
Ci cu sânge prețios.
Prețul dat e fără margini:
Mielul sfânt, Isus Hristos.

*Domnul meu Și-a dat viața
Ca să fiu răscumpărat.
O, ce dragoste nespūsă,
Când la Golgota El S-a dat!*

Nu-s răscumpărat ca, vreme
Și talanți, să risipesc,
Ci să-mi port acum povara;
De la El puteri primesc.

Nu-s răscumpărat ca, viața,
În plăcere, s-o trăiesc.
Scurt e timpul pentru lucru;
Zile, ani, trec, se grăbesc.

M-a răscumpărat din vină;
O, ce mult El m-a iubit!
Însuși Fiul sfânt din ceruri,
Pentru mine, S-a jertfit.

15. Tu ești vrednic

Tu ești vrednic, Tu ești vrednic,
O, Isuse,-n toate Domn,
La al cărui tron cad îngerii-
De ce-avem mai bun, ești demn!
Când mai greu preț ni se cere,
O, ne-ajută să cântăm,
În ecou, cântări din ceruri,
La-al Tău tron când ne-nchinăm!

*Căci Tu pentru Tine
Ne-ai răscumpărat,
Prin acel greu Ghetsimani
Și-al crucii sânge dat.*

Tu ești vrednic, Tu ești vrednic!
Miel divin, Tu vrednic ești
De-ale noastre vieți, ca,-n ele,
Viața Ta s-o retrăiești!
De-a primi puterea, cinstea,
Lauda și dragostea,
Doamne,-a cerului lumină,
Tu ești vrednic pururea!

16. De-am ști cât a costat

De-am ști cât a costat venirea Sa,
Perdeaua-n două de-a se sfâșia,
Ca îngerii din cer L-am lăuda!
O, dac-am ști, o, dac-am ști!

De-am ști-ntristarea-n duh, sudoarea grea,
Grădina, ceasu-amar și crucea Sa,
Tot ce e-n rest, ca zgura, n-ar conta!
O, dac-am ști, o, dac-am ști!

De-am ști ce bucurii El a promis,
Putere, har, prin brațul Său întins,
Nu mult ar sta El așteptând respins;
O, dac-am ști, o, dac-am ști!

De-am ști, Isuse, Domn al tuturor,
'Naintea cărui' cade-orice popor,
Să nu mai rezistăm când Tu implori!
Ajută-ne să știm, să știm!

17. O, cât m-a iubit Isus!

El, blând, m-a căutat,
Bolnav, frânt de păcat
Și, pe-ai Săi umeri, iarăși,
La staul m-a purtat,
În timp ce îngerii cântau,
De toate-n ceruri răsunau.

O, cât m-a iubit!

O, cum S-a jertfit!

O, ce har la staul m-a condus-

Har divin, ce-n staul m-a adus!

Spre răni mi-a arătat
Cum sângele I-a curs.
Cununa-njositoare
Pe capul Lui s-a pus.
O,-n mine, ce-a putut găsi,
Să poată-atât a suferi?

Cât timpul trece-acum,
Odihnă-i pe deplin;
Aștept doar răsăritul,
Cel, de lumină, plin,
Când lângă El ne va chema,
Să fim cu El, mireasa Sa.

18. De orice pată șters

De orice pată șters,
De orice rău păzit,
O, Doamne,-acesta-i darul ce
Mi l-ai făgăduit!
Trecutu-mi de eșec,
De teamă și păcat,
'Naintea crucii-Ți îl arunc
Și,-acolo,-l las uitat.

Păcatu-mi nu Ți-ascund,
Fugind de-al lumii gând;
Urăsc mândria-mi, și apar
'Naintea Ta cum sunt.
O, Doamne,-așa cum sunt,
Nu ce-alții cred c-aș fi,
Ci doar un suflet slab, luptând
Ca,-n viață, să pot fi!

Stând în lumina Ta,
Îmi pare c-am omis
Să iau din mâna-Ți darul sfânt
Ce Tu mi l-ai întins.
O,-nțelepciunea Ta,
Puterea, harul Tău,
Proclam acum că ele pot
A mă păstra mereu!

Aici, jos, pe altar,
Eu las comoara mea;
Să-mi fii aproape și,-Împărat,
Te voi încorona!
Să ardă focul Tău
Ce,-n mine, e semeț,
La Tine să mă-ntorc, crezând
În Numele-Ți măreț!

19. O zi a îndurării

O zi a îndurării,
Ce-mi bucură-amintirea:
În bezna vieții mele,
Mi-au traversat cărarea
Doi robi ai Domnului;
Mi-au luminat cărarea,
Vorbindu-mi despre Fiul,
În duh și-n adevăr.

*Ce scumpă Vestă Bună:
Iertare în Hristos,
Să știi că-i rezolvare
Cu cel mai păcătos,
Că Domnul, pentru mine,
A coborât în lume,
Trăind și chiar murind!*

Când am sfârșit a merge
Pe căi întunecate,
M-am bucurat de-o scumpă,
Sublimă libertate,
La care n-am sperat,
De-o sfântă bucurie,
Ce a lăsat uitării
Tristețea din trecut.

Acum, când pot pricepe
Ce soartă tristă-așteaptă
Pe cei ce,-n întuneric,
Să viețuiască,-acceptă,
Spre moarte-alunecând,
Pătruns sunt de tristețe
Să văd cum ei ignoră
Ce-i după-acest pământ.

20. Tu viața Ta mi-ai dat

Tu viața Ta mi-ai dat,
Sfânt sângele-Ți vărsând,
Să fiu răscumpărat,
Din moarte înviind.
Tu viața Ta mi-ai dat:
Eu, Ție, ce Ți-am dat?

Ani lungi ai cheltuit,
Trudind pe-un câmp pustiu,
Ca,-n veci, mereu mai mult,
Eu, slava Ta s-o știi.
Ani lungi s-au cheltuit:
Eu cât m-am cheltuit?

Tu mi-ai adus, prin har,
De sus, din casa Ta,
Salvarea mea, în dar,
Iertarea, dragostea.
Măreț dar mi-ai adus:
Dar eu, ce Ți-am adus?

Vreau viața mea să-Ți dau,
Ai mei ani să-Ți ofer,
S-accept și ce e greu,
Lăsând lumești plăceri.
Da, tot ce am Îți dau,
Mântuitorul meu!

21. Să mergem după Domnul

Să mergem după Domnul-
E-al Vieții drum, sfințit!
Cei credincioși l-au mers, și,
În luptă,-au biruit:
Străini și călători, toți
În inimi acordați,
În sfânta-Împărăție,
Prin lupte au intrat.

Proroci, martiri, apostoli-
Un sfânt, măreț popor-
Au străbătut acest drum
De-a lungul anilor.
Cu lacrimi, chin și sânge,
Ai lor pași, l-au marcat,
Dar, întăriți în Domnul,
Luptând au 'naintat.

Urmând ferm pân' la capăt,
Cununa-au câștigat;
Al lor glas azi ne cheamă,
Acest drum, de-alergat.
Nu v-aplecați spre lume:
Pe-aici nu mai călcăm!
Eterna viață-alegeți:
Curând de-aici plecăm!

Cel ce-și păstrează viața
Va pierde-o pururea,
Dar, cine-aici și-o pierde,
Sus, o va câștiga.
Cu mijlocul încins, tari,
Cu-un scop ferm, neclintit,
Vom merge pe-unde-ai Săi robi,
Prin veacuri, au pășit.

22. Ce scump și curat e Cuvântul

Ce scump și curat mi-e Cuvântul divin!
Îl sorb, îl iubesc și-l ador.
O candelă-a pașilor mei e pe drum,
Cât timp sunt aici călător.

*Mai scump decât aur sau mii de arginți,
E mai scump ca rubinul curat
Să stau la picioarele Domnului meu,
Pe El să-L ascult ne-ncetat.*

Ce dulci și ce pașnice-s căile Lui
Când El mi-este Stăpânitor!
Cuvântul Său sfânt este viață și duh;
Mi-e dulce și răcoritor.

Când stau să-L ascult, sunt atunci 'liberat
Să merg după-al meu Împărat.
În inimă,-adânc, țin ascuns legea Sa,
Cântând slava Lui necurmat.

O, Doamne,-ntărește-mă în legea Ta,
Să simt desfătarea în ea!
Înclină Tu inima robului Tău
Să cugete zilnic la ea!

23. Spre refugiu te grăbește

Spre refugiu te grăbește,
Pe câmpii nu zăbovi!
Să te naști din nou se cere,
Cu Isus, de speri să fii.
Nu-ți zidi nădejdea-n vorbe!
Fapte bune nu-s de-ajuns.
El în noi-nădejdea slavei-
Este Stânca de ne-nvins.

*Vin' la El, ascultă-I glasul:
Ți-e Prietenul cel bun!
Nu-ntrista pe al Său Duh Sfânt!
Vino!-odihne-ți dă acum.*

Ape vii, să bei, o, vino!
Pâinea Vieții-i fără bani.
Nu-I disprețui chemarea:
Vino-n ale Sale mâini!
El salvare-ți dă, deplină,
Eul și ce-i rău să-nvingi.
La-a nădejzii ușă-așteaptă,
„Bun venit“ să-ți spună-atunci.

Timpul tot mereu gonește;
Să rămâi aici, nu poți,
Căci curând te cheamă moartea,
Glasu-i trebuie s-ascuți.
În iubirea-I, mila-I mare,
Domnu-așteaptă-a te primi;
De la-a Sa prezență scumpă,
Vrei în beznă-a rătăci?

24. Noi iubim drumul cel sfințit

Noi iubim drumul cel sfințit,
Pe care Domnu-a mers smerit.
Suntem străini și peregrini;
Spre casă, sus, călătorim.

*În Domnul, Calea am găsit,
Cea către cerul nesfârșit;
Cât El dă viață pe pământ,
Vom fi fideli pân' la mormânt.*

Glasul și mâna-I înălțăm;
De ele,-aici, conduși suntem.
Știm că sfârșitul scump va fi,
Când truda ni se va sfârși.

Domnu-i milos cu noi, și blând,
Căci, în păcat, orbiți fiind,
Blând, spre lumină, ne-a-ndreptat;
Îl vom slăvi neîncetat.

El dă curaj prin brațul Său,
În înfruntarea cu Cel Rău;
Ne va păstra neconținut,
Tari, credincioși, pân' la sfârșit.

25. Dă-I ce-ai mai bun

Dă ce-ai mai bun la Stăpânul,
Dă-I vlaga din tinereți!
Cu tot avântul din suflet,
Pentru-adevăr să te lupți!
Domnul ne este exemplul:
Dârz El a fost, credincios;
Dă-ți Lui tot devotamentul,
Dă ce-ai mai bun lui Hristos!

*Dă ce-ai mai bun la Stăpânul,
Dă-I vlaga din tinereți!
Cu-a mântuirii armură,
Pentru-adevăr să te lupți!*

Dă ce-ai mai bun la Stăpânul,
Inima-ntâi Lui s-o dai!
Primul fă-L în a ta slujbă,
Viața dedică-ți-o Lui!
Dă, și-ți va da Dătătorul!
El chiar pe Fiul Și-a dat;
Cu-ndatorare slujindu-I,
Dă ce-ai mai bun la-Împărat!

Dă ce-ai mai bun la Stăpânul,
Căci El te-a răscumpărat!
A părăsit chiar și cerul
Și pentru tine S-a dat.
Fii vrednic de-a Sa iubire,
Căci din pieire te-a scos!
Dă-I toată-a ta adorare,
Dă ce-ai mai bun lui Hristos!

26. Zilele, ne-nvață, Doamne

Zilele, ne-nvață, Doamne,
Bine-a ni le număra,
Ca, o inimă-nțeleaptă,
Să putem a căpăta!

*Zile, ani, trec ca un abur-
Înțelept, fă să umblăm!
Fă-ne să-Ți purtăm azi chipul
Până-acasă, sus, intrăm!*

Zilele, ne-nvață, Doamne,
Bine-a ni le număra!
Cât e timp, să facem bine
Prin înțelepciunea Ta!

Zilele, ne-nvață, Doamne,
Bine-a ni le număra!
Ne trezește la dreptate,
Ce-i deșert a nu păstra!

Zilele, ne-nvață, Doamne,
Bine-a ni le număra,
Să le dăm, veghind în slujba-Ți
Până goarna va suna!

27. Mântuirea e Hristos

Domnul a lucrat mereu s-atragă vieți,
De pe drumul lor greșit, pe drumul Său.
Ce oferă El e tot ce-i valoros:
O trăire-n tine-a vieții lui Hristos.

*Mântuirea e Hristos în noi,
Ce dă biruința zi de zi,
El, ca Domn, în viață și-n cuvânt,
După pașii Săi, mergând spre cerul sfânt.*

Unii își compară viața între ei,
Vrând s-ajungă sfinți prin fapte omenеști,
Însă, fără înnoirea în Isus,
Ei vor fi excluși pe veci din ceruri, sus.

Dacă ești cinstit, dă-ți viața lui Hristos!
Fă-L Stăpân și-alege-ți drumul Său, acum!
Nu te teme să-I slujești și să-L arăți!
Vei primi putere dacă Îl ascuți.

28. Unde-i lumină?

„Unde-i lumină,“-ntreabă tristul suflet,
„Ca să-mi arate drumu-adevărat?
Unde-i lumină?-căci mă obosește
Lumea deșartă, plină de păcat.“

Încă se vede prin Isus lumina;
„Doar Eu sunt calea“, îți șoptește El.
„O, suflet plin de îndoieli și frică,
Vino la Mine, nu umbla rebel!“

El e Lumina pentru cei din beznă,
Ce trec prin valea umbrei morții-aici.
Dacă-L primești, ți-oferă Tatăl dreptul
Să te numești copilul Său pe veci.

Doar timp puțin mai e Lumina vieții;
O, mergi cu El, și nu vei rătăci!
Nu zăbovi, să nu te-apuce noaptea,
Când vei afla că El nu va mai fi!

29. Ieri, astăzi și în veci

Scump mesaj, credința simplă poate-aici primi:

Ieri, și astăzi, și în veci, Isus la fel va fi.

Încă-I place-a vindeca pe orbi, ciungi, păcătoși,

Mângâind pe cei ce plâng, făcându-i bucuroși.

Ieri, și astăzi, și în veci, Isus e tot la fel;

Totul poate-a se schimba, dar niciodată El.

Cel ce-a mers la cei pierduți, te caută acum.

O, te pleacă pocăit și-acceptă-al Său sfânt drum!

Cel ce-a zis: „Nu te condamn; mergi și nu mai greși!“

Azi îți spune, ca și-atunci, să poți iertat a fi.

De Cel ce-a iertat pe Petru, teamă nu avea!

Ca la Toma, îndoiala-ți va clarifica.

Cel ce pe-ucenicul drag la pieptu-l l-a lăsat,

Te invită iubitor, de El să fii purtat.

Cel ce, pe-agitata mare, liniștit umbla,

Încă poate potoli furtuna noastră grea.

Cel ce-n Ghetsimani plângea și,-n chinuri, Se ruga,

Orice-amar pahar de tremur, azi, cu noi, El bea.

30. Dă Tu credința

Dă Tu credința cea cu viață-n ea,
Ce,-al lui Isus mesaj, o insufla!
Din nou azi s-o redai, prin mesagerii Tăi,
Creând credința Lui, cu viață-n ea!

Dă Tu credința-dovedită clar,
Ca-n pilda Sa cu bobul de muștar!
În inimi omenești, Tu temeri izgonești,
Credința s-o sădești-vădită clar.

Dă Tu credința ca scut păzitor,
Ce a primit-o Domnu-n ajutor,
Vrăjmași tari înfruntând, păcatul respingând,
Credința tare-având, scut păzitor!

Dă-mi Tu credința de copil curat:
Să am al lui Isus gând, necurmat,
Ca,-n mine ea crescând, să-nvăț s-ascult, iubind,
Al Său rob devenind, copil curat!

31. L-am găsit

Voi, ce căutați, descurajați,
Parte de Isus, s-aveți,
Fiți voioși, de-acum, vă bucurați:
„L-am găsit“-„veniți, vedeți!“

*„L-am găsit“-speranța de veacuri-
Bucuros răsună-al nostru cor:
„Pe Hristos-Cel prorocit-noi L-am găsit,
Pe-Acel Rege-al regilor.“*

Voi, ce flămânziți de-un viu cuvânt,
Însetați de-un viu izvor,
O, veniți ca să vă dea avânt
Cântu-adus de vestitor!

Cel ce,-n Galileea, a-nvățat,
Umblă și-astăzi pe pământ
Și, la tine, vine-acum smerit,
Încă trup de lut purtând.

„L-am găsit“-vestiți-L ne-ncetat
Unde oameni se gălesc,
Până toți, ce-aici L-au căutat,
Viața, pacea, le primesc!

32. Mântuirea-nseamnă totul

Dumnezeu azi te invită
La un trai divin, sfințit.
Pentru scumpa ta salvare,
Vin' cât timpu-i potrivit!

*Mântuirea-nseamnă totul
Pentru-acum și-n veșnicii.
Altceva n-o să conteze,
Viața, când se va sfârși.*

Glasul de avertizare
Al prorocilor, s-ascuți.
Pe El cheamă-L ca salvare,
Cât timp, să-L găsești, tu poți.

Cere-I milă, mântuire,
Și-ți va da cum te-ai rugat!
În Hristos nu-i osândire;
Doar în El poți fi iertat.

Dumnezeu azi te invită:
„Vin' la Mine,-a nu pieri!
Când te-mbrac în mântuire,
Vei trăi, nu vei muri.“

33. Spre zări conduce un drum

Spre zări conduce un drum,
Din toate căile lumii.
În sus conduce-acest drum,
Sufletu-acasă purtând,
În țara-n care mereu se visa,
Ce viața-aceasta nu poate să-i dea.
Acolo duce-acest drum,
Din a ta viață plecând.

Jos, ne-nsemnate rămân
Toate problemele vieții.
Lupte, eșecuri și chin,
Trec, și atunci poți urca.
Sub tine,-nfrângerii, se află-n curând,
Și-o viață nouă ți-apare-nflorind.
Împărăția-I o simți,
Naștere-n tine, cum ia.

Lin pleacă, nezgomotos,
Ce-ți mai întunecă ochii;
Al vieții scop și folos
Clare ți-apar, deslușit.
Nemărginirea întreagă-ntrezezi;
De parte-n timp planul Său descifrezi.
Lasă-L prin tine-a lucra,
Până vei fi sus primit!

34. Domnul cheamă din tumultul

Domnul cheamă din tumultul

Ce e-n lumea rea:

„Nu mai rătăci zadarnic,

Dă-mi tu inima!“

Jugul lui Isus ia-l zilnic,

A te-elibera:

Sursa libertății,-odihnei-

Mântuirea ta!

Când ți-e inima-ncărcată,

Dusă de-orice vânt,

Și ți-e viața-ntunecată,

Tot mai grea pârând,

Multe suflete-s lovite,

După-odihnă-oftând,

Dar puțini vor să-L urmeze

Pe Isus, Cel blând.

Glasu-nțelepciunii cheamă:

„Nu mai stărui

Pe căi sumbre, spre regrete

Ce nu vor sfârși!“

35. Există un drum

Există un drum, un drum drept și strâmt
Ce duce spre viață, sus-
E Calea ascunsă, drumul cel sfânt
Pe unde a mers Isus.

*În suflet tânjesc, dorind să găsesc
Acest drum curat, sfințit.
Mă călăuzește, Doamne, Te rog,
Spre-al Tău drum desăvârșit!*

Dar, ca să-l găsim, El cere să fim
Dispuși să lăsăm ce-i rău,
Căci Domnul a spus că doar cei curați
Pot merge pe drumul Său.

Există un drum îngust și sfințit-
Cel al adevărului;
E drumul neprihănirii, smerit,
Ce nu-i place eului.

Acest drum dorit e desăvârșit;
Pe el merg aleșii Lui.
Cei ce, pentru El, au de suferit,
Primesc slava cerului.

36. Acel drum, ce conduce sus

Acel drum, ce conduce sus,
E-ngust-a spus-o El.
Doar cei ce-l prețuiesc nespūs
Îl vor urma fidel.

*Calea Sa la fel va fi,
Pretutindeni și oricând.
Un nume, doar, va mântui,
Al lui Hristos-Cel sfânt.*

El însuși Calea a trasat,
Picioarele-Și rânind.
Azi, sus în cer, stă înălțat,
Cununi pe cap purtând.

Cel care,-n Galileea,-a spus,
Cu glas precis și clar:
„Veniți, urmați-Mă supus!“
Ne cheamă astăzi, iar.

Credințe goale vor cădea;
Trec false teorii;
Doar adevărul va-ajuta
La-a judecății zi.

37. Un izvor de apă vie

Un izvor de apă vie,
Toată viața-am căutat,
Ca să-mi fie potolită
Setea mare ce-am răbdat.

*Mi-am găsit Mântuitorul,
Cel atât de mult dorit!
Mulțumirea mea deplină,
În Isus, s-a împlinit.*

Înșelat cu hrana lumii,
După lucruri seci umblam
Și, epuizat de umblet,
Tot mai mult eu flămânzeam.

Bâjbâind pe alte drumuri,
Satisfacții n-am găsit;
Numai multe vorbe goale,
Fără viață,-am auzit.

Un izvor de apă vie,
Ce țâșnește ne-ncetat,
Bogății nelimitate,
În Isus, eu am aflat.

38. Tu știi drumul, Doamne

Chiar, drumul, de nu-l știi, Tu bine-l știi;
Cu-aceasta, duhu-mi liniștit va fi.
De ce m-aș frământa, tot zbuciumat,
Trudindu-mi inima, îngrijorat?

Drumul și timpu-aici, Tu ni le știi;
Planul ni l-ai făcut a-l împlini.
Te proslăvesc, c-atâta m-ai iubit,
Și-Ți laud harul ce m-a mântuit.

Cum bate vântu-aprins, Tu bine știi;
Tu-i zici să stea și, prea târziu, nu vii.
Stau liniștit; Cuvântu-Ți mi-e răspuns;
Tu drumu-mi știi, și-aceasta mi-e de-ajuns.

39. Unu-i doar

Cine poate să ne-ajute, să ne simtă inima,
Când de-ai vieții spini e-atinsă, sângerând,
Care-i lângă noi, aproape, și ne dă,-n iubirea Sa,
Chiar ce-avem nevoie-n suflet, Duhu-I blând?

*Unu-i, doar-e Isus,
Și noi, deplin, nădejdea-n El ne-am pus.
Când probleme ne-asupresc și griji ne copleșesc,
Un Prieten, ce ne-ajută, e Isus.*

Cine poate să dea pace păcătosului trudit,
Când cu sarcini al său suflet e-ncărcat,
Să-i vorbească de iertarea ce-l va face fericit,
Prin spălarea-n sfântul sânge ce Și-a dat?

Cine poate să ne fie un Prieten bun mereu,
Orice-amărăciune-a noastră-mpărtășind,
Ce se-apropie-n iubire și ne vindecă de rău,
Să trăiască-n noi de-a pururi, consimțind?

Cine poate să ne-ajute, când sfârșitul e curând,
Ce-o să meargă-n apa morții lângă noi,
Luminându-ne cărarea, temeri și-ndoieli ștergând,
Să ne poarte-n siguranță duhu-n rai?

40. Condu-mă să nu rătăcesc

Doamne, condu-mă, să nu rătăcesc-ia-mi mâna Tu!
Pe lângă drum, capcanele pândesc-ia-mi mâna Tu!
Slab sunt și înclinat să tot greșesc;
De Tine însoțit, nu rătăcesc.

Domnul meu drag, Tu m-ai iubit mereu: să nu mă lași!
Eul, zdrobește-mi, fă-mă robul Tău-al Tău slujbaș!
Dacă, prin viața mea, ești proslăvit,
Va fi ea demnă, și eu fericit.

De-Ți este viața mea de vreun folos, Ți-o dau smerit;
Tu ai murit pe lemnul nemilos, chiar răstignit.
Chiar dacă-s spini, cu Tine eu pășesc;
Te rog, nu mă lăsa să rătăcesc!

41. De-aș avea orice

De-aș avea orice, dar fără Domnul,
Oare-ar merita să mai trăiesc?
Aș putea găsi odihnă-n suflet
Printre lucruri ce nu dăinuiesc?
De-aș avea orice, dar fără Domnul,
Viața-ar fi o luptă de prisos.
Orice bun de-aici nu se compară
Nici cu-o clipă-a vieții cu Hristos.

Chiar de-aș fi bogat, iubit de oameni,
Cu un nume 'nalt, recunoscut,
Dar să n-am în cer nicio speranță
Pentru vasul meu, de vânt, bătut,
De-aș avea orice, dar fără Domnul,
Cel ce, pentru mine, S-a jertfit,
Ce refugiu,-atunci, mi-ar da Pământul,
Unde aș fugi, așa zdrobit?

O, ce mare gol e fără Domnul,
Între-atâtea-amărăciuni aici!
Dacă, fără El, e gol Pământul,
Oare,-n veșnicie, cum va fi?
O, ce har nespūs-să-L am pe Domnul,
Cel ce-mi simte orice neajuns!
Dacă-L am pe El, atunci am totul:
El-cómoara mea-iubit Isus!

42. Viață din belșug!

Sub griji și vină, împovărați,
Mulți oameni, trist se frământă,
Când ar putea, fericire,-avea,
Dacă-ar primi viața sfântă.

O, viață veșnică!

Doar prin Isus, cel din ceruri!

O, viață din belșug!

Fie slăvit El de-a pururi!

Oare de ce,-mpovărat rămâi,
Când El scăpare ți-oferă?
Inima dă-I-o, și vei primi
Viața-I bogată, eternă!

Lasă în urmă plăceri lumești,
Pe Salvator alegându-L!
La sursa Vieții întoarce-te,
De-astăzi slujindu-I, iubindu-L!

43. Este o sfântă Împărăție

Este o sfântă, eternă-Împărăție,
De pace, dreptate și-adânci bucurii;
În ea-i măreție și-un veșnic tezaur.
O, ea este-aproape, prietene, știi?

*Al ei Împărat întronat te ajută;
O, dă-I toată cinstea, predă-I viața ta!*

Este un Domn peste-această-Împărăție;
El vrea să domnească și-n inima ta.
E vrednic de cinste, plin de-nțelepciune;
O, știi că,-n putere, te poate-mbrăca?

Este un tron ce Și-l caută-Împăratul,
Ca, viața și harul, acolo să-Și dea.
Nu mai zăbovi, El duios te imploră:
O, știi c-acest tron este inima ta?

44. Cine-i Rege-al regilor?

Cine-i Rege-al regilor?

El te cheamă iubitor

Să-ți dea șansa cerului

Mântuind prin moartea Lui.

În Împărăția Sa

Poate fi oricine vrea.

Cine-i Cel ce,-n duhul tău,

Seamănă Cuvântu-I viu,

Ca să poți și tu avea

Viața și puterea Sa?

De Hristos fi'nd stăpânit,

Ți-e păcatul biruit.

Cine-i Cel ce, întronat

Într-un suflet ne-nsemnat,

Luminează calea sa,

Dă speranță-n truda-i grea,

Ceru-aproape aducând,

Pace, bucurie, dând?

E Isus-Domn și-Împărat!

Vrednic e de-a fi-ntronat.

Fie-n inima-ți primit-

Vina El ți-a ispășit!

În Împărăția Lui,

Veșnic, sufletu-ți va fi.

45. Vino la Mine

„Vino la Mine!“-i glasul lui Isus,
Ce îți oferă harul Lui nespus.
„Suflete trist, trudit de grija ta,
La Mine vin', și-odihnă îți voi da!“

*„La Mine vin', la Mine vin'!
În Mine-odihnă vei avea deplin;
Viață îți voi da, pace vei avea.“*

„Ești obosit de lupta vieții grea-
Nu zăbovi s-ascuți chemarea Mea!
Chinuri și îndoieli se vor sfârși;
La Mine vin', și pace vei primi!“

„Om îngrozit de vină și păcat,
De Dumnezeu, în cuget, deșteptat,
Între nădejdi și temeri, nu mai sta!
La Mine vin', și viață îți voi da!“

Viața, odihna, pacea,-s flori de sus;
Mântuitoru-aici ni le-a adus.
Încă de-acum, vederi, El ne-a deschis,
Spre bucuriile din paradis.

46. Fă după-al Tău plan

Fă după-al Tău plan, nu după-al meu!
Tu ești Olarul, eu-lutul Tău.
Fă-mă în totul, Doamne, cum crezi!
Eu mă predau să mă modelezi.

Fă după-al Tău plan, nu după-al meu!
Inima-ncearcă-mi, Doamne, mereu!
Spală-mă-acum să fiu curățit,
Căci în prezența-Ți mă plec smerit!

Fă după-al Tău plan, nu după-al meu!
Frânt și-obosit, cer sprijinul Tău.
Toată puterea e-n mâna Ta;
Rănile-atinge-mi, a-mi vindeca!

Fă după-al Tău plan, nu după-al meu!
Strâns sub controlu-Ți să fiu mereu,
Ca, pe Isus, să-L pot arăta,
În orice clipă, în viața mea!

47. Aplecați, stând lângă Domnul

Aplecați, stând lângă Domnul, la picioarele-I, smeriți,
Ascultând Cuvântu-I dulce, El ne face fericiți,
Mângâieri, dând, în nevoie, și dorințe vii, de sus;
Ne inspiră zel în inimi, dragoste ca-a lui Isus.
Ne inspiră zel în inimi, dragoste ca-a lui Isus.

Doar un lucru trebuiește, zilnic, cu Isus umblând:
Să-I dăm timp, în așteptare, la Cuvântu-I ascultând,
Și primind curaj de luptă,-n gând și-n inimi înnoiți,
Lui Isus, fideli în totul, toți vrăjmașii vor fi-nfrânți.
Lui Isus, fideli în totul, toți vrăjmașii vor fi-nfrânți.

Deci s-alegem ascultarea, fața-I căutând, smeriți!
Cu-al Său Duh El ne va umple, cu-al Său har vom fi-nnoiți;
El va dovedi prezența-I, glasul-I blând vom asculta-
Sursa binecuvântării-i când avem prezența Sa.
Sursa binecuvântării-i când avem prezența Sa.

48. Învață-mă cum să urmez

Doamne, învață-mă cum să urmez-
După exemplul Tău să procedez:
Drept să pășesc, crezând,
Nu prin vedere-umblând,
Lumina-Ți clar făcând
Cum să urmez!

Prin întristări, să-mi spui cum să urmez,
Când bucurii trec-cum să procedez,
Când singuratic sunt
Și disperat mă simt,
Pe culmi sau văi, fiind-
Cum să urmez!

Prin ceață,-nvață-mă cum să urmez,
Când îndoieli vin-cum să procedez!
Să-mi strălucești mereu
Prin temeri, când mi-e greu!
Fă-mi clar, pe drumul meu,
Cum să urmez!

Cât mai trăiesc, să-mi spui:-cum să urmez,
Prin orice-aș trece-cum să procedez!
Mă-nvață, cât timp merg
Și cursa o alerg,
Să capăt premiu-ntreg,
Cum să urmez!

49. Seamăna Cuvântul

Cuvântu-I dulce, etern, plin de har,
Ca pe sămânță, seamăna-l iar!
Spune mesajul seminței de sus,
Ce-mi suflă viață venind din Isus!

*Seamăna-al Său cuvânt de sus,
Cereasca viață venind prin Isus!*

Seamăna astfel, răbdând și iubind!
Scump e mesajul, de sus venind.
Eu sunt nevrednic, așa slab și rău-
Spune-mi Cuvântu-I, s-ajung fiu al Său!

Zi-mi tot mesajul! vreau liber a fi,
Toată splendoarea-I s-o pot privi,
Să-L pot alege pe El-partea mea,
Drept Împărat sfânt a-L încorona.

50. Azi se-mprăștie sămânța

Azi se-mprăștie sămânța
Prin mesajul Tatălui:
Evangelhia cea vie,
Cea constantă,-a dragostei.
Lângă drum, oare,-o să cadă,
Pe pământ dur, nezdrobot,
Lesne de a fi furată,
După tot ce s-a trudit?

Sau pe-o inimă pietroasă,
Rădăcină neprinzând,
Fără-un seceriș posibil,
Nici un snop neobținând?
Între căutări spre lume,
Între spini răi, pământești,
Se va semăna sămânța,
Să se-nece-n griji firești?

Nu, ci să-mi zdrobești Tu viața,
Răbdător plugar ceresc,
Ca să-Ți pot primi mesajul,
Voia Ta s-o-ndeplinesc!
Seamănă-Ți sămânța scumpă,
Azi, adânc în viața mea,
Ca să crească, să prospere
Către viața veșnică!

51. Sămânța scumpă

Cuvintele-I de viață,
Sămânță scumpă-mi sunt;
Dau pace și-ndrumare,
Nevoia-mi alinând.
Căldura ascultării
Cu drag voi oferi,
Ca,-n mine, viața nouă
Să poată înflori.

*Sămânță vie mi-este
Acel mesaj divin;
L-ascult cu drag, păstrându-l,
Ca viața s-o obțin.*

Mi-e inima pământul;
Ce seceriș va da?
Se află-acolo pietre?
Sunt spini stăpâni pe ea?
Cel Rău vrea să mă prade,
Sămânța scumpă-a-mi lua;
O inimă-nchistată,
Rod copt, nu poate da.

Chemați, semănătorii,
Țel, case, și-au lăsat,
Să-mprăștie sămânța,
Privind spre secerat.
În dragoste, mesajul-I
Se-ntinde pe pământ;
Se seamănă-o speranță,
De-i soare sau de-i vânt.

52. La cine să ne ducem?

La cine, Doamne, am putea
Să mergem, în afara Ta?
În lumea căilor pustii,
O, Tu, doar, ai cuvinte vii!

La cine, în afara Ta,
Când știm ce rea ni-e inima?
Căci Tu, doar Tu, Stăpân iubit,
Păcatul lumii-ai ispășit!

La cine, în afara Ta,
Când viața, răni, doar, poate da?
Tu vindeci și ne faci întregi;
Om al Durerii, Tu-nțelegi!

Tu ești Hristosul-Te-am găsit!
Iubirea Ta ne-a copleșit.
Atingerea-Ți ne-a vindecat,
O, Mire-al nostru adorat!

53. Pribegind prin pustie

Pribegind prin pustie,
Singur, prin noaptea grea,
Căutând mângâiere
Și lumină-a avea,
Plin de dezamăgire,
De nimic bucuros:
O, acesta e drumul
Celui fără Hristos!

Oare cine-o s-ajute,
Ușurând din poveri,
Ca să-Și dea interesul,
Parte luând în dureri?
Când rănitul tău suflet
Luptă-n starea sa grea,
O, nu-i nimeni la care
Poți a te adresa?

Da, prietene, -i Unul
Ce vrea a-mpărtăși
Toată-a ta frământare,
Griji, dureri a-ți simți,
Unul ce, totdeauna,
Îți va fi credincios,
Ca prieten și frate
Și-adăpost prețios.

O, de ce nu lași groaza,
De pustie fugind?
O, de ce nu lași bezna,
La lumină venind,
Unde-Acela din ceruri
Te așteaptă cu dor,
Vrând să te-mbrățișeze
La-al Său sân iubitor?

54. Un suflet dornic

O, suflet deznădăjduit,
El știe grija ta!
În mila Sa, mesaju-ți dă:
„Ia-ți crucea și urmează-Mă!
Povara-ți voi purta,
Povara-ți voi purta.“

*Un suflet dornic va găsi
Pe Domnul căutând,
Ce-l va scăpa de temeri și-ndoieli,
Trecutul său iertând.*

O, suflet încă-n beznă stând,
Lipsit de bucurii,
El apărarea vrea să-ți ia,
Din plin iubirea Sa să-ți dea,
Sfânt musafir a-ți fi,
Sfânt musafir a-ți fi!

O, suflet neadăpostit
De staulul divin,
Acesta e prilejul tău!
„O, vin' la Mine!“-i glasul Său,
„În lume-i ger și chin,
În lume-i ger și chin.“

Orice-ndoială ți-o va lua;
Al vieții scop vei ști.
Hristos e Salvatorul tău,
E Calea către Dumnezeu;
Te caută să vii,
Te caută să vii.

55. De ce să merg pe căi pustii

De ce să merg pe căi pustii,
Ce nu dau pace, bucurii?
Doar una dreaptă poate fi;
Ea în Isus se vede.

De-al Său drum sunt satisfăcut.

El va sfârși ce-a început.

Nu-i vreunu,-aici și-n cer, știut,

Cu El să se compare.

Știința lumii-i labirint
De căi greșite, care mint;
Dar fericiți, acei, doar, sunt,
Ce, în Isus, văd Calea.

Puterea mea ar eșua
Când, cu păcatul, aș lupta,
Și pot învinge doar așa:
Primind, în Domnul, viața.

Când, de păcat, sunt inundat,
Eu chem, prin Numele-I curat,
Pe Fiul, pur și nepătat,
Al celor slabi Prieten.

56. Doar Domnul mi-e scăpare

Unde găsesc refugiu
În timpul furtunos?
Unde mă pot ascunde,
Sigur, la adăpost?

*Doar Domnul mi-e scăpare,
Sursa de bucurii;
În orice încercare,
El mă va ocroti.*

Glasul Său calm mă cheamă:

„Vino să te-odihnești!
Sub brațul Meu puternic,
În siguranță ești.“

Când greu m-apasă sarcini,
Ce nu le pot purta,
Dulce îmi spune-n șoaptă:
„Eu duc povara ta.“

Astfel doresc să umblu
Spre casa mea de sus,
După Cel nevăzut, dar
Mult preaiubit-Isus.

57. Dumnezeu m-a iubit

El m-a iubit pe când eram departe,
Un rătăcit de turmă, de Păstor.
Am auzit atunci un glas de șoapte
Ce m-a atras să vin la-al Său popor.

*El ne-a iubit pe când eram departe
Și ne oferă astăzi brațul Lui,
Un sprijin care-n lume să ne poarte
Ca mesageri ai Domnului.*

El m-a iubit pe când eram departe,
Talent pierdut, printre gunoi ascuns,
Dar m-a găsit și m-a scăpat de moarte.
De dragul Său, mă bucur azi nespus.

El m-a găsit pe când eram departe,
Plecat de-acasă, rătăcind rebel.
Din bezna grea, El m-a chemat deoparte,
Mi-a amintit că am belșug în El.

58. Mai departe mă condu

Te urmez cu drag, o, Doamne,
Unde Tu ai mers supus!
Alte căi sfârșesc în beznă;
Tu mă duci acasă, sus.

*Mai departe mă condu,
Unde Tu ai mers supus!
Mă condu la Tatăl, sus!*

Mult doresc să-Ți calc pe urme,
Peste dealuri, sau prin văi,
În supunere deplină,
Cum vrea Tatăl pentru-ai Săi.

Chiar de nu știu ce m-așteaptă,
Înapoi, eu nu voi da.
Sfatul Tău mă va conduce,
Calea, clar, să-Ți pot vedea.

Gând scump: mâna Ta mă-ndrumă,
Când nu văd 'naintea mea.
Gând scump: Tatăl plănuiește
Ce-i mai bun ce pot avea.

59. L-aud chemând stăruitor

Tânjesc să merg cu Dumnezeu,
Cu-aleșii Lui, pe drumul Său.
L-aud chemând: „O, vino-acum!“
Și, bucuros, Lui mă supun.

*L-aud chemând stăruitor
Să vin din drumu-nșelător;
Da, vreau să merg cu Dumnezeu,
Cu-aleșii Lui, pe drumul Său.*

De lumea m-ar dezaproba,
Nădejdi, curaj, El îmi va da
Să-L pot urma neconținut
Spre-a Sa odihnă la sfârșit.

Speranțe noi îmi izvorăsc
Când sacrificiul Său privesc.
O jertfă după voia Ta,
Să-Ți fie, Doamne, viața mea!

Pământ și iad se-mpotrivesc,
Eu, în credință, m-odihnesc.
Cuvântul Său e stânca mea;
O, suflete, vei triumfa!

60. Cu Isus mergi, nu te teme

Cu Isus mergi, nu te teme:

El te va călăuzi

Chiar prin văi întunecoase

Și, puterea-ți, va-nnoi!

*Să-I împărtășești ocară!
Alergarea, când sfârșești,
Intri-n a Sa bucurie,
Veșnicu-I accept primești.*

Nu-nceta să porți povara,

Chiar de-i lupta lungă, grea,

Căci, perseverând cu Domnul,

Biruința vei cânta!

Să nu dai 'napoi, urmează-L-

Pentru tine-a fost rănit!

Cei ce-mpărtășesc ocară-I,

Slava Sa, au la sfârșit.

Stăruiește-n alergare

Spre răsplata veșnică

Să câștigi cununa vieții,

Cu tăria ce El dă!

61. Pașii sfinți ai Domnului

Pașii sfinți, marcați de Domnul,
Îmi arată drumul drept,
Sunt un far în întuneric,
Ca, spre cer, să mă îndrept.

*Pașii sfinți, marcați de Domnul,
Îmi sunt scumpa mea comoară;
Dinspre lume ei mă-ndreaptă,
Spre-a intra-n favoarea Sa;
Doamne, de-astăzi, pașii Tăi vreau a-i urma!*

Pașii sfinți, marcați de Domnul,
Îmi confirmă drumul sfânt;
Mă ajută-n marea vieții,
Harta și busola-mi sunt.

Pașii sfinți, marcați de Domnul,
În credință-i pot urma,
Prin acest pustiu sălbatic,
Căci Isus mă va-ndruma.

Vreau să-Ți prețuiesc, o, Doamne,
Fiecare pas rănit,
Să urmez a Ta-ndrumare,
Până, sus, voi fi primit!

62. Mereu cu Domnul

Vreau să fiu mereu cu Domnul;
Singur, eu nu pot umbla.
În prezența Sa am totul;
Brațul Său e paza mea.

*Sufletu-mi nu se va teme
Unde El mă va purta.
Mă supun și,-n orice vreme,
Pașii Lui eu voi urma.*

Vreau să fiu mereu cu Domnul,
Căci sunt slab pe calea mea.
Numai El îmi dă cuvântul
Ce mă poate mângâia.

Vreau să fiu mereu cu Domnul
În al vieții drum de-ocări,
Când cu nori sau soare-i cerul,
Printre lupte și-ncercări.

Vreau să fiu mereu cu Domnul,
Să-mi arate Calea Sa,
Până când ating Iordanul
Și-ape reci voi traversa.

63. Vezi-L pe Mântuitorul

Vezi-L pe Mântuitorul,
Ca să moară,-aici venind!
Vezi iubirea Sa cea mare,
Ceru-n slavă părăsind,
Pe cei păcătoși, trudiți, triști,
Să-i câștige! Chiar așa?
O, ce dragoste nespusă!
Chiar așa? Chiar așa?
O, ce dragoste nespusă!
Chiar așa? Chiar așa?

Vezi-L, gânditor, cum umblă
Pe al Galileii drum,
Cum pescari smeriți Și-i cheamă:
„O, urmați-Mă acum,
Să trăiți lucrând cu Mine
Până viața terminați,
Câștigând cu Mine oameni
Depărtați, depărtați!
Câștigând cu Mine oameni
Depărtați, depărtați!“

Vezi-L cum, plecat, Se roagă
În Grădină, singur fi'nd,
Înfruntând batjocuri, moarte,
Vina noastră ispășind,
Copleșit de întristare,
Crucea luând-o, singur doar!
Vezi cum suferă-n răbdare,
Singur doar, singur doar!
Vezi cum suferă-n răbdare,
Singur doar, singur doar!

64. Am un bun Prieten

Am un bun Prieten, prețios;
Mare bucurie mi-a adus!
Satisface orice lipsă am
Și zădărnicește planul lui Satan.

*Doresc mai mult să Te iubesc,
Al Tău prieten intim să mă faci.
Ajută-mi Tu să dovedesc
Că sunt al Tău, al Tău pe veci!*

Pentru El, străin am devenit,
Cele nevăzute am privit,
Iar plăceri deșarte am lăsat;
El mă spală-acum, făcându-mă curat.

Perspective noi mi se zăresc
Când pe vârful de munte-L întâlnesc;
Plec cu sufletul împrăștiat;
Tot trecutul-nțunecos îmi e uitat.

Până la cap, Prieten îmi va fi;
Tot mai scump El îmi va deveni;
Tot ce am, asupra Sa eu pun.
Azi al Lui, pe veci al Lui, vreau să rămân.

65. Este-o mână-ntinsă

Este-o mână-ntinsă-n milă,
În iubire și în har,
Ce se-oferă să ne ducă
Sus, la Tatăl nostru-n cer.

*Ție, mâna ți s-a-ntins,
Mie, mâna mi s-a-ntins.
Credincioasă ne va fi,
Oriunde vom fi ajuns.*

Pot, această mână-ntinsă,
Ce se-oferă, s-o ignor?
Să-mi măhnesc Mântuitorul?
Să nu-I dau ce-I sunt dator?

Nu refuz, iau mâna-aceasta,
Căci ea drept mă va-ndruma.
Da! acum iau hotărârea
Să mă las purtat de ea.

Mână-n mână, împreună
Cu Mântuitorul meu,
Cu-al meu Frate, cu Hristosul,
Vom păși spre Dumnezeu.

66. O, Dumnezeu m-a câștigat

O, Dumnezeu m-a câștigat!
Acum văd scopu-I, deslușit:
De ce-a trimis El pe Hristos,
Ce, pentru mine, a trăit.

*Mi-a arătat cum să trăiesc
Și a murit în locul meu.
Întreaga-mi viață I-o predau,
Să fiu al Său, să fiu al Său.*

Jertfind și eu acum cu El
Pe-al suferinței drum al Său,
Primesc din bucuria Sa
Și pace de la Dumnezeu.

Prin bezna lumii de aici,
Doar El mă va călăuzi.
Îl voi urma pân' la sfârșit;
El știe drumul, zi de zi.

67. Lasă-L a te lucra

„Stai liniștit și lasă-L
În totu-a te lucra!“
O, Doamne, fii Olarul,
Eu, lutu,-n mâna Ta!

*O, mă lucrează cum vei vrea!
Stau liniștit în mâna Ta.*

În mâna Ta-i odihnă-
Acolo vreau să stau.
Înmoaie-mă și fă-mă
Bun pentru planul Tău!

Divina-Ți măiestrie
Alungă teama mea;
Noi lecții-mi vei deschide,
Supus în mâna Ta.

Imprimă-Ți chipu-n mine,
Al Tău model sublim,
Să vadă alții-n mine
Frumosu-Ți chip divin!

68. Ia-ți crucea

„Ia-ți crucea și urmează-Mă!“-
A spus Mântuitorul tău-
„Leapădă lumea, voia ta,
De vrei să fii ucenicul Meu!“

Ia-ți crucea, iar povara ei
Să nu-ți doboare inima,
Căci brațul Lui te va purta-
Sprijin, putere, El îți va da!

Ia-ți crucea, nu te rușina
Și nu fi, de mândrie, plin!
Crucea, El pentru tine-a dus,
Să te salveze din veșnic chin.

Ia-ți crucea și,-n puterea Lui,
Mergi curajos și liniștit,
Ca să ajungi acasă, sus,
Când, prin El, moartea ai biruit!

69. Glasul lui Isus auzi-l

Glasul lui Isus auzi-l,
Suflete trudit!
Pentru tine a trăit El,
Crucea-a suferit.

*O, auzi-L, nu te-ndepărta!
Lui, dă-ți inima și viața
Pentru-a-L asculta!*

Te-ai întors ades' spre surse
De plăceri lumești,
Tot sperând că,-acolo setea,
O să-ți liniștești.

O, n-ascuți pe-Acest Prieten
Bun, desăvârșit?-
El te va păzi în lume
Până la sfârșit.

De-I dai inima,-ntorcând-o
Dinspre-orice păcat,
El cu Duhul te va unge,
Să-L ai ne-ncetat.

70. Dumnezeu vrea să te facă

Dumnezeu vrea să te facă
Chiar ca Sfântul Său, acum,
Ca să-I oglindești mărirea,
Cât alergi pe-acest scurt drum.
Duhu' umil, supus, păstrează-ți,
Sub tăria mâinii-I stând,
Răbdător, ferm, împlinindu-I
Orice ne-nsemnat cuvânt!

Fericit, voios, slujindu-I,
De-a Sa dragoste umplut,
Una-n inimă, duh, minte,
Dă-I controlul absolut!
Ca-al Său Fiu, El te va face;
Că-ar putea, nu te-ndoi!
Fă să-ți tacă gânduri, logici,
Voi Lui, supus să fii!

O, ascultă-L fără murmur,
Nu te-ntoarce, nu-oscila!
Când te vei trezi-n al Său chip,
Mulțumit vei triumfa.
Lasă-L liber să creeze,
Sfânta-I operă-a sfârși,
Chipul preaiubitului Fiu
Să Și-l poată El privi!

71. Tot mai aproape

Tot mai aproape de sânul Tău,
Vreau, și la bine, să fiu, și la rău.
Brațul Tău mi-este scut păzitor,
O, Tu, al lumii blând Mântuitor!
O, Tu, al lumii blând Mântuitor!

Tot mai aproape, cu-un duh supus;
N-am altă jertfă s-aduc la Isus;
Numai un cuget plin de păcat,
Eu Ți-l aduc, spre a-l face curat.
Eu Ți-l aduc, spre a-l face curat.

Tot mai aproape, să fiu al Tău;
Lepăd păcatul cu tot ce-are rău:
Pompa, mândria, ochiu-nrăit;
Vreau pe Isus, doar pe Cel răstignit.
Vreau pe Isus, doar pe Cel răstignit.

Tot mai aproape, cât mai trăiesc,
Până-ncercarea și lupta sfârșesc;
Vom fi atunci alături mereu,
Eu și cu Tine, Isus, Domnul meu!
Eu și cu Tine, Isus, Domnul meu!

72. Însetat om, El te cheamă

Cauți tu, în zorii vieții,
Surse de plăceri lumești?
Nu ți-e inima-obosită,
Când mereu te-nveselești?
Bucuria-aici e scurtă,
Și dureri ascunde-n ea;
Bea, o, tinere,-apă vie,
Și-n veci nu vei înseta!

*Însetat om, El te cheamă,
Seci plăceri, a le lăsa!
Apă vie îți va da El
Și-n veci nu vei înseta.*

Cauți, ca samariteanca,
Obosit la-al zilei miez,
Ape dezamăgitoare,
Ce te fac iar să-nsetezi,
Când, blând, Domnu-așteaptă-atâta,
Pure bucurii să-ți dea?
Apă vie îți va da El,
Și-n veci nu vei înseta.

Printre umbre,-n seara vieții,
Când se-anunță noaptea grea,
Timpu-i scurt, mai cauți surse
Ce,-n curând le vei lăsa?
Blând, Mântuitorul cheamă,
Viață veșnică să-ți dea;
„Eu te voi salva,“ șoptește-
În veci nu vei înseta.

73. Nevoie am mereu

Nevoie am mereu
De Tine, Domnul meu!
Doar glasul Tău divin
M-alină pe deplin.

*Nevoie am de Tine-
Rămâi mereu cu mine!
Al Tău braț mă susține;
La Tine eu vin.*

Ce mult îmi trebuiești-
Să nu mă părăsești!
De Tine, când m-ating,
Ispite nu mă-nving.

Cu mine vreau să fii,
Și-n greu, și-n bucurii,
Căci, fără Tine, sunt
Un nor purtat de vânt.

O, fă-m-al Tău să fiu,
Doar voia Ta să știu,
Ca,-n viață, să-mplinesc
Al Tău Cuvânt ceresc!

74. Acasă te cheamă Hristos

El te cheamă acasă, dorești să-L asculți?
Tu, departe de staul, te duci,
Către apele râului morții adânci,
Ce curg mohorâte și reci.

*Acasă te cheamă Hristos;
Acolo ești mult așteptat.
El viața Și-a dat pentru-a te salva
Din chinul amar, disperat.*

Sunt pericole mari pe cărarea ce-o mergi,
Fără sorți să scapi inima ta.
O, întoarce-te-acum să-L asculți, cât mai poți!
Păstorul te ia-n grija Sa.

El va lua întunericul ce te-a cuprins
Și se-afundă cu cât tu pășești;
Toată vina trecutului ți-o va ierta,
Ca dragostea Sa s-o cunoști.

Vino-acum spre-alinarea și-odihna-n Hristos,
Să n-ajungi fără El la sfârșit!
Nu rămâne afară, căci sufletu-ți pierzi!
O, prețul, ți l-ai socotit?

75. Ești încă fără pace?

Ești fără pace-n suflet
Și-n inimă-ntristat?
Nu ai nicio nădejde,
Te simți împovărat?

*O, de-ai urma pe Domnul,
Cu drag și-ncrezător,
Te-ar însoți prin viață,
Atunci, un ajutor!*

Nu știi ce e cu tine,
Luptând cu-al tău păcat?
Nu poți găsi odihnă,
Mereu ești agitat?

Te-ntrebi ce-i adevărul,
Căci ești ne-ncrezător?
O, cere claritate
La Cel ce-i adevăr!

La El, doar, este pace,
În El e mângâiat
Cel ce-i bolnav, sărac,
Obosit și-ngrijorat.

76. O, ce-ți folosește?

Viața trăim doar o dată,
Lucru solemn, de gândit;
Drumu-n curând ni se-ncheie,
Lupta-n curând ia sfârșit.

*O, ce-ți folosește,
Totul aici, de-ai primi?
Sufletul, dacă-ți vei pierde,
Totu,-n zadar, îți va fi.*

Viața, ca floarea frumoasă,
Iute se va ofili;
Slava-i măreață apune
Ca bucuria de-o zi.

Dacă poveri te apasă,
Viața,-n zadar, de o vezi,
Domnu-a promis să te scape
Dacă-n favoarea-I cedezi.

Vrei să alegi ascultarea,
Tot ce-i al tău, Lui predând?
Dacă Îl faci Domn în viață,
El te salvează, tronând.

77. Numai o viață

Numai o viață, și ce iute trece!
Scenele lumii-apar și se-ofilesc.
Beți de huzur și-n pofte egoiste,
Mulți, viața scumpă,-așa își risipesc.

Numai o viață! Cum sfârșim noi drumul,
Căci el îndată ne va fi-ncheiat?
N-o risipi, căci nu este a noastră!
Comoara ei doar ni s-a-mprumutat.

Numai o viață-câțiva ani de slujbă!
O, te trezește, nu fi neatent!
Nevoia-i mare,-n juru-ți pier atâția;
Dă-ți pentru Domnul timpul pe pământ!

Numai o viață! Robi ai Săi pe-acest drum,
O, mai trudiți, chiar dacă e pietros,
Căci coasta-abruptă-a muntelui conduce
Sus, la odihnă,-acasă cu Hristos!

78. Timpul trece-așa de iute

Timpul trece-așa de iute!
Zile, ani, se scurg pe rând...
Folosește orice clipă,
Că-ai să mori și tu-n curând!
Clipa vieții-ndată pierde;
Nu va reveni nicicând.
Nu-ți da nobilele forțe
În comori de pe pământ!

*Aur veșnic să îți cumperi,
Haine albe,-mpărătești!
Cu-ochii unși, bogat și vrednic,
În lumină să pășești!*

Timpul ne-ncetat gonește;
Nimeni nu îl poate-opri.
Ale vieții umbre dese,
Noaptea,-ndată vor vesti.
O, te scoală,-ncepe lucrul!
Să-ți procuri, cât este zi,
Un câștig neros de molii,
Ce nu poate rugini!

Dumnezeu vrea cu ardoare,
Chipul lui Isus, să-ți dea;
Vezi să nu-ntristezi pe Duhul,
Și să strici lucrarea Sa!
În Isus e adevărul;
Stai smerit 'nainte Sa!
Jugul Său să-l iei asupra-ți,
Și odihnă vei avea!

79. Trec anii ca un vis

Trec anii ca un vis,
Dar scumpă-i orice zi.
Deși aici părem stabili,
De timp, noi luați vom fi.

*Viața trece-n zbor;
Luați vom fi, curând.
Mulți pe-aici s-au perindat,
Aici nerămânând.*

Fragil e-al vieții fir,
La tineri și bătrâni.
Prin tragedii, cad mulți, ce cred
Că sunt, pe ei, stăpâni.

Cum să mai stăm pasivi
Și,-n tihnă, să dormim,
Orbi față de ce noi vedem
Și surzi la ce-auzim?

O, Domnu-ncearcă-n har
Pe toți a ne trezi,
Căci timpu-i prețios, trecând!
Curând se va sfârși.

80. Ziua scurtă-a vieții

Evangelia cea sfântă
Mi-este cânt ceresc, iubit;
Slavă lui Isus de-a pururi,
Căci iubirea-I m-a-ntregit!

*Ziua scurtă-a vieții trece-
Pe Cel drag Îl vom vedea;
Pururi părtășie sfântă,
Sus, la Tatăl, vom avea.*

Când ți-umbresc nori negri calea,
La Calvar privește iar!
Fiul sfânt, de bunăvoie,
Pentru noi S-a dat, prin har.

Să riscăm lăsând pe mâine
Ce ne-a dat azi a lucra?
La sfârșit nu se mai poate
Cumpăra și-mprumuta.

Cărțile se vor deschide-
Viața clar ne-o vom vedea;
Chiar de mergem împreună,
Singuri vom sta-n fața Sa.

81. Noi ne veștejim

Noi ne veștejim ca o floare,
Care, ieri de-abia, a înflorit.
O, ce mulți trec, oră de oră!
Drumul lor, de mormânt e-acoperit.

*Noi ne trecem; niciodată
Nu călcăm din nou pe unde-am fost.
O, ce trist să vezi cum atâția,
Viața-ntreagă,-și consumă fără rost!*

Zilele ne trec ca o umbră;
Valea morții în curând pășim.
Slava lumii ține o clipă;
Ne dispare când noi n-o să mai fim.

Amintește-ți din tinerețe
Că-anii risipiți nu mai revin!
Noi plutim pe-al timpului fluviu;
În curând, țărnul celălalt pășim.

Printre nori, privește la Domnul!
Pentru tine-a mers El prin calvar
Singur, obosit, în tăcere;
Oare, dragostea Sa-ți va fi-n zadar?

82. Paginile vieții

Când se-ntorc ale vieții pagini
Și tăcute trec neobservat,
Să ne-oprim lângă Mântuitorul
Pentru sfatu-l blând și-adevărat!

*De-am ști ca atunci când viața-a trecut,
N-am obosi să-mplinim voia Sa,
N-am ignora nici premiul ceresc,
Ce ne așteaptă a-l lua.*

Cu-orice pas, mai aproape suntem
De sfârșitul de mers efemer;
Cântărind acest gând, mi-amintește
Că noi suntem în drum către cer.

Jos, în valea de ezitare,
O, ce mulți, zăbovind, au murit,
Mântuirea părând că-i prea scumpă,
Drumul fi'nd pentru ei prea smerit!

Cu-orice zi, mai aproape suntem
Să-L vedem pe-Împăratul slăvit.
Pentru toți cei ce cred, El întinde
Al Său sceptru cu un bun venit.

83. M-am plimbat peste tot

M-am plimbat peste tot pământul,
Și e mare și-ncântător.
Totuși, sunt răscolit de dorul
După alt țărni, netrecător.

Am văzut pretutindeni oameni
Frământați, căutând mereu,
Agitați și-obosiți de umblet,
Viața-ntreagă muncind din greu.

Ei se-ndreaptă spre căi greșite,
După slavă, iubire, sorți,
Și se-ntorc cu-ale lor păcate,
Rămânând nesatisfăcuți.

O, să știi că există-odihnă
Pentru sufletu-ndurerat!
Du mesajul în toată lumea
Că,-n Isus, va fi vindecat!

Jugul blând ce Isus ne-oferă
Și ușoara povară-a Sa
Dau odihna ce ți-ai dorit-o,
Căutând, toată viața ta.

84. Mai am și alte oi

Și-alte oi mai am în lume,
Triste,-n beznă rătăcind,
De-a mea dragoste străine,
Fără staul, suferind.
Prin pustiul munte jalnic,
Deprimant, le-am auzit
Strigătul de deznădejde,
Jos în văi, la asfințit.

*Oi dragi ale Mele,
Cât mai rătăciți?!
O, Păstoru-acas' vă cheamă:
„Eu vă duc, veniți!“*

Risipite în pustie,
Prin deșert orbecăiesc.
Trebuie' să le-aduc acasă;
Mă grăbesc să le gălesc,
Să le port pe ai Mei umeri
Și pe miei la sân să-i duc,
Iar picioarele-ostenite,
Spre odihnă să le-aduc.

Spre pășuni verzi și bogate,
La-al Meu glas, Mă vor urma,
Iar la-amiază le voi duce,
Ape limpezi, ca să bea;
Chiar de trec prin văi și umbră,
Fără teamă vor păși,
Căci vor ști că sunt aproape,
Și,-al Meu glas, vor auzi.

85. Păstorul te cheamă

Păstorul te cheamă cu glasu-I divin
Să-ți dea bogății mari, cerești.
De ce rățăcești prin pustiu de păcat?
Pace,-odihnă, în staul găsești.

Liniștit te-odihnești;

Pace,-odihnă, în staul găsești.

Plăceri de păcat, cât de repede trec-
O clipă, și-apoi vor pieri!
Al cerului aur pe veci va dura;
Vrei să vii, vrei, în staul, să vii?

Ascultă, Păstorul te cheamă din nou!
Tu,-n foame și frig, pieri pe drum.
Nu-i foamete-n El, pâine e din belșug,
Intră, intră în staul acum!

86. Cu inima-ntristată

Cu inima-ntristată
Și sufletu-obosit,
Adânc în întuneric,
Tot timpul-am rătăcit;
Păcatul mă legase,
Scăpare nu vedeam.
În mare-amărăciune,
Lumină, pace, vream.

*Mă bucur că, pe Domnul,
Acum L-am cunoscut.
Cu pace și speranță,
El viața mi-a umplut.*

Crezând că-mi umplu lipsa,
Plăceri lumești gustam,
Dar, înșelat de ele,
Tot mai mâhnit umblam;
Simțeam că viața-i goală,
Un nesfârșit eșec,
Plăcerea ei lăsându-mi
Un gust amar și sec.

Când bezna se-adâncise,
Speranța dispărând,
De-odat-aud pe Domnul,
El chiar atunci trecând;
Blând, El mi-a zis în șoaptă:
„Pe cruce M-am jertfit,
Purtându-ți vina-ntreagă,
Să fii tu izbăvit!“

87. Se merită lui Isus a sluji

Se merită, numai lui Isus, a sluji;
De facem ce spune El, cu noi El va fi.
Nimic care satisface,-n lume, nu găsim,
Dar pace și mulțumire-avem, când Lui slujim.

Se merită, doar în cer, comori a avea;
Acolo rugina nu le poate strica
Și hoții nu pot să intre, pentru-a jefui;
În Domnul e siguranță,-acum și-n veșnicii.

Se merită, totul, lui Isus, a jertfi,
Să fim cheltuiți, în totu-a ne cheltui,
S-alegem acele lucruri ce-s plăcute Lui,
Făcând partea noastră-aici, spre slava Domnului.

Se merită, zilnic, pentru El să murim,
Să-L facem stăpânul vieții ce o primim,
Căci, cum o să fie, când în fața Lui vom sta?
Vom fi, oare, pregătiți, pe Domnul, a-L vedea?

88. Mă satisface numai Domnul meu

O, Isuse scump, Mântuirea mea,
Doar în Tine eu am găsit
Desfătare, pace și bucurii,
După care-atât am năzuit!

*Mă satisface numai Domnul meu;
Al Său Nume, doar, eu Îl doresc.
Iubire, pace, viață din belșug,
În Tine, Doamne, eu găsesc!*

După-odihnă, pace, eu am tânjit,
Dar pe Tine nu Te-am dorit.
Când L-am întâlnit, dar, pe Domnul meu,
A Sa dragoste m-a cucerit.

Multe puțuri sparte am încercat,
Însă apa lor a secat;
Chiar în clipa când m-am plecat să beau,
Așteptând plângând, m-au înșelat.

Desfătări pierdute eu am jelit,
Dar de Tine n-am însetat,
Până ce-au primit ochii mei orbi har
Ca să vadă-al Tău chip minunat.

89. Departe-n beznă

Boala păcatului cumplit,
Viața, mi-a consumat.
În beznă,-afară-am pribegit,
De Tatăl, depărtat.

*Cu drag, Isus S-a-apropiat
Și-a zis: „Eu, cerul, Mi-am lăsat;
Chiar pentru tine Eu M-am dat;
Vino la Mine-acum!”*

Am plâns, zdrobit sub vina mea,
Și-atunci m-am întrebat:
„Trist și captiv, mai pot spera
Să fiu, de El, iertat?”

Când m-a atins, m-a vindecat,
Și,-n fața Sa, plângând,
Blânda-I privire-am remarcat,
Teama-mi înlăturând.

În El, odihna mi-am găsit;
Mi-e tot ce am mai bun.
O, vrei să vii? Vei fi primit:
Domnul te cheamă-acum.

90. Să fiți născuți din nou

Pe noapte,-un fruntaș, la Isus, a venit,
Să-ntrebe de calea de-a fi mântuit;
Isus a răspuns clar ce vrea Dumnezeu:
„Să fiți născuți din nou.“

*„Să fiți născuți din nou,
Să fiți născuți din nou,
Vă trebuie cu-adevărat“, El a spus,
„Să fiți născuți din nou.“*

Atenție dați la Cuvântul de sus,
Atât de solemn pronunțat de Isus!
Nu-I faceți mesajul să n-aibă ecou-
„Să fiți născuți din nou.“

Voi, care,-n odihna Sa, vreți să intrați,
Cântând cu cei sfinți cântul celor salvați,
Vă trebuie, pentru a fi mântuiți,
Din nou, născuți să fiți!

91. Veniți, pribegi, la Domnul

Veniți, pribegi, la Domnul, alt sprijin e-n zadar!
Nădejdi ce-aveți vă-nșală de nu vă nașteți iar.
Vă trebuie izvorul ce face-un duh curat,
Să spele-al vostru cuget de tot ce e păcat.

Nevoie-i să veniți și odihna-I s-o aflați,
Crezând în bunătatea-I, de sânu-I rezemați.
Nevoie-aveți de glasu-I, „În pace mergi!“, șoptind,
Să stingă-n voi furtuna, sfârșitu-i poruncind.

Vă trebuie puterea-I de-a vă păstra mereu,
Păzindu-vă-n ispite,-ntăriți prin brațul Său.
Vă trebuie iubirea-I și-acest Prieten bun
Să vă călăuzească, mergând cu voi pe drum.

În frică și-ndoieli, deci, la El vreți să veniți?
El vrea să vă salveze, nu sunteți izgoniți.
Cu pocăință-adâncă, 'nainte Sa venind,
Isus vă dă salvarea-I, trecutu-ntreg iertând.

92. Învață-mă să-aleg

O, Doamne,-nvață-mă s-aleg,
Căci mii de-alegeri stau în drum!
În toate văd câte-un destin;
Ajută-mi Tu s-aleg ce-i bun!
Tu-n tinerețe ai ales,
Și, orice-acum m-ar ispiti,
Pe Tine însutit s-a pus;
De ce la Tine n-aș veni?

*Isuse,-nvață-mă s-aleg!
De-alegeri, zi-mi al Tău Cuvânt,
S-aleg cum aș alege când
Timp și anotimpuri nu mai sunt!*

O, Doamne,-nvață-mă s-aleg,
Căci sunt doar un copil firav,
Pus într-o lume de mister,
Cu-ntunecimi lovind mârșav!
Tot ce în lume-i înălțat,
Cu-nșelătoare bucurii,
Tu, Tânăr nobil, ai lăsat!
Ca Tine vreau și eu a fi.

O, Doamne,-nvață-mă s-aleg!
Mă bucur că Tu înțelegi
A tinereții luptă grea,
Ce curse străjuiesc când mergi;
Și, chiar de nu-țeleg acum,
Voi ști, când totu-i terminat,
De ce-ai cerut al crucii drum
Și calea-ngustă de-alergat.

93. Cu Isus merg

Cu Isus merg-El mă cheamă;
Lume, nu mă-mpiedica,
Nu m-ademeni cu pofte!
Sufletu-mi vrea a-L urma.

*Prețuind mai mult ocară-I
Ca al lumii farmec, țel,
Cu Isus merg-El mă cheamă,
Ies din tabără la El.*

Cu Isus merg-El mă cheamă;
Glasu-I blând l-aud șoptind,
Bucurie-n suflet dându-mi,
Toată teama-mi izgonind.

Cu Isus merg-El mă cheamă,
Ies să port ocară Lui.
El îmi e Lumina Vieții
Ce nimic n-o va umbri.

Nu dormi, căci El te cheamă!
Scoală-te, ia-ți candela,
Cu-untdelemnul Său ți-o umple,
Ieși din tabără,-a-L urma!

94. Fără de Hristos

Fără de Hristos în lume,
O, oare cum ar fi?-
Ca o navă fără cârmă,
Când pe mare-s vijelii.

*Fără El-Mântuitorul,
Fără țel și adăpost,
Cine și-ar permite moartea
Gol în viață, fără rost?*

Fără de Hristos în lume,
Drumul e-ntunecos.
Fără El, nu e lumină,
Cerul zilei e noros.

Fără de Hristos pe mare,
Drumul va fi cețos,
Nori se vor stârni-n furtună;
O, aleargă la Hristos!

Nu fi fără El în lume!
Dă-I astăzi inima,
Să n-ajungi ca El să spună:
„Pleacă dinaintea Mea!“

95. O, când va intra Domnul

De Împărat, la ospăț, chemați,
Poate-ntre-ai Săi oaspeți așezați,
Cum vom fi oare considerați
Când El va intra?

*O, când va intra Domnul,
Cum vom fi găsiți?
Când Împăratul va intra,
Cum vom fi găsiți?*

Cununi pe capul, de spini, rănit,
Cel ce-a murit pentru toți-slăvit,
O, ce tablou nemaîntâlnit,-
Când El va intra.

Cu drag, pe toți, El îi va privi,
Ce,-n haina nunții,-mbrăcați, vor fi;
O, de-am putea, proba, reuși,
Când El va intra!

Vai de aceia necugetați!
O, cum vor plânge cei înșelați,
Fără scăpare și disperați,
Când El va intra!

96. Cine așteaptă la ușă?

Cine așteaptă la ușă,
Blând, răbdător, iubind,
Cu-o voce caldă, aleasă,
Ca să-I deschid, rugând?

*Blândă Îi e chemarea:
„Deschide-Mi ușa ta!
Dacă-Mi ascuți implorarea,
Cu tine Eu voi sta.“*

Afară stă singuratic;
Eu, singur stau, la fel.
De zăbovesc ușuratic,
Oare, nu pleacă El?

Grele sunt orele scurse...
El încă bate-acum.
Cum poți răbda, o, Isuse,
Tot așteptând în drum?

Ușă a inimii-atinse,
Deschisă larg să-mi fii!
Chiar de va fi să mă mustre,
Cu El voi locui.

97. Ai loc pentru Domnul vieții?

Ai loc pentru Domnul vieții-
Cel ce vina ți-a purtat?
El așteaptă-n fața ușii;
Nu-l simți Duhu-ndurerat?

Inima larg I-o deschide!
Vrea să intre-n ea Isus.
O, poștește-L cât e vreme:
Lui să-I fii, pe veci, supus!

Pentru poftete deșarte,
Loc în inimă-ai lăsat...
Însă n-ai loc pentru-Acela
Care,-n locul tău, S-a dat?

Ai timp pentru Domnul slavei?
El imploră să I-l dai...
Folosește ceasu-acesta-
Măine, poate, nu-l mai ai!

Loc și timp să-I dai în viață,
Azi, cât ești sub mila Sa!
În curând te cheamă moartea,
Și El nu va mai pleda.

98. Acum, pe cât ești tânăr

Acum, pe cât ești tânăr, Isus te vrea al Său,
Ca,-n duh și-n adevăr, de-acum, să I te-nchini mereu.

*O,-ntoarce-te de la păcat,
Să-nveți să faci doar voia Sa!
Părăsește lumea, și-ai să vezi
Că,-n El, totul vei avea!*

Mântuitorul bate-deschide-I inima!
El S-a jertfit pe cruce ca să spele vina ta.

Isus vorbește-acum-o, ascultă-al Său apel!
Vei câștiga pe veci de-L vei alege azi pe El.

O, Domnul trece-acum! cum primești mesajul Său?
Căci ce alegi acum decide-n veci destinul tău.

99. Păstorul mi-a vorbit

Păstorul mi-a vorbit
În duhu-mi tulburat;
Acum vreau să mă depărtez
De tot ce e păcat.

*O, primește-mă!
Ție mă predau,
Harul, viața, dragostea,
Să Ți le port eu vreau.*

Întreaga-mi viață-Ți dau;
Nimic eu nu rețin.
Odihna staulului vreau
Și pacea-Ți s-o obțin.

Păstor blând, credincios,
Iubirea, viața Ta,
Să-nsuflețească viața mea,
Cât lupta va dura!

Isus mă cheamă blând
Să vin din drumul meu.
Am siguranță-n viața Lui,
Ascuns în Dumnezeu.

100. Domnul cheamă

Domnul cheamă, om pribeag, nu rătăci!
El, spre cer, acasă, vrea a te-nsoți;
Vino, cât imploră, teamă nu avea!
Îți va merge-alături, te va-nviora.

*„O, ce-aș fi avut!“, vei striga, pierdut,
Prea târziu văzând că El a trecut.
Mult a implorat, dar nu L-ai ascultat,
Și n-ai să mai poți, atunci, fi ajutat.*

Domnul cheamă! Om pribeag, nu vei primi
Mila Sa? Iubirea-I vei batjocori?
Mâna-ntinsă-apucă-I, să n-ajungi gemând,
„O, ce am pierdut!“, tu, veșnic regretând.

Domnu-aproape-ți câștigase inima,
Când ai tăi ți-au zis: „Vezi că te vom lăsa!“
Ascultându-ți firea,-ndată te-ai temut,
Și-ai vândut al tău drept de întâi născut.

101. Auzi-L pe Stăpân

Auzi-L pe Stăpân
Și vino să-L asculți!
Deschisă larg e ușa Sa;
O, intră cât mai poți!

*El te cheamă-acum;
Nu va mai chema.
În curând Se va scula
Să-nchidă ușa Sa.*

Te-așteaptă-al tău Stăpân
La ape limpezi, vii.
Prieten bun El îți va fi,
Acum și-n veșnicii.

Cu drag, El îți va da
Odihna, pacea Sa;
Cu viața Lui te va-mbrăca
Și,-n ea, te va păstra.

Păcatu-ți va ierta;
Pe lemn El l-a purtat.
Prin moartea Sa la Golgota,
De vină te-a salvat.

102. De-L vrei pe Isus cu tine

De-L vrei pe Isus cu tine,
Să-ți predai Lui inima!-
El va locui în tine,
De păcat te va spăla.

*El te cheamă, L-auzi?
Nu te-ntoarce, fii-I supus!
Loc în inimă dă-I,
De El, zilnic, fii condus!*

Inima, Lui ți-o deschide,
Să primești Cuvântul Său!
Drumul către cer, atunci vezi
Că-ți va fi deschis mereu.

De-I închizi acum tu ușa,
Respingând ce El ți-a zis,
Vei afla,-ntristat că, veșnic,
Ușa cerului s-a-nchis.

O, de ce n-ascuți chemarea-I,
Tot trecutul a-ți ierta?
Dă-I Lui viața ta-n slujire,
Și în cer te va-accepta!

103. La picioare-Ți cad

Doar pașii Tăi vreau să-i urmez, Isuse,
Oricât de aspră este Calea Ta,
Chiar când se-ntind 'naintea mea pustiuri!
Nu-mi cere să Te las, pașii Tăi voi urma!

*La picioare-Ți cad, totul Îți predau;
Aș suferi oricât, doar cu Tine să stau!*

Oriunde mergi, voi merge după Tine,
Și, unde stai, acolo eu voi sta.
Cu-al Tău popor, ocara-Ți am ales-o.
Nu-mi cere să Te las, pașii Tăi voi urma!

De-acum, El, Domnul, luptă pentru mine;
Nu mă mai tem, căci sunt sub paza Sa,
Deși aici am parte de-ntristare:
„Nu-mi cere să Te las, pașii Tăi voi urma!“

Nu mă opri, o, Omule-al durerii!
Nu mă mai dau 'napoi din urma Ta.
O, inima, acum, mi-ai câștigat-o!
Pe veci al Tău rămân, pașii Tăi voi urma.

104. Vreau să vin, Doamne

Vreau să vin, Doamne, la Tine, acum!
M-ai așteptat răbdător, mult, să vin.
Dragostea-Ți a-nvins, și-s gata-a-Ți sluji:
Un duh zdrobit nu vei disprețui.

*Doamne, ia-mă și fă-mă al Tău!
Sângele-Ți îmi ispășește ce-i rău.
Chiar, înfruntat de vrăjmași, de voi fi,
Sigur, prin dragostea-Ți, voi birui.*

Cine vrea,-a Ta-Împărăție,-a primi
Trebuie ca un copil a veni.
Orice mă-mpiedică voi izgoni;
Doamne, smereste-mă, al Tău a fi!

Lumea, cu tot ce-are, nu voi primi:
Slavă, plăceri, fală, ce vor pieri,
Căci sunt doar zgură și nu-mbogățesc;
Ce-a fost câștig, pierderi îmi socotesc.

Negăsind Calea-Ți, am tot căutat;
Sol de lumină, Satan s-a-arătat.
Numai al Tău drum acum eu doresc;
Pe-unde-ai mers Tu, fă-mă-acum să pășesc!

105. Un singur pas

Un singur pas, și Dumnezeu te-așteaptă;
Ți-oferă loc, iar tu tot singur ești...
De ce rămâi nehotărât în poartă?
O, vin' la El!-de ce mai zăbovești?

Un singur pas, și vei primi iertarea;
Nu te lăsa, de poftă, înșelat!
Răspunde azi, cât timp auzi chemarea,
Și,-n fața Lui, vei sta, pe veci, curat!

Un singur pas, să te îndrume Domnul,
Fii liniștit, și teamă nu avea,
Indiferent ce vine împotriva,
Căci El e-aproape-vin', nu ezita!

Un singur pas-dă-l lui Isus să-l poarte!
Doar un cuvânt, dar, dacă nu-l rostești,
Atunci, ce trist va fi când, după moarte,
Pierdut pe veci, tu, fără Domnul, ești!

106. Tot nedecis ești?

Tot nedecis ești? vezi starea ta!
Te cheamă Duhul, nu-L întrista!
Vino cât vei putea,
Nu mai tot amâna!
Domnul, în mila Sa,
Har îți va da.

Tot nedecis ești? El spune blând:
„Vino la Mine, viața-alegând!
Mâinile Mi-au legat;
Vezi, cuietele-au purtat!
Să fii tu 'liberat,
Eu am murit.“

Tot nedecis ești? Timpul-i prea scurt;
O, nu-I respinge haru-oferit!
Ce-ar fi s-auzi așa:
„Azi viața-ți se va lua“?
Unde-ai să poți scăpa,
Unde-ai să-ajungi?

107. Al nostru Răscumpărător

Al nostru Răscumpărător,
'Nainte de-a pleca,
Ne-a dat un Ghid, Mângâietor,
Cu noi să stea.

O influență dulce-având,
Ce-o vrea a-mpărtăși
Cu cel smerit, în el dorind
A Se-odihni.

Și-al Său e glasul, blând sunând,
Fin susur, vânt ușor,
Ce-ntoarce gânduri, temeri luând,
Vorbind de cer.

Și orice dar ce-l posedăm,
Și-izbânzi ce se obțin,
Și orice gând sfânt ce-l avem,
Lui aparțin.

O, Duh al harului, divin,
Ne-ajută-n neputinți
Și fă-Ți în noi locaș, să-Ți fim
Mai vrednici, sfinți!

108. Deoparte, venim

Deoparte, din al lumii val, venim-
Vorbește-ne!

De-orice ne face, tari în noi, să fim,

O, scapă-ne!

Știm că mândria-i calea spre-a cădea;

Greșeli în noi, o, fă a ne vedea!

Ne-arată-a Ta-ndrumare, pas cu pas,

Clar s-auzim,

Ca și cei din vechime, al Tău glas-

Ce mult dorim!

Adesea fața nu Ți-am căutat,

Și, de smeritul loc, ne-am depărtat.

De-orice-i păcat, acum ne pocăim;

O, spală-ne!

În părtășia-Ți, să umblăm, tânjim:

Ajută-ne!

Tu mult dorești să-nlături ce-am greșit

Când locu-n Tine nu l-am părăsit.

Sunt albe holdele, și-așteaptă-atâți'-

Cum să mai stăm?

Ce mulți contemplă,-n inimă mârniți,

Al lumii drum!

Marea nevoie, fă-ne s-o vedem!

Sămânța,-n teamă,-atunci o semănăm.

109. Frânge-mi Tu pâinea Ta

Frânge-mi Tu pâinea Ta, o, Doamne sfânt,
Cum, lângă mare,-acele pâini ai frânt!
Dincolo de ce-i scris, Te urmăresc;
O, viu Cuvânt, pe Tine Te doresc!

Frânge-mi Tu pâinea Ta, o, Domnul meu,
Ca,-n duh, să-mi fie-ascuns Cuvântul Tău!
Toată gândirea mea să mi-o sfințești,
Ca, pașii toți, doar Tu, să-mi stăpânești!

Deschide-al Tău Cuvânt să pot vedea
Claru-Ți mesaj scris simplu-n fața mea!
Cu Tine,-atunci, umblând, în părtășii,
În mine, chipul Tău gravat va fi.

Sfințește-mi viața Ta, Doamne iubit,
Cum pâinea,-n Galileea, ai sfințit!
Lanțuri, robie,-atunci, se vor sfârși,
Și, pacea, totu,-n Tine, voi găsi.

110. Venim la Tine, Doamne

Venim la Tine, Doamne, azi!
Prezența-Ți căutăm.
Vorbește Tu și-ajută-ne,
Smeriți, să ascultăm!

*O, Doamne, azi,
Noi vrem, cu dor curat,
Ca binecuvântarea Ta
Să cadă peste sufletu-nsetat!*

Cu Tine,-atât e de plăcut,
Când grijile-am lăsat
Și, liniștiți, ne-am așternut
Sub tronul Tău bogat!

Nevoie-avem să fim spălați
De orice e păcat,
Să fim curați și nepătați,
Prin sângele-I vărsat.

Să se înalțe, Doamne, azi,
O jertfă cum Tu vrei!
Un cântec nou, din noi, s-auzi,
Un cânt al laudei!

111. Domnul e cu-al Său popor

Domnul e cu-al Său popor sfânt,
Locuind aici, în el;
De aceea a trăit și
A murit Emanuel.

*O, păstrează-ne Tu, Doamne,
În Isus, pe drumul Său!
Să ne fie călăuze
Torța și toiagul Tău!*

Dumnezeu e-aici, dorindu-Și
Lucrători în holda Sa;
Să ne dăm în a Sa slujbă!
Roade vin de vom răbda.

Dumnezeu e-aici, nu pleacă,
Chiar de toți ne-ar părăsi;
Va veni să ne-ntărească,
Dacă voia-I vom iubi.

Dumnezeu e-aici și noaptea,
Când nu știm cum să umblăm.
Mâna Sa ne poartă sigur,
Când cu lacrimi semănăm.

112. Veniți deoparte

Veniți deoparte și vă odihniți,
Știu, oboseți de oameni și-ncercări!
Praf și sudoare ștergeți de pe frunți
Și, în puterea Mea, fiți calmi, iar tari!

Veniți deoparte, din al lumii drum,
La părășii ce ea n-a cunoscut!
Singuri cu Tatăl și cu Mine-acum-
Nu sunteți singuri sub al Nostru scut.

Spuneți-Mi tot ce-ați zis și ați făcut,
Pierderi, câștiguri, temeri și-așteptări!
Știu cât de greu e-atras un om pierdut;
Lacrimi Îmi udă cele mai dragi flori.

Proaspăt, atunci, iar, de la El, veniți
La lucrul zilei, până la apus.
Timpul, pierdut nu-i, cât voi învățați
Mai mult din El și-odihna Lui de sus.

113. O, Doamne, iarăși Te rugăm

O, Doamne, iarăși Te rugăm,
Sub îndurarea-Ți stând:
Ne iartă, spală-ne din nou,
Favoarea-Ți repetând!
Ca roua dimineții, vin',
Ca ploaia, primăvar',
Ce câmpu-mbracă-n pășuni noi-
Ne-mbracă-așa, Tu, iar!
Veșmântul schimbă-ne!

Stând conștienți de lipsuri și
Nevoie de-ajutor,
Împarte-ne al Tău Sfânt Duh,
S-exprime-al nostru dor!
Ascunde-ne Tu din vederi
Vrăjmașu-acuzator!
Pe-al nostru Mare Preot Sfânt,
Descoperă-ochilor!
Vederea schimbă-ne!

Deși mulți, ca,-ntr-un trup, uniți,
Ajută-a ne ruga!
Tumultul, cearta, stinge-ne,
Ne-alungă pizma rea!
Re-nvie darul Tău în toți,
Străjeri, noi, să ne fim!
Pe primul cu-ultimul să-nchegi,
Sfințiți un tot deplin!
O, Doamne,-unește-ne!

În unison să ne rugăm,
Uniți prin râvnă-n țel,
Ne-mpiedicat spunând „Amin“
Oricărui bun apel!
O, iartă cum și noi iertăm,
Pe alții dezlegând!
Nu cum vrem noi, ci cum vrei Tu,
Fă după-acest sfânt gând!
Să fie voia Ta!

114. Adunați în sfântu-Ți Nume

Adunați în sfântu-Ți Nume,
Depărtați de lumea rea,
Ne rugăm ca-a Ta prezență
Să ne miște inima.

*Doamne, azi, ne-nviorează,
Drept, ne-nvață-a ne ruga
Să-Ți fim credincioși și sinceri,
Ascultând de vocea Ta!*

Gol și fără rod e totul,
Fără Tine, greu trudind.
Tată, dă-ne-a Ta prezență,
Viață, pace, aducând!

Una-n inimă, duh, minte,
Rupți de lume, cum ne-aflăm,
Ne însuflețește, Tată,
Azi, când fața-Ți căutăm!

Cum dă rod mlădița vie,
Doar în viță rămânând,
O, ne curăță, ne-nvață
Să rodim, în Viță stând!

115. Doamne, noi iubim locașu-Ți

Doamne, noi iubim locașu-Ți,
Unde-i cald și-ntăritor
Și-unde-i pâinea fără plată,-a inimii,
Iar lumina-alungă bezna,
Teamă sfântă noi primind,
Când vedem că Tu, doar, ai cuvinte vii!

Deseori ne-am clătinat de
Când am spus că-Ți vom urma,
Și am plâns și ne-am rugat să ne salvezi.
Uneori pierdeam nădejdea
Când vedeam doar încercări;
Dar noi știm că orice lacrimă ne-o vezi.

Fie inimile noastre
Înmuiate la-al Tău glas,
Să le poți Tu pân' la capăt îndruma,
Să-Ți putem aduce cinste
Când alegem zi de zi
Renunțarea-n noi și-umblarea-n voia Ta!

Spre Cel credincios, dorim noi,
Tu, privirea să ne-o ții.
Fă să fim înflăcărați de voia Ta!
Numai laudă,-n continuu,
Viața noastră,-atunci, va fi;
Numele-Ți și viața Ta va arăta.

116. O, Doamne, Tată, dă-ne har

O, Doamne, Tată, dă-ne har,
Azi, fața-a-Ți căuta!
Ia orice gând ce-mpiedică
A ne ruga!

Să ne ajute-al Tău Sfânt Duh,
El pentru noi pledând,
Adânci nevoi din inimă,
Descoperind!

Arată-ne,-n lumina Ta,
Păcatu-n noi, să-l știm,
Prin scumpul sânge-al lui Hristos,
Spălați să fim!

Revarsă-Ți marea dragoste
În sufletu-nsetat,
Ca, lumea, s-o iubești prin noi
Nelimitat!

Primește-ne, o, Tată,-acum-
Hristos ne-a cumpărat!
Cu drag ai Săi robi devenim
Neîncetat.

117. Căutăm să ne rugăm

Căutăm să ne rugăm;
Fă-ne să ne-nviorăm!
Bezna ia-ne-o, luminând,
Înainte Ta, noi stând!

Fă să nu vorbim firesc,
Ci cuvânt duhovnicesc,
Duhul Tău, prin noi, strigând,
Dorul nostru exprimând!

Ție,-Ți prezentăm ce-am vrea,
Dă doar ce ne-ar ajuta!
Mult mai mult ca noi, Tu știi:
Vezi ce-a fost și ce va fi.

Mila Ta adâncă-o vrem;
Nepăsări, fă să n-avem!
Lumea, cu nevoia ei,
Să ne miște-a mijloci!

Liniștiți acum vom sta;
Fă-ne clară voia Ta!
Pas cu pas, cum Tu ne-arăți,
Bucuros să mergem toți!

118. Sus pe munte retrași

Sus pe munte retrași, numai cu Isus,
Doar glasu-I divin auzim.
Ce plăcut când de lume ne despărțim,
Acolo cu El ca să fim!
Feriți de priveliștea lumii,
Singuraticul drum să pășim,
Până când, bucuroși și biruitori,
Acolo cu El ne-odihnim!

*O, numai cu El, ce plăcere,
Chiar atât de aproape să-I stăm,
S-ascultăm cu nesaț glasul dragostei!
Pe veci, Doamne, Ție ne dăm!*

Sus, acolo, ne-astâmpără El deplin
Al inimii noastre amar.
Din izvorul ceresc El ne dă să bem,
Iar foamea și setea dispar.
Ce mare extaz și plăcere
De a fi veșnic satisfăcuți!
Minunat e mesajul: „De-acum, pe veci,
În suflet veți fi curățiți!”

Ce plăcut când, de sus, coborâm mai tari,
Al Său sfânt mesaj să purtăm!
Ancorându-ne inima, tare,-n El,
Păcat, egoism, să lăsăm!
„Rămâi dar în Mine!“ , El cheamă,
„Îți aud rugăciunea gemând!
Bucuros va fi sufletu-ți, roditor,
De treci proba grea biruind.“

119. Știu că slujba-adevărată

Știu că slujba-adevărată,
Cea plăcută Domnului,
Este-atunci când pot rămâne
Aplecat 'nainte Lui.
Frumuseți nebănuite
Îmi arată-al Său Cuvânt-
O arvună pentru ceruri,
Dată nouă pe pământ.

Știu că slujba-adevărată,
Cea plăcută Domnului,
Este-atunci când pot rămâne
Aplecat 'nainte Lui.
În acest moment de pace,
El îmi dă din Duhul Sfânt,
Mă alină și mă-nvață
Cum s-ascult de-al Său Cuvânt.

Știu că slujba-adevărată,
Cea plăcută Domnului,
Este-atunci când pot rămâne
Aplecat 'nainte Lui.
Dimineața-L rog întruna
Ca voința-I să mi-o dea
Și să binecuvânteze
Tot mai mult lucrarea mea.

Știu că slujba-adevărată,
Cea plăcută Domnului,
Este-atunci când pot rămâne
Aplecat 'nainte Lui.
Din tot sufletul eu laud
Mielul care m-a salvat
Și-L slăvesc cu sfinții îngeri,
Căci El m-a răscumpărat.

120. Spre Tatăl să venim

Spre Tatăl să venim!
El este-aici, cu noi.
Prezența-I să ne umple-acum
Cu teamă,-n inimi moi!

*Pe drumul viu-Hristos,
Să ne apropiem!
Prea Sfântul Loc e-acum deschis,
La Tatăl să intrăm.*

Să ne apropiem!
De rău ne va ierta;
Prin scumpul sânge-al lui Hristos,
În cer putem intra.

Să ne apropiem!
El știe-al nostru greu;
Un duh zdrobit va respecta,
Cu el va fi mereu.

De Tatăl nostru scump,
Să ne apropiem!
Din inimi, recunoscători,
Cântări să-I înălțăm!

121. Prin rugăciune prinzi puteri

Prin rugăciune prinzi puteri,
Și,-n lipsa ei, cazi negreșit.
Când Moise, sus, ferm se ruga,
Vrăjmașii, jos, n-au biruit.

Deci, frați, surori, să vă rugați,
Căci Domnu-i sus, împărățind,
Și-ai Săi ochi văd pe-aleșii Lui,
Al lor grav strigăt auzind!

Va răzbuna El pe-ai Săi sfinți-
Cei ce se roagă, noapte, zi;
Din slăbiciuni îi va-ntări,
Pe-ai lor vrăjmași va izgoni.

A morții oaste merge-n marș,
Spre moarte, pe-ai săi robi, ducând;
Ei vor pieri de încetăm
Să ne rugăm, veghind, pledând.

Mulți, fără staul, rătăcesc,
Și Domnu-i vede, suspinând:
„Mult seceriș, iar robi, puțini,
Și-atâția în păcat murind!“

O, frați, surori, umblați cu El,
Curat și sincer, credincios,
Ca, cei pierduți să vadă clar,
În viața voastră, pe Hristos!

122. Cereți Lui pace cetății

Cereți Lui pace cetății,
De pe 'nălțimi, luminând!
Orice lăcaș să prospere,
Pacea, palatele,-umplând!
Turnuri și ziduri priviți-i,
Veșnic păzite fiind!
Ea pe-Adevăr e zidită,
Pentru vecii dăinuind.

*Domnul, din zori, o ajută;
Nu-i clătinată nicicând,
Căci Împărat El e-acolo,
Peste ai Săi, El domnind.*

Cereți Lui pace cetății!
Răul a n-o vătăma.
Cei ce-o iubesc doar prosperă;
Frică ei nu vor avea.
Chiar de se clatină munții,
Marea urlând, spumegând,
Domnul în ea locuiește,
Turn, fortăreață, fiind.

Cereți Lui pace cetății,
Ce-o să apară curând
Ca o Mireasă din ceruri,
Ca un iaspis strălucind!
Mielul i-e Soare și Templu,
Rege pe tronul ei pus;
Cereți Lui pace cetății
Ce Și-a ales-o Isus!

123. Începe ziua cu Dumnezeu

Cu El ziua s-o începi-
Lui roagă-te-n genunchind!
Înalță-ți simțirea spre-al Lui sfânt locaș,
A Sa dragoste împărtășind!

Deschide Scriptura Sa,
Citește o parte-n ea,
Ca,-ntreaga-ți gândire, prin ea, s-o sfințești,
Toate grijile a-ți ușura!

Cu El ziua s-o petreci,
Orice ți s-ar întâmpla!
Oriunde, acasă, sau în depărtări,
Tot, de tine,-aproape El va sta.

Cu El conversează-n gând,
Înalță-al tău duh spre cer
Și,-orice bun primit, Lui să I-l recunoști,
Mulțumire-adâncă să-I oferi!

Cu El ziua s-o închei,
Păcatu-ți mărturisind!
Încrede-te-n sângele-I ispășitor,
Lui, neprihănirea, implorând!

124. Cum să ne rugăm

Doamne,-avem nevoie zilnic de-ndurarea Ta,
Căci primejdii-s peste tot-ne-nvață-a ne ruga!

*Cum să ne rugăm și cum să veghem,
Căci Cel Rău e crunt-ne-nvață cum să ne rugăm!*

Pregătește-ne,-n prezența-Ți, ca să ne luptăm!
Forță, stâlp ne fii în luptă, să nu ne-nclinăm!

Ocrotește-al Tău popor-vrăjmașii ne pândesc!
Lațuri ale morții,-n calea noastră, se găsesc.

Duhu-Ți, ce dă viață,-mparte,-n timp ce rugă primești!
Rugi din inimi moi, zdrobite, nu disprețuiești.

125. O, Doamne,-ascultă ruga mea

O, Doamne,-ascultă ruga mea:
Ajută-mă să Te gădesc!
Drumu-i ascuns, nădejde n-am
Când nu pot să Te întâlnesc.

*Cum vrea un cerb izvoarele,
Așa Te caut eu cu dor.
Ești viața mea, nădejdea mea;
Apropie-Te-acum, Te rog, Te-implor!*

Răspunsul rugăciunii-mi ești;
Doresc să simt prezența Ta.
Atinge-mă, deschide-mi Tu
Urechile și inima!

Hotarul milei Ți-l întinzi,
Păcatul meu acoperind,
Să pot să caut fața Ta,
Un cânt spre Tine iar 'nălțând.

Tu mult iubești pe peregrini;
O, însoțește-mă pe drum,
Prezența Ta să-mi fie scut!
De mine,-apropie-Te-acum!

126. În Grădină

Ce ne-aduce biruință,
Lupta zilnic, înfruntând?
Este-a ne ruga statornic,
Fermi în viața-ascunsă, stând.
Domnu,-n noaptea-aceea tristă,
Har, putere,-a implorat;
L-a-ntărit atunci un înger
Pentru-acel timp greu purtat.

*„În Grădină“-i proba noastră
De eșec sau biruinți.
Tată,-ajută-ne, tot timpul,
Treji, de Tine,-a fi găsiți!*

Vezi cum alții, în grădină,
Obosiți, stau așteptând
În al rugăciunii-ascuns loc,
El găsindu-i triști, dormind!
El ținea doar singur straja;
Prețul, numai El plătea;
Ceru-ntreg privea tabloul
Cum El vina ne-o purta.

Și noi ținem straja noastră,
Singuri, greul, când purtăm.
El, la fel, ne va trimite
Ajutor să rezistăm.
Pentru timpul ce urmează,
Cât vom mai călători,
Știm că,-oricât de grea e lupta,
Vom putea,-n El, birui.

127. Tată,-n milă-ascultă

Tată,-n milă-ascultă rugăciunea mea:
Fă pe-al Tău rob vrednic Numele-a-Ți purta!
Blând, smerit El este: daruri ce aş vrea
Să îmi locuiască pururi inima.

Plâns, sărac în duh, fi'nd, Tu să-mi strălucești!
A Ta-Împărăție,-n mine s-o lărgești!
De-al Tău har și sprijin simt nevoie,-arzând,
Să iubesc, slujindu-Ți, viața-mi semănând.

Tot mai clar mi-apare, fi'ndu-mi Tu Stăpân:
Toți acei ce nu mor, singuri, doar, rămân.
Fă să mă posede-n tot Isus Cel blând,
Roadă abundentă, veșnică,-aducând!

Tată milostiv, sfânt, eu Te rog tânjind:
Ca Isus, mă-nvață cum să cad, murind,
Să nu țin nimic, ci, Lui, doar, să-I dau tot,
Ca,-n Împărăția-I, chipul Lui să-I port!

128. Când trist și-obosit mergi

Când trist și-obosit mergi pe-a vieții grea cale,
Și vlaga-ți lipsește pentru-a 'nainta,
Imploră-ajutorul iubitului Tată,
Și, sigur, de mâna, El te va purta!

Când mergi plin de teamă de tot ce se-ntâmplă,
Și totul apare potrivnic a-ți fi,
O, strânge-I mai tare divina Lui mâna,
Și ea, iubitoare, te va ferici!

Când mergi cu rețineri, privind prețu-n față,
Și crezi că ce costă nu poți să plătești,
Imploră puterea ceresului Tată,
Și, premiul văzându-l, curaj tu primești!

Când lupta din tine ți-ntunecă mintea,
Și răni sângerează în inima ta,
Imploră preasfânta salvare cerească,
Și, noaptea în ziuă, ți se va schimba!

129. Stăruiește-n rugăciune

Stăruiește-n rugăciune!
Nicidecum nu te lăsa,
Căci Isus, Mântuitorul,
O s-audă ruga ta!

*Să te rogi întotdeauna!-
El, pe-ai Săi, va auzi;
Ei Îi sunt ca o comoară-
Harul Său îi va păzi.*

Să te rogi în biruințe!
Zilnic cheamă harul Său!
Să rămâi sub a Sa mână,
Credincios în traiul tău!

Să te rogi când noaptea fricii
Vine peste calea ta,
Căci, în ceasul întristării,
Duhul te va mângâia!

Să te rogi ca, alergarea,
Bine,-aici, să ți-o sfârșești,
Ca, în cer, cu bucurie,
Printre-aleși să te găsești!

130. Cu Dumnezeu, retras de lume

Când bântuie furtuna vieții,
Când aspru este drumul meu,
Eu mă retrag cu ușa-nchisă,
Eu singur, doar cu Dumnezeu.

*Să fiu cu El, retras de lume,
Cu Dumnezeu, refugiul meu,
Ascuns în El, doar El cu mine,
Legat de El, să fiu mereu!*

Nu mă-nspăimânt când nori se-adună,
Sau când urcușul mi-este greu;
Îmi stă 'nainte voia-I dreaptă,
Când singur sunt, cu Dumnezeu.

Acolo-mi înnoiesc puterea
Să-ndeplinesc Cuvântul Său;
Mi-apare Împăratu-n slavă,
Când m-odihnesc cu Dumnezeu.

Și, când aproape e momentul,
Această lume,-a părăsi,
Când îmi apune timpul vieții,
Cu Dumnezeu doresc a fi.

131. Să veghezi, să te rogi

Dulce ne vorbește Domnul
Când pe-al vieții drum umblăm
Și pășim pe Calea-ngustă:
„Să veghem, să ne rugăm!“
Oricât noi înaintăm
Și, din Domnul, căpătăm,
Tot cădem de nu-nvățăm
Să veghem, să ne rugăm.

*Să veghezi, să te rogi!
Zilnic să nu-ncetăm,
Căci e-aproape cel vrăjmaș;
Să veghem, să ne rugăm!*

Când lumina strălucește
Pe cărarea ce-o urmăm,
Să știm că-i avertizare
Să veghem, să ne rugăm,
Căci e-aproape Cel Viclean,
Chiar de noi nu-l observăm;
Dar nu ne înspăimântăm,
De veghem și ne rugăm.

În momentele-ncercării,
Bucurii putem s-avem;
Când ispite ne-nconjoară,
În leșin să nu cădem,
Căci, pe Tatăl, de-L vedem,
Harul Său îl căpătăm;
Alergarea terminăm,
De veghem și ne rugăm.

132. Viața-ar fi toată de prisos

Viața-ar fi toată de prisos
Dacă n-ar fi trăit Hristos
Ca să-mi arate-n viața Sa
Cum, Tatălui, să-I pot plăcea.

Ce deznădejde-aș fi trăit
Dacă Hristos n-ar fi murit
Să-mi facă ceru-apropiat
Prin sfântu-I sânge,-aici vărsat.

Pe Cale n-aș putea păși
De,-n mine, El n-ar locui.
Prin El pot crește, ajungând
Ca El, în faptă și-n cuvânt.

Descurajat aș fi oricând,
Dar El m-ajută mijlocind;
La tronul Său voi căuta
Pacea ce El vrea să mi-o dea.

Nu fac din lume casa mea,
Căci El Se-ntoarce să mă ia.
Când moartea-anunță-al ei apel,
Voi spune-atunci: „Am totu-n El“.

133. Al Tău braț păzitor

Vreau sub al Tău braț păzitor;
Un alt refugiu nu-mi găsesc.
Eu stau acolo liniștit,
Duhul și mintea mi-odihnesc.

Vreau harul și-ndrumarea Ta,
Ca lupta zilnic s-o înfrunt,
Să port povara-Ți hotărât,
Cât merg pe drum pe-acest pământ.

Vreau pe Hristos, Cel blând și bun,
Să-mi plece eul nesupus,
Gând, vorbă, faptă, a-mi opri,
Tot ce-i nevrednic de Isus.

Mult simt nevoie să mă ierți,
Căci sunt ades' ca rătăcit.
De-al Tău scump sânge, curățit,
Pot merge-n drumul Tău sfințit.

Stau liniștit chiar de-s sărac;
El va-mplini nevoia mea;
N-am să duc lipsă de nimic,
Căci harul Său El mi-l va da.

134. Ne-ajută să Te căutăm

Ne-ajută să Te căutăm
Și-adu-ne-n stare-a ne ruga!
Vrăjmașu-i tare: dă-ne har
Să fim păstrați pe Calea Ta!

*Fi'nd slabi, ne temem de dușman,
Dar drumul lui Isus iubim;
Tari în puterea-I 'naintăm;
În Cel ce-i viu nădăjduim.*

O, dă-ne inimi ce-nțeleg
Și-ajută-ne a mijloci,
Ca, cei ce,-n beznă, locuiesc,
S-ajungă, lipsa, a-și simți!

Ne pune-n minți și-n inimă
Lumina,-nțelepciunea Ta,
Ca, viața Ta, s-o arătăm,
Să răstignim ce ne-ar spurca!

Pe cine, oare, mai avem
Ca Tine,-n cer și pe pământ,
Atât de credincios și bun
Prieten, ghid fidel și sfânt?

135. Doamne, Tu-mi cunoști nevoia

Doamne, Tu-mi cunoști nevoia-
La picioare-Ți cad smerit,
Așteptând a Ta-ndrumare!
Să Te-ascult, sunt pregătit.
Te doresc adânc în suflet,
După fața Ta tânjesc;
Mi-ești izvor de satisfacții,
Prin Cuvântul Tău trăiesc.

*Năzuiesc adânc în suflet,
Doar cu Tine-a fi umplut.
Tu să-mi stăpânești ființa,
Ca să-Ți fiu mereu plăcut!*

Doamne, Tu-mi cunoști nevoia-
Să mă tragi! Te voi urma,
Slobod de robia lumii,
Liber pentru voia Ta.
Tu-mi vezi toată slăbiciunea;
În ispită, turn să-mi fii!
Cu Isus, mai mult, să semăn,
Prin al Tău duh, zi de zi.

Doamne, Tu-mi cunoști nevoia-
Nu respinge ruga mea!
Tu-mi poți înțelege teama,
Căci ai mers 'nainte-a mea.
O, îndură-Te de mine,
Dă-mi Tu harul Tău ceresc,
Ca să-nving ispita zilnic,
Până drumul mi-l sfârșesc!

136. Doamne,-n nevoia mea

Doamne,-n nevoia mea, Te chem,
O, dă-mi puterea Ta
Ca, ceas de ceas, să-Ți fiu fidel
Azi în umblarea mea!

Și, de-mi alege sorțul azi
Ce n-aș alege eu,
Fă-mă să știu că-n voia Ta
Am doar câștig mereu!

Numai prezența Ta de-o am,
Simt că mă liniștesc,
Și,-un vânt potrivnic de-ar sufla,
În Tine m-odihnesc.

Și,-azi, dacă, unde voi umbla,
Drumu-mi va fi umbrit,
Mai strâns mă ține-n mâna Ta,
Până la asfințit!

137. Crezând ca un copil

Crezând ca un copil, venim,
Că, -n neputință, ne primești.
Tu, care ai lucrat în noi,
De tot, să nu ne părăsești!

*Te mișcă-atunci când slabi ne vezi;
Vrem, duhul, să ni-l liberezi.
Ne-ascultă strigătu-ostenit,
Ce-ai început, du la sfârșit!*

Pe drumul cel smerit, umblând,
Vrem, bucuroși, dispuși, să fim,
Și crucea să n-o refuzăm,
Ci dragoste să-Ți dovedim.

În timp ce jertfa-Ți prezentăm,
Cedăm tot cu un scop curat.
Puterea, viața, dragostea,
Vrem să-Ți purtăm neîncetat.

Ne-ajută să continuăm,
Statornici și smeriți să fim,
Ca, totu-având deplin în El,
Întreaga-Ți voie s-o-implinim!

138. Nevoie am de harul Tău

Nevoie am de harul Tău
Pe drumul meu de peregrin.
Mi-e teamă de vrăjmașul meu;
O, Doamne,-ascultă-al meu suspin!

În Tine vreau să locuiesc;
Ești scutul și-adăpostul meu.
Prin al Tău sânge sunt scăpat,
Când umblu-n adevărul Tău.

Iubirea și-ndurarea Ta
Inundă tot lăuntrul meu,
Supun întreaga fire-a mea,
Mă fac să fiu în totu-al Tău.

Odihna-n Tine o găsec;
La sânul Tău m-adăpostesc.
Mi-ești ghid, prieten, salvator;
Nici când eu nu Te părăsec.

Pământul, cerul vor pieri;
Cuvântul Tău stă neclintit.
Și, mântuiți, vor fi, acei
Ce rabdă până la sfârșit.

139. Izbăvitor sfânt

Izbăvitor sfânt, Tu mi-ești mântuirea!
Doar al Tău sânge vina-mi poate lua.
O, dă-mi Tu harul resemnării sfinte,
Ca, de acum, să fac doar voia Ta!

Eul acesta, cum se-mpotrivește,
Vrând să mă lege-n beznă și păcat!
O, pune-n mine harul renunțării,
Ca să fiu robul Tău neîncetat!

Rece și dur mi-e duhul, fără Tine-
Dă-mi, ceas de ceas, iubirea, mila Ta!
O, Doamne,-acordă-mi Duhul Tău divin, scump,
Ca să-I cunosc puterea de-a-nvia!

De-aș fi bogat în har și-orice virtute!
Spală-mă, stăpânește-mi inima!
Sângele Ți-ai vărsat să-mi dai salvarea;
M-a cucerit total iubirea Ta.

Să merg, ajută-mi, în prezența-Ți sfântă,
Cu-un duh curat, de Tine acceptat!
Supune orice gând și pasiune,
Să pot mări al Tău chip minunat!

140. Suflă peste noi, o, Duh Sfânt

Suflă peste noi, o, Duh Sfânt!
Tu ne poți păstra
Până-n ziua când, pe Domnul,
Sus, Îl vom vedea.

*Ia din noi tot ce-ntristează
Duhul blând, ce Tu ni-L dai!
O, Mângâietor din ceruri,
Te-odihnește-n noi!*

Suflă peste noi, o, Duh Sfânt!
Slabi, precum suntem,
O, ajută-ne, de Tatăl,
Să ne-apropiem!

Suflă peste noi, o, Duh Sfânt,
Voia-I a-nvăța!
Pe Hristos jertfindu-Și viața,
Fă-ne a-L vedea!

Suflă peste noi, o, Duh Sfânt!
Plinătatea Ta
Poate,-n noi, prin roada-Ți scumpă,
A Te arăta.

141. Blând, Duhul Sfânt

Blând, Duhul Sfânt șoptește
În zori chemarea Sa;
Gândul la Domnu-mi duce,
Mă-ndeamnă a mă ruga.
O, suflete, răspunde
Glasului tainic, blând,
Ca griji să nu m-oprească,-n
Ispită pe drum căzând!

El, de păcat mă muștră,
Mă-ndreaptă spre Isus,
Care-a murit să-mi scape
Al meu suflet greu răpus.
Cu-adevărat supusă
Să-mi fie inima,
Ca, împăcat și frânt, eu,
Să-nvăț ce-i iubirea Sa!

Blând, Duhul Sfânt șoptește
La-al zilei asfințit:
„Grijile, Lui aruncă-ți,
De Domnul vei fi-ngrijit!“
Taci și te-ncrede-n sfânta
Dragoste-a lui Isus!
Lui totu-ncredințează-I!
El veșnic domnește sus.

142. Pe-al Său Fiu, Tatăl L-a trimis

Pe-al Său Fiu, Tatăl L-a trimis
Și ceru-a părăsit,
Venind ca să-nțelegem noi
Ce-adânc El ne-a iubit.
El casa-n ceruri Și-a lăsat
Să poarte-al nostru greu păcat.

Cu râvnă-aprinsă a trăit
Și, viața-Și consumând,
S-a dat să facă voia Sa,
Dreptatea împlinind;
Cerescul plan l-a terminat,
Și-apoi la Tatăl S-a 'nălțat.

Cei, cu-al Său Duh, pecetluiți,
Iubind pe Cel slăvit,
I-adoră nepătrunsul plan,
La prunci descoperit.
Ce minunate bucurii,
Când pe Cel drept Îl vom privi!

143. Necuprinsa iubire-a Domnului

Necuprinsa iubire-a Ta
Să ardă-n pieptul meu,
Ca să pot să rămân în al Tău adevăr,
Să-nlătur tot ce-i rău!

*O, iubirea Ta de preț,
Fă să-mi ardă-n piept mereu,
Ca nicicând să nu-Ți fiu Ție necredincios,
Plecând din drumul Tău!*

Nesfârșita iubire-a Ta
Să miște duhul meu,
Ca să fac voia Ta, doar atât-voia Ta!
Dă-mi haru-acest' mereu!

Când cereasca iubire-a Ta,
Constant, va văpăia,
Eu mă voi lăuda numai cu crucea Ta
Și-ocara-Ți voi purta.

Ne-ntrecuta iubire-a Ta
Să strângă-ai Tăi copii,
Ca să fie cu toți una-n Tine mereu,
Porunca-Ți a-mplini!

144. Scumpe sunt clipele sfinte

Scumpe sunt clipele sfinte,
Date de Domnul meu blând!
Pur e izvorul salvării,
Proaspăt din haru-I curgând.

*Mereu El merge cu mine,
Chemând al Lui Soare-aprins
Și-un curcubeu sfânt așterne
Pe-al văii plângerii-ntins.*

Scumpe sunt clipele sfinte;
Dulci și plăcute-mi rămân,
Când, după truda mea, seara,
Calm, m-odihnesc la-al Său sân!

Oare, de ce să-mi pierd vlaga,
Să cad sleit lângă drum?
Nu a promis El s-ajute
În truda zilei, acum?

Chiar uneori când, prin ceață,
E-ntunecat al meu cer,
Scumpe sunt clipele sfinte,
În părășia cu El.

145. Mai mult să Te-ador

Doamne,-ascultă ruga mea,
Eu umil implor:
Prin divina grijă-a Ta,
Mai mult să Te-ador!
Sursă-a dragostei cerești,
Inima să-mi locuiești,
Să iubesc cum Tu iubești,
Mai mult să Te-ador!

*Tot mai mult să Te-ador!
O, lărgește-mi inima,
Mai mult să Te-ador!*

Doamne, tronul Ți-ai lăsat,
O, cât m-ai iubit!
Din păcat m-ai cumpărat
Și m-ai slobozit.
Chinul sufletului Tău,
Acceptând calvarul greu,
Mișcă tot adâncul meu-
Mai mult să Te-ador.

Pân' la moarte m-ai iubit;
Slavă-Ți vor 'nălța
Toate ce mi-ai dăruit:
Voia, vlaga mea.
Toată-ocara, truda Ta,
Azi le-accept ca parte-a mea,
Numele să-Ți pot purta,
Mai mult să Te-ador!

Sângele-Ți m-a cumpărat;
Prețul său ales
E prin jertfă exprimat,
Altfel-ne-nțeles.
După Tine-acum suspin,
Și,-nsetat, la Tine vin,
În iubire,-a fi deplin,
Mai mult să Te-ador.

146. Mă-nvață să iubesc

Mă-nvață să iubesc
Cum, primul, m-ai iubit:
Sensibil, pur, neegoist,
Să fii Tu oglindit!

Ajută-mi Tu s-accept
Întreaga voie-a Ta!
De nesupuneri și-mpietriri,
Păzește viața mea!

Mă-nvață-a fi-nțelept,
Să fug de tot ce-i rău,
Ce, pentru alții,-o cursă-ar fi,
Să lase drumul Tău!

Ajută-mi Tu să iert
Așa cum ai iertat!
Mă scapă de mândria mea
Și de-orice rău aluat!

Ajută-mi, blând, să fiu,
Răbdând cu-un duh curat,
Fi'nd vrednic de pecetea Ta,
În tot ce spun și fac!

Ajută-mi Tu să-ndur
Cum alții-au îndurat,
Să-Ți fiu ispravnic credincios,
Ca,-n cer, să fiu bogat!

147. O inimă sensibilă

O, dă-mi, Te rog, o inimă
Miloasă, nouă, sinceră,
Cum este-a Ta, Isuse blând,
În orice faptă și cuvânt!
Pe cea-mpietrită,-amară, s-o înlocuiești
Cu-alta sensibilă ce,-n mine, s-o zidești,
Înțelegând ușor, ce nu va suspina!
Dă-mi Tu o inimă cum e a Ta!

O, curățește-mi inima,
Căci nu-mi simt viața vrednică!
Cu Duhu-Ți umple templul ei,
Să-nvăț s-accept tot ce Tu vrei,
Să uit tot răul ce-altul mi l-ar provoca,
S-arăt blândețea lui Hristos pe Golgota,
Și lacrimi de regret să-ndrepte calea mea!
Dă-mi, Doamne,-o inimă cum e a Ta!

O, dă-mi, Tu Doamne, inima
Ce n-are vicleșug în ea,
Ce iartă, și s-ar apleca
Pe-un nevoiaș a-l ajuta!
Cu alții vreau să simt când parte au de răni,
În milă să-mi ajut prieteni sau dușmani;
Vreau să le simt dureri și pierderi când li-e greu,
O blândă inimă, să am mereu.

148. Mai mult să Te iubesc

Mai mult să Te iubesc,
Doamne, aş vrea!
Îngenuncheat, Ți-aduc
Azi ruga mea.
Nevoie simt mereu,
Mântuitorul meu,
Ca, tot mai mult, să Te iubesc!

Odihnă, pace,-aici,
Mult îmi tânjeam;
În Tine am găsit
Tot ce-mi doream.
De-acum mă voi ruga,
Întreaga viață-a mea,
Ca, tot mai mult, să Te iubesc.

Dureri și întristări
Pot apărea:
Sunt solii Tăi cei buni
În viața mea.
Chiar dacă aspri sunt,
Cu ei doresc să cânt,
Ca, tot mai mult, să Te iubesc.

O, Doamne, de-aș trăi
Spre slava Ta!
Așa vreau să sfârșesc
Umblarea mea.
Și-al vieții mele țel
Va fi mereu la fel-
Ca, tot mai mult, să Te iubesc.

149. Eu am promis, Isuse

Eu am promis, Isuse,
Mereu să Îți slujesc!
Fii-mi Tu tot timpul-aproape,
Stăpânul meu ceresc!
Să lupt, nu-mi va fi teamă,
Cu mine de vei fi,
Și, Ghid de-mi ești pe Cale,
Eu nu voi rătăci.

Vreau să Te simt aproape,
Căci eu, în lume fi'nd,
Văd scene-atrăgătoare,
Aud voci ispitind;
Vrăjmașii mă-nconjoară,
Sunt și 'năuntrul meu:
O, vino mai aproape,
Mă apără de rău!

Vreau să Te-aud vorbindu-mi
În ton liniștitor,
Deasupra vocii-mi proprii
Și-a pasiunilor.
Vorbește să m-asiguri,
Să mă conduci mereu!
Vorbește-mi, să Te-ascult vreau,
O, Păzitorul meu!

Tu ai promis, Isuse,
Că cei ce-Ți vor sluji,
În slava-n care Tu ești,
Acolo ei vor fi!
Și-eu, Doamne, am promis să-Ți
Slujesc pân' la sfârșit!
Să pot urma, dă-mi harul,
Stăpânul meu iubit!

150. Eu, Isuse, îmi iau crucea!

Eu, Isuse, îmi iau crucea!
Las tot, ca să-Ți pot sluji;
Lepădat, sărac și singur,
Tu, de-acum, totul îmi vei fi.

*Vreau să Te urmez, Isuse!
Pentru mine Te-ai jertfit.
Prin al Tău har, merg cu Tine,
Chiar când toți Te-au părăsit.*

Piară orice cunoștință,
Tot ce-am vrut, ce-am năzuit!
O, nespusă bogăție,
Ceru-ntreg eu am dobândit!

Părăsit pot fi de lume-
Și pe El L-au lepădat.
Tot ce-i pe pământ mă-nșală;
Numai Tu ești adevărat.

Toate piedicile lumii
Doar mă-mping la sânul Tău;
Încercări pot să m-apeze;
Tu rămâi adăpostul meu.

151. Sunt acum copil din El

Sunt acum copil din El,
Un răscumpărat de Miel.
Vina El mi-a ispășit;
Al Său m-a pecetluit.
Doamne,-ntreaga viață-a mea,
Ție Ți-o voi consacra!

Duh Sfânt, locuiește-mă,
Hrană-n suflet, zilnic, dă!
Dă-mi belșug de har divin,
Mă sfințește-al Tău deplin!
Duh, trup, suflet, le predau,
Toate, sub controlul Tău.

Doamne,-ajută-mă să mor,
Zilnic eul să-l dobor!
Gândul firii să-mi gonești,
Inima-mi s-o-mpărățești!
Domn al dragostei, curat,
Fă-Ți în mine-al Tău palat!

O, deschide-mi inima
Să asculte vocea Ta!
Vreau să nu mă răzvrătesc,
Voia mea s-o stăpânesc.
Sfânta, dulcea voie-a Ta,
Împlinește-o-n viața mea!

Îmbrăcat în duh smerit,
Totu-n Tine am găsit.
Crească-n mine viața Ta,
Să-ncetez a mă plăcea!
Du la cap ce-ai început,
Ca Isus să fiu făcut!

152. Vorbește-mi Tu

Vorbește-mi Tu, să pot vorbi
Cu-al tonului Tău viu ecou,
Să caut, cum ai căutat,
Pe-ai Tăi pierduți din harul Tău!

Condu-mă Tu, ca să conduc
Picioarele ce-ar devia!
Hrănește-mă, să pot hrăni
Pe cei flămânzi cu mana Ta!

Mă-nvață, să pot învăța
Ce-mparți din ce-ai Tu scump de sus!
Fă-mi viu cuvântul, ca s-ating
Ce,-n multe inimi, stă ascuns!

O, dă-mi odihna dulce-a Ta,
Să pot vorbi calm, mângâind,
Cu-al Tău Cuvânt rostit la timp,
Pe cei slăbiți, din greu trudind!

O, Doamne, să mă folosești
Doar cum și unde Tu vei vrea,
Și până fața sfântă-Ți văd,
Împărtășind mărirea Ta!

153. Vreau jugul Tău

Vreau jugul Tău, să-nvăț din pilda Ta;
'Naintea ieslei Tale stau smerit.
Tot ce, în lume,-odată, drag mi-era
Mi-apare-aici, de orice preț, golit.

Vreau jugul Tău, să-nvăț din pilda Ta;
La-al Tău exemplu eu privesc, muștrat,
Când Tu,-Împărate,-ncins cu un ștergar,
La robii Tăi, picioarele-ai spălat.

Vreau jugul Tău, să-nvăț din pilda Ta;
Când întristări și umbre vor veni,
Lección „Ghetsimani“ fă-mă-a-nvăța-
„Nu voia mea, ci-a Ta, a se-implini!“

Vreau jugul Tău, să-nvăț din pilda Ta;
Când cruzi și răi sunt fiii-acestui veac,
O șoaptă-aud venind dinspre Calvar-
„O, Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“

154. Al Său glas blând

Al Său glas blând, subțire,
Îmi spune zi de zi:
„De vrei să fii mai rodnic,
În Mine să rămâi!“

Acest glas viu și dulce,
Acest Cuvânt divin
Mă mișcă să răspund ferm:
„Da,-n Tine-am să rămân.“

*Deasupra larmei lumii
Aud acest glas blând;
Răspund prin ascultare,
De merg chiar lăcrimând.*

Al Său glas blând, subțire,
Îmi spune zi de zi:
„Din inimă, slujește-Mi!
Eu viața Mi-am jertfit.“
Să nu-I răspund vreodată:
„Zadarnic Îți slujesc“,
Că,-n dragoste,-ai promis Tu
Un premiu 'nalt, ceresc.

Al Său glas blând, subțire,
Îmi spune zi de zi:
„Urmează-Mă-n continuu-
Alt drum nu poate fi!“
Nu-s bucurii mai 'nalte
Ca cea de a-L urma;
El totul face bine-
Nanicând nu-L voi lăsa.

Al Său glas blând, subțire,
Îmi spune zi de zi:
„Veghează și te roagă,
Orice-ncercări vor fi!“
Răspunsu-mi izbucnește:
„Da, Te voi căuta,
Ca să primesc putere
Prin îndurarea Ta“.

155. Vorbește, Doamne, Te rugăm

Vorbește, Doamne, Te rugăm!

La Tine slabi venim.

Al Tău fin susur, blând șoptit,

Vrem, zilnic, s-auzim.

Vrem glasul-Ți s-auzim;

Zilnic, pe Cale, Te-ascultăm.

Inima să ne-atingi!

Vorbește, Te rugăm!

Stând tari în noi, nu izbutim;

O, vrem să ne smerești,

Căci doar prin Tine biruim,

Când Tu ne însoțești!

Cu Tine, teamă nu avem:

Să mergi cu noi, dorim;

Să ne clarifici Calea Ta

Ca, voia-Ți, să-mplănim!

O, folosește-Te de noi,

Lucrarea-Ți să-mplinești!

Vrem, viața, credincios să-Ți dăm,

Mereu s-o folosești.

156. O, Doamne, nu mai fi tăcut

O, Doamne, nu mai fi tăcut,
Vorbește-mi iar, în mila Ta!
Ți-aștept Cuvântul, însetat,
Cum, ploi, pământu-uscat ar vrea.

*La Tine, Doamne, eu privesc!
În Tine eu nădăjduiesc,
C-adesea m-ai înprospătat,
Când în neazuri m-am aflat.*

Când, prin Cuvânt, m-avertizezi,
Pot ști că-s binecuvântat,
Căci, când nuiăua folosești,
Iubire Tu mi-ai arătat.

Mă spală prin Cuvântul Tău!
Fixează-mi scopul ferm, curat!
O, scapă-mi duhul de-orice rău
Și dă-mi puteri, căci m-au lăsat!

Condu-mă să Îți fiu captiv,
De bunăvoie, prizonier,
Un sclav supus la ce spui Tu!
Să-mi fii Stăpân, o, Doamne,-Ți cer!

157. Divinul adevăr scump

Divinul adevăr scump
Mi-e tot mai prețios,
Când merg, zdrobit în suflet,
Pe Cale cu Hristos.
Pe drumul umilinței,
Vreau să urmez fidel.
Cu ochii unși, 'nainte,
Îl văd pe El.

Desăvârșita Cale,
În Domnul am aflat.
Chiar izgonit, când sufăr,
În El sunt mângâiat.
E planul și tiparul
Croit de Dumnezeu;
Cu El doresc să umblu,
De-acum, mereu.

El m-a găsit, făcându-Și
În mine casa Sa.
Cel care-i cel mai tare,
De rău mă va scăpa.
Eu am primit, nu vorbe,
Ci, viață din Isus;
L-ascult, căci El e Calea
Ce duce sus.

Un bun Păstor mă duce
Acum la pășuni noi.
Mi-e mângâiere glasul-I
Și sprijin, mâna Lui.
Doresc, tot mai aproape
De El, să pot urma.
Mi-e călăuza vieții,
Nu-L pot lăsa.

158. Mulțumit

Rătăceam în întuneric,
Neștiind cum e-n Isus,
Pân-am auzit mesajul
Care,-odihna, mi-a adus.

*Mulțumit, mulțumit,
Pe deplin sunt mulțumit!
Duhu-I blând acum mă-ndrumă;
Orice gol e-acoperit.*

Eu I-am dat să-mi stăpânească
Viața-ntreagă, inima.
Nu-L mai las, căci El e Calea,
Adevărul, Viața mea.

Eu am dovedit puterea
Ce o are de-a salva.
Credincios va fi, statornic,
Slobozindu-mi viața mea.

De Isus, eu, mulțumit, sunt,
Scos din lanțuri de păcat.
Vreau să merg de-acum cu-Acela
Care,-n locul meu, S-a dat.

159. Îți mulțumim de timpul greu

Îți mulțumim de timpul greu,
Prin secetă trecut,
Când am văzut ce gol adânc
Iubirea-Ți ne-a umplut,
Timp când, sub soare de pustiu,
Înaintând din greu,
Pe aspre căi, umblam cu-Acel'
Ce-i Fiu de Dumnezeu.

Îți mulțumim de-odihna-n El
Ce-o știu doar cei trudiți,
De Duhul milei Lui ce,-aici,
Îl învățăm smeriți,
Urmând cu-Acel' ce-a mers atunci,
Pășind pustiuul greu,
În slava părțășiei Lui,
Cu El în Dumnezeu,

De bucuria ce-ntristări
N-o pot întuneca:
El, Dumnezeu cel viu, prezent,
Și noi în mâna Sa.
În slavă și-n odihnă, când,
În pace,-L adorăm,
Gândind la drumul cel pustiu,
Mai mult Îl lăudăm.

Căci ne-amintim cum, greu trudind
În lupte și păcat,
El apa ne-a adus să bem,
Și viața L-a costat.
Și,-acum, în pace noi umblăm,
Pe drumul Domnului,
Văzând, prin orice lipsă-aici,
Iubirea-adâncă-a Lui.

160. Cântecul Sionului

Cântă-mi cântul cel mai dulce,
Al Sionului ceresc!
Cel bogat să-și cânte-averea
Iar, plăcerea, cel lumesc!
Dar al cântecelor cântec
Îmi răsună-adânc, senin;
Celor triști dă bucurie,
Cânt de laudă divin.

Cântă-n prima rază-a zilei,
Când sclipește roua-n flori!
Cântă harul veșnic proaspăt
Ce-l primești mereu în zori!
Însă, și-n căldura zilei,
Când de griji ești apăsă,
Cântă cântul rugăciunii
Ca să fii înprospătat!

Cântă-mi, l-asfințitul vieții,
Al Sionului cânt clar,
Pe când luntrea mea se-ndreaptă
Spre al timpului hotar!
Dacă-atunci cumva mi-e teamă,
Cântă-mi cântul cel iubit:
A Sionului cântare,
S-o aud pân' la sfârșit!

Cântă-mi cântul învierii,
Când Isus va reveni,
Când neazuri se vor duce,
Căci acasă sus voi fi
Și când zeci de mii de glasuri
Vor cânta armonios,
În refren comun de slavă,
Cântul lui Isus Hristos!

161. În Isus țâșnesc izvoare

În Isus țâșnesc izvoare,
Setea mea satisfacând;
El îmi umple orice lipsă,
Temerile-mi liniștind.
Eu m-așez sub a Sa umbră,
Unde duhul mi-odihnesc;
La răcoarea Sa cea dulce,
Noaptea, cântece primesc.

În Isus țâșnesc izvoare
Ce la pieptu-I mă atrag;
Chiar când dorm, mi se trezește
Inima, la-al Său glas drag.
Scumpul meu, o, vin' la mine!
Tu, mâhnirea, mi-o alungi;
Sursă și izvor al vieții,
Tu-mi dai bucurii-ndelungi!

În Isus țâșnesc izvoare;
O, Iubitul mi-am găsit!
S-a uitat cu drag la mine,
Ochiul sus mi-a pironit.
El, din zece mii,-i ca nimeni;
Mi-e Prieten, Salvator;
Trecere-am găsit în ochii-I,
Fi'nd iubit copleșitor.

În Isus țâșnesc izvoare;
Viața El a câștigat.
În iubirea Sa-i odihnă,
După luptă și păcat.
De ce-i rău El mă păzește,
Pân' la-al timpului hotar,
Când Îl voi vedea în slava-I
Și când umbrele dispar.

162. Doamne, sursă-a bucuriei

Doamne, sursă-a bucuriei,
După Tine, doar, tânjesc,
Căci Tu doru-adânc mi-astâmperi,
Chin și teamă-mi izgonești!
Îmi ții umbră și răcoare,
Mi-ești consolare, scut ne-nfrânt.
Fața Ta mă-nviorează,
Mi-umple inima cu cânt.

Doamne, sursă-a bucuriei,
Eu acum Te îndrăgesc!
Inima mi-ai câștigat-o,
Ca și Tine, să iubesc.
Dintre mii de-aleși, ești Primul,
Mântuitorul dârz al meu;
Dragostea-Ți e nesfârșită;
Ești al meu, și eu al Tău!

Doamne, sursă-a bucuriei,
Tu, ca nimeni, mă iubești!
Harul Tău pe veci rămâne;
Pe sărac Tu-mbogățești.
De la rău, mă vei abate,
Să nu mi-alunece vreun pas,
Să Te pot vedea în slavă,
Când se sparge al meu vas.

163. Mi-odihnesc, o, Doamne

Mi-odihnesc, o, Doamne, inima,
Îți cânt și-Ți mulțumesc!
La izvoru-ascuns, mi-e inima
În tot ce-i scump, ceresc.
Plăpândul vas ce l-ai făcut,
Doar Tu-l poți umple-acum.
Ale lumii ape s-au sfârșit,
N-au săturat nicicum.

De-ale vieții-izvoare însetez,
Și-aici mereu țâșnesc;
A Ta dragoste-i comoara mea,
Și-n juru-mi o gălesc.
Un cântec nou e-n gura mea,
În tonul adorat.
Slavă Ție pentru harul Tău,
Ce-i încă negustat!

Slavă-Ți pentru harul rezervat,
Căci sunt sărac, lipsit,
Și mă-mpinge teama la-al Tău sân
Să-am ce mi-ai plănuit!
O moștenire-n cer posed,
Ce-acum n-o pot vedea,
Însă mâna care-a sângerat,
S-o am mi-o va păstra.

Se-odihnește,-o, Doamne, inima,
În grija-Ți mi-o ascund!
Vocea bucuriei vieții-aud
În toate răsunând.
„Ești partea mea!“ din suflet spun;
La fel zic mii de voci,
Și-al lor cântec bucuos-„Amin“-
Nu va-nceta în veci.

164. Al Domnului Nume

Al Domnului Nume-i atât de iubit!
Doar El poate face să fii fericit.
Fiori de-ncântare ne dă glasul Său;
El stinge furtuni, bucurii dând mereu.

*Ce pace-mi dă zâmbetu-I pe-al meu drumeag!
Atingerea Lui mă supune cu drag.
Sunt plin de nădejde în dragostea Sa;
Mă mișcă să-mi țin pură inima mea.*

Când fără-ajutor noi eram, goi, răniți,
Dorind o lumină,-ntristați și-obosiți,
Iubirea Sa, negura noastră,-a străpuns,
Și,-n noi, mângâierea Sa blândă-a ajuns.

În noaptea când sufletul El Și-a vărsat
Și oștile negre L-au împresurat,
Nu aur, ci sânge, ca preț, a plătit,
Când, pentru-ai Săi miei, viața El Și-a jertfit.

165. Din gura pruncilor

Din gura pruncilor ai scos
Mari laude spre tronul Tău,
Căci cel smerit, rob lui Hristos,
Vorbește nu din gândul său.

Prin gura pruncilor vorbești
Și-l faci să tacă pe dușman,
Căci Tu, cu cale-așa găsești;
Te laud c-astfel e-al Tău plan.

Din gura pruncilor smeriți,
Din inimi unde locuiești,
E adevărul auzit,
Ascuns de cei mari, înțelepți.

O, fă-mă, copilaș să-Ți fiu,
Chiar dacă-n duh sunt des muștrat,
Ca,-atunci, satisfăcut, să știu
Că Domnu-n mine-i înălțat!

166. Credincios rămâne Domnul

Credincios rămâne Domnul,
Zilnic, cu aleșii Lui,
Și-n muștrări, și-n îndurare,
Tot parcursul drumului.

*Zi de zi, de dimineață,
Nouă-i îndurarea Lui.
Ea mereu ne însoțește
Când venim la tronul Lui.*

Credincios ne izbăvește
Din capcana Celui Rău;
Ne-ntărește în răbdare
Să-ndurăm urcușul greu.

Credincios El împlinește
Tot ce ne-a făgăduit;
De-orice cursă ne păzește
Când, de El, ne-am alipit.

Credincios, pe-ai Săi, primește,
La iubirea Sa, părtași,
Unde-i dragoste și pace,
Până,-n cer, vom fi atrași.

167. Să-L binecuvântezi pe Domnul

Să-L binecuvântezi
Pe Domnul, suflete,
Mărește-I Numele cel sfânt
Prin tot ce-n mine e!
Să-L binecuvântezi,
De-a pururi să-L ascuți
Și binefacerile Lui,
Niciuna să n-o uiți!

El iartă-al tău păcat,
Boli grele vindecând,
Din groapă viața-ți izbăvind,
Har și-ndurare dând;
Te-ntinerește iar
Ca vulturul din munți;
Dreptate, judecăți făcând
La toți cei asupriți.

El este milostiv,
Mult răbdător și blând,
Bogat în bunătate, drept,
Mânia neținând.
Pedeapsa nu ne-o dă
Cum noi am merita,
Și, celor ce se tem de El,
Dă bunătatea Sa.

Ca tatăl, de-ai săi fii,
Se-ndură El de toți
Ce-s temători, știind că noi,
Din lut suntem făcuți;
Ca iarba-i viața-aici,
Ca floarea-n slava sa:
Când trece-un vânt ea moare, dar,
Pe-ai Săi, El va păstra.

168. Din suflet, slavă-nalț

Din suflet, slavă 'nalț spre Dumnezeu,
Căci, zi de zi, mi-oferă harul Său,
Ca să pot duce lupta vieții grea
Și să rămân în biruința Sa.
Ce liniștit mă simt când văd mereu
Că îmi dă har cât am nevoie eu!

În încercări de foc, greu ispitit,
Sunt îndreptat spre-acel loc liniștit.
La tronul Său de har, când stau plecat,
Sunt curățit de teamă și păcat.
Acolo, când aștept, sunt întărit;
Mi-apare drumul clar și deslușit.

Când văd în lumea-aceasta rea de-acum
Atâtea ce m-ar întina pe drum,
M-agăț cu-atât mai mult de Domnul meu,
Și El îmi dă belșug din harul Său
Să pot umbla curat, neabătut,
Spre bogății ce lumea n-a văzut.

Vreau să arăt mereu, în traiul meu,
Ce mare preț e să ai harul Său,
Ca, orice suflet trist și obosit
Ce, zi de zi, de-nfrângerii, e lovit,
Să vadă-n mine ce ar deveni
Prin harul Domnului, de l-ar primi.

Cel care-mi știe lupta ceas de ceas
Cunoaște cât de slab e al meu pas
Și ce nevoie mare aș avea
Ca să primesc mereu puterea Sa.
Ce scumpă-odihnă-i-să-L aud spunând:
„Îți voi da har; Eu nu te las nicicând!“

169. Îți mulțumesc că mi-ai deschis

Îți mulțumesc că mi-ai deschis,
O, Doamne, Calea Ta!
Lumina Ta mi-ai arătat;
Din noapte, ziua s-a crăpat.
Răspunde-n fața Ta,
Acum, ființa mea!

În suflet slavă Îți înalț;
Umil Îți mulțumesc
De tot ce Tu mi-ai dăruit,
De timpul cât Te-ai străduit
Ca să mă-nveți s-aleg
Al Tău drum sfânt, întreg!

O, Doamne, știu că-s păcătos-
La Tine strig acum!
Ajută-mi să mă stăpânesc,
Păcatul, firea, să robesc,
Ca, sufletul trezit,
Să-mi fie slobozit!

Tânjesc să merg pe drumu-ngust
Cu-n scop eliberat,
Ca toți să vadă-n viața mea
Că slobod umblu-n Calea Ta,
Nespus de bucuros
Cu viața în Hristos.

170. Pe-un munte-ndepărtat

Pe-un munte-ndepărtat,
La-ndemnul Domnului,
Un tată fiul și-a predat-
Supremul bun al lui.

*Dându-I tot, dispuși,
De-al Său Duh mișcați,
Dovedim că-ai Săi suntem,
Cu tot ce-avem, predați.*

Făcând ce a putut,
Un suflet dăruit,
Spărgând un vas cu mir de preț,
Pe Domnul L-a slăvit.

În duh și-n adevăr
El vrea să ne-nchinăm,
La Cel ce viața Și-a jertfit,
De moarte să scăpăm.

Ai Săi toți, în acord,
La tronul Său ceresc,
Spun: „Slava, lauda-i a Ta,
Căci, Doamne, vrednic ești!“

171. Te dorește al meu suflet

Te dorește al meu suflet,
Noaptea, când cad umbrele!
Duhul meu spre Tine, strigă;
O, ascultă-mi rugile!
Fără Tine, viața-i goală,
Un pustiu îngrozitor.
Tată iubitor, vorbește,
Glasul Tău aștept cu dor!

Te dorește al meu suflet,
Marele măreților!
Lasă-mă să stau cu Tine,
Frumusețea Ta s-ador!
Inima mi-o curățește,
Depărtează-mă de rău!
Tu mă poți spăla de vină;
De ajuns mi-e harul Tău.

Te dorește al meu suflet!
Numai Tu mă mulțumești.
Bucurie, consolare,
Numai Tu îmi dăruiești.
Tu ești viață și lumină;
Fața Ta, s-o văd, tânjesc.
Lângă Tine-i mântuire;
De-orice grijă m-odihnesc.

Te dorește al meu suflet;
Lângă mine stai mereu!
Tu, lucrarea recreării,
Ai deschis-o-n traiul meu.
O, ajută-mi să-Ți port chipul,
Partea bună s-o aleg!
Legea Ta în mine scrie-o,
Fă-m-al Tău să fiu întreg!

172. Eu, în Isus, sunt mulțumit

Eu, în Isus, sunt mulțumit
Și,-n suflet, calm și liniștit.
Mă simt acasă-acum în El,
Că-n voia Lui stau fericit.
O, cântă, suflet dezrobit,
În cântul tău cel mai duios,
Căci, de acum, eu sunt al Său-
Urmez chemarea lui Hristos!

*O, părtășie de nespus,
Iubire de neegalat!
Refugiul sigur mi-am găsit
În Cel ce m-a răscumpărat.*

Iubirea Sa m-a copleșit;
Eu nu mai umblu disperat,
Căci, de săgeata lui Satan,
La pieptul Său sunt protejat.
I-aud Cuvântul, blând șoptit;
Ce strălucit e chipul Său!
Mă simt atins de mâna Sa,
Și știu atunci că El e-al meu.
Îl voi urma pe El, Cel sfânt,
Și Calea Sa voi adora;
Atunci voi fi întreg în El
Și chipul Său eu voi purta.
Când drumul meu se va sfârși
Și ținta o voi fi atins,
Eu, cu nesaț, Îl voi privi,
În veșniciei de necuprins.

173. Un duh ca de copil

Ascultă-mi ruga, Tată bun,
Fierbinte, eu Ți-o-nalt;
Vreau, Ție,-așa să mă supun,
Încât să fie-n mine-acum
Un duh ca de copil,
Un duh ca de copil!

O, împlinește-n viața mea
Tot scopul Tău divin!
Calm ține-mă sub mâna Ta,
Supus de drag în voia Ta,
S-ascult ca un copil,
S-ascult ca un copil!

Predându-Ți totul, văd uimit
Că dau doar ce-i al Tău,
Căci de la Tine l-am primit;
Mereu vreau să-Ți fiu mulțumit,
Smerit ca un copil,
Smerit ca un copil.

Mă-ndrumă,-atunci, o, Tată bun,
Cât merg, pân' la sfârșit!
Mă strânge-aproape de-al Tău sân,
Acolo pururi să rămân,
Pe veci al Tău copil,
Pe veci al Tău copil!

174. Ce scump e-al Domnului Cuvânt

Ce scump e-al Domnului Cuvânt

La cel curat, smerit!

De preț e ce El a promis,

Cert, sigur, neclintit.

Când scade eul

Și egoismul,

Crește Hristosul,

Inima-mi umplând.

Acei ce fața-I caută

Deplin sunt mulțumiți;

Primesc har după har în El,

De sine-eliberați.

E ca tămâia ruga lor,

Urcând spre Domnul, sus:

Un sacrificiu pur, primit,

De bunăvoie-adus.

Bogat teaur au acei

Ce viața-și dăruiesc;

Prin viața ce-o primesc din El,

Ei din belșug trăiesc.

175. Ferice de cei temători

Ferice de cei temători
De Domnul, Rege-al lor;
Ei, cinstea, lauda, I-aduc,
Lui recunoscători.

*Ne-ascultă, Doamne,
În milă, fă-ne,
Teama de Tine,
Să o învățăm!*

În jurul celor temători
Sfinți îngeri tăbărăsc.
N-au lipsă cei ce au găsit
Acest locaş ceresc.

Această teamă-i un izvor
De viață-n veșnicii;
Satisfăcut deplin va fi
Cel care-l va găsi.

Și cine teamă n-ar avea
De Tine, Rege sfânt?
Soare-al neprihănirii,-apari
Sub aripi leac purtând!

176. Doamne,-al meu Stăpân, vorbește

Doamne,-al meu Stăpân, vorbește!

Te ascultă robul Tău,
Așteptând Cuvântu-Ți dulce,
Ce mă bucură mereu.
Lasă-Ți glasul auzit!
Să Te-ascult, sunt pregătit.

Zi-mi pe nume, o, Stăpâne!
Fă să știu că Tu-mi vorbești,
Ca să pot umbla mai sigur
Și mai liber, cum dorești!
Lângă Stâncă să mă duci,
Unde turma Ți-o conduci!

Chiar de-s cel mai mic și josnic,
O, Stăpâne, să-mi vorbești!
Să nu plec neascultat, căci,
Doamne, inima-mi cunoști!
Știi nevoia toată-a ei;
Să vorbești orice Tu vrei!

O, vorbește, fă-mă gata
Să-Ți urmez orice cuvânt,
Cu-ascultare bucuroasă,
Când aud al Tău glas sfânt!
Te ascult, căci Domn îmi ești;
Să vorbești! Să îmi vorbești!

177. Să-mi cunosc locul

O, fă să-mi cunosc locul bine
Și zilnic cu Tine să merg,
Cu teamă rostind al Tău Nume
Și voia-Ți iubind, s-o-nțeleg!
O, fă să-mi ocup locul, Tată,
Cel pe care aici mi-l numești,
Cu drag să-mplinesc voia-Ți sfântă,
Iubind numai ce Tu iubești!

O, fă să-mi păstrez locul bine,
Ca bun luptător credincios,
Să pot să trăiesc prin mulțime
A Ta viață nouă-n Hristos!
O, fă să-mi ocup locul, Tată,
Cel pe care aici mi-l numești,
Cu drag să-mplinesc voia-Ți sfântă,
Iubind numai ce Tu iubești!

178. Viața Ta trăiește-o-n mine

Viața Ta trăiește-o-n mine,
O, Tu Rege-al regilor!
Însuși Tu să-mi fii, în toate,
Cheia întrebărilor!

După felul Tău, lucrează
Totul în ființa mea,
Ea să poată s-oglindească,
Fără pată, slava Ta!

Templul meu Ți-a fost dat Ție,
De păcat, golit fiind;
Lasă-Ți slava să se vadă,
Dinlăuntru strălucind!
Tot pământul meu să tacă,
Trupu-acesta devenind
Sluga-Ți blândă și tăcută,
Doar de Tine ascultând!

Mădularele să-mi fie
Gata, la chemarea Ta,
Să le ai spre folosință:
Eu consimt a le preda,
Fără vreun regret în suflet,
Sau rezervă-n sinea mea,
Fără nicio rezistență
La-al Tău fel de a lucra.

Liniștit și maleabil,
De prejudecăți lipsit,
Permițându-Ți libertatea,
Cum vrei, să fiu folosit.
Viața Ta trăiește-o-n mine,
Doamne, Rege-al regilor!
Însuși Tu să-mi fii, în toate,
Cheia întrebărilor!

179. Iubesc acel sfânt drum

Iubesc acel sfânt drum,
Spre-odihnă, sus, ducând
Și,-aici, să umblu cu Isus,
Porunca-I împlinind.

*Iubesc pe-al meu Păstor;
Al Său scop e și-al meu;
Voia-I va fi și voia mea,
Să-L pot avea mereu.*

El m-a găsit mâhnit,
Gemând greu în păcat,
Și mi-a dat pace, bucurii,
Păcatul mi-a iertat.

Eu, numele-I iubesc;
Vreau părtășia Lui;
Cuvinte nu pot exprima
Iubirea Domnului.

Doar viața Sa îmi dă
Putere de-a-L urma,
Și de aceea eu iubesc
Cărarea sfântă-a Sa.

El, viața, voia mea,
Mereu va stăpâni;
El mult vrea,-n cei smeriți, mâhniți,
Al Său scop a-mplini.

180. O, nu fiți duși robi

O, nu fiți duși robi, rătăcind de Sion,
Cetate ce Domnu-a numit-o-al Său tron!
Rămâneți cu El, să n-ajungeți, plângând,
Cu harfele-n sălcii, tăcute,-atârând!

*O, nu fiți duși robi, de cei dragi sau dușmani,
Plângând la râu în Babilon, goi, sărmani,
Gândindu-vă, triști, la poporul Său sfânt,
Când ei vă vor cere-al Sionului cânt!*

Cântările dulci din Sionul divin
Nici când n-ați putea-a le cânta-n loc străin,
Căci cei din Edom, toți, v-ar batjocori
Când lauda Domnului ați preamări.

Să-și uite-a mea dreaptă priceperea sa,
De,-al Domnului Munte Sion, aș uita!
Să nu mai pot limba să mi-o folosesc
De, culmea plăcerii,-n Sion, n-o gășesc!

181. Nu voia mea, ci a Ta

Câte-odată drumu-i întunecos,
Și nu știu, cum e-așa de greu?!
Însă știu că Tu mă privești de sus
Și dai har pentru pasul meu.

*O, ajută-mi să spun mereu:
„Voia Ta, și nu placul meu“!
Dă-mi puterea Ta ca, în viața mea,
Să se facă doar voia Ta!*

Singur, eu nu pot, în umblarea mea,
Zilnic, pașii să-mi rânduiesc;
Să-i călăuzești după cum voiești-
Nu lăsa să mă rătăcesc!

Vreau să fiu mereu ca un slab lăstar
Ce se-ndoaie sub mâna Ta;
Umple-mi viața Tu, nu mă-mpotrivesc!
Îndrumare doar Tu-mi poți da.

Fă-mă-acum să văd cum eu voi vedea
Când aici viața-mi voi sfârși!
Stăruind 'nainte, răspund azi: „Da!“
La răsplată eu voi privi.

182. Când, Doamne, drumul

Când, Doamne, drumul prin furtuni urmăm,
Ne-nvață să veghem, să ne rugăm,
Din suflet, sincer, să ne pronunțăm:
„Facă-se voia Ta!“

Când lumea și păcatul se opun,
Când încercări mai aspre,-n duh, simțim,
Cu-acest gând: Tatăl știe, ne-odihnim;
„Facă-se voia Ta!“

Deși ni-e sufletul greu apăsător
Și duhul nostru-adânc e întristat,
Sau vin dezamăgiri, s-avem fixat:
„Facă-se voia Ta!“

Nevoie-i zilnic de spălarea Ta;
Tânjim, pe Cale, una a umbla,
Întreaga stăpânire Ție-a-Ți da-
„Facă-se voia Ta!“

Fidela-Ți viață ne inspiră-acum
Să-nvingem, cum ne-ai învățat pe drum;
Ne-ajută,-n fața Ta, să hotărâm:
„Facă-se voia Ta!“

183. Domnul, aici, n-a făgăduit

Domnul, aici, n-a făgăduit
Un drum de flori, ușor de pășit,
Nici bucurie fără-ntristări,
Nici pace fără multe-ncercări.

*Dar ne-a promis al Lui ajutor
Și-a Sa odihnă trudiților,
Har și putere în încercări,
Dragoste, pace și îndurări.*

Nu ne-a promis că nu vom simți
Truda, ispita, plânsul, aici;
Nu ne-a promis că n-o să purtăm
Sarcini, dureri, pe unde călcăm.

Nu ne-a promis un drum netezit,
Ca să umblăm necălăuzit,
Cu nici un munte greu de urcat,
Cu nici un râu greu de traversat.

184. Tu, Voie scumpă

Tu, Voie scumpă a lui Dumnezeu,
Munte-al cetății și ancoraj profund,
Pașnic sălaş al sufletului meu,
În Tine liniștit m-ascund!

O, Voie care numai bine vrea,
Drumul condu-mi-l, ești ghidul cel mai bun!
Ca un copil, 'nainte, voi urma.
Crezând, mă sprijin pe-al Tău sân.

Voia Ta dulce, Domnul meu fidel,
Mă ține tare în brațu-I iubitor.
Voia-mi captivă-i vesel porumbel,
Prins în regatul Tău de har.

Blândă povară, jug cel mai plăcut,
Poartă, înalță voiosul duh al meu!
Aripi săracei inimi i-ai făcut;
Sunt liber sub controlul Tău.

Voia-Ți măreață, Domnul meu iubit,
Eu, cu triumf, chiar acum o fac a mea!
„Da!“ va striga credința, fericit,
Oricărei dragi porunci de-a Ta.

185. În timpuri de-ntuneric

În timpuri de-ntuneric,
Necaz și tulburări,
El vine cu mustrare
Și binecuvântări.
Cu mâna-ntinsă-n milă,
Ne-ndrumă să ieșim
Din umbre și din ceață,
Părtași cu El să fim.

Cum să ne fie teamă,
Când dragostea ne dă
Un drum prin văi și dealuri
Spre ziua veșnică!
Chiar moartea e înfrântă;
De frica-i vom scăpa;
Credința vede cerul,
Deschide poarta sa.

Trudește mai departe!
Ai ținta-n fața ta!
Cum El lucrează-n alții,
Și-n tine va lucra.
De ce-a fost, nu te teme,
Și nici de viitor,
Căci dragostea te duce
Spre cer, biruitor!

186. Până aici ne-a ajutat

Când descurajat ni-e duhul,
De asprimea drumului
Și, mai grea, ne pare crucea,
Pe parcursul timpului,
Când vreun nor, de ochi, ne-ascunde
Fața Tatălui bogat,
Să ne amintim că Domnul
Pân' aici ne-a ajutat!

Prin ani lungi, privind în urmă,
Ne-a fost drumul diferit,
Dar, prin fiecare-obstacol,
Mâna-I ne-a călăuzit,
Ne-a dat locuri dulci, plăcute,
Drumu-ntreg, ne-a-ncurajat;
Prin cea mai adâncă apă,
Pân' aici ne-a ajutat.

Să ne-ncredem deci în Tatăl,
Chiar de nori groși ne-au umbrit!
Un Prieten ni-este-aproape,
Când toți ceilalți au fugit.
Când peregrinaju-i gata,
Când prin porți vom fi intrat,
Vom vedea mai clar atunci cum
Pân' aici ne-a ajutat.

187. În mâna lui Isus

Când mi-e inima-ncărcată
De-ntrebări fără răspuns,
Tot ce nu-mi stă în putere,
Las în mâna lui Isus.

*Lui Isus le las pe toate,
Căci El știe-al vieții drum.
Ce nu pot schimba în viață,
Las în mâna Lui acum.*

Mintea-atât de des se-ntreabă:
„Ce e bine sau e rău?“
În Isus, dar, e răspunsul,
Măsurat prin traiul Său.

La Isus mă uit eu zilnic;
Nimeni nu mi-e mai presus.
Cele pământești, dorite,
Într-o zi vor fi apus.

Toți Îl vor vedea odată
Pe Isus ca Împărat.
Orice mare națiune,
Lui se va-nchina, plecat.

188. Cel ce-a-ndrumat

Cel ce-a-ndrumat va fi
Dispus iar a-ndruma;
Cel ce-a hrănit vrea-a mai hrăni,
Cel ce-a dat va mai da.

Cel ce te-a auzit
Vrea-a te mai auzi;
Cel ce suspinul ți-a simțit
Nu te va părăsi.

Cel ce te-a izbăvit
Te va mai izbăvi;
Cel care-n suflet ți-a vorbit
Multe-are-a-ți mai vorbi.
Cel ce, blând, te-a-nvățat,
Mai mult, vrea-a te-nvăța;
Cel ce-a lucrat tot minunat
Mai mult vrea-a-ți arăta.

Cel ce te-a-apropiat
Mai mult va-apropia;
Cel ce-a dat primul prânz bogat
Vrea iarăși a-l mai da.
Cel care har ți-a dat,
Vrea, har mai mult, a-ți da;
Cel ce ți-a dat drum de-alergat
Te-ajută-a-l termina.

Cel ce te-a câștigat,
Fidel, te va păstra;
Cel ce, cum ești, ți-a arătat
Vrea-a ți Se arăta.
Cel ce-a vrut viață-a-ți da,
Și te-a făcut al Său,
Viață-abundentă vrea a-ți da,
Al Lui, să fii mereu.

189. Apleacă-Te spre mine

Ascultă, Doamne,-apleacă-Te spre mine,
Ascultă-mi strigătu,-n nevoia-mi grea
Și,-n toată disperarea mea, o, du-mă
Pe Stânca 'naltă mult deasupra mea!

În deznădejdi, îmi vine mângâierea:
„Doar încetând să-ncerci vei eșua“
Și, chiar căzut adeseori în luptă,
Mă-ncred în Stânca mult deasupra mea.

Să mor, ajută-mi, față de mândrie
Și față de semeța-mi voie rea!
Mă scapă de vicleana-mi fire dură,
S-ajung la Stânca mult deasupra mea!

Când apăsări și griji cad peste mine
Și-s răscolit să-ntreb: „de ce-i așa?“
Ajută-mi Tu să nu pun la-ndoială
Solida Stâncă mult deasupra mea!

Când sunt momit și-nfluențat de lume
S-ajung, de Domnul, a mă lepăda,
O, du-mă sus pe locu-ncredințării,
Pe Stânca 'naltă mult deasupra mea!

190. La mine Te gândești

Între-ncercările ce-ntâlnesc,
Când, între spini, pașii mi-i rănesc,
Un dulce gând, Doamne, eu primesc:
„La mine Te gândești.“

*La mine Te gândești,
La mine Te gândești;
Mă liniștești când aproape ești:
La mine Te gândești.*

Grijile vieții mă năpădesc;
Sufletu,-n umbră, mi-nvăluiesc;
Dar, pân' la urmă, eu mi-amintesc:
„La mine Te gândești.“

Nori pot să vină sau pot pleca;
De flori sau spini, parte pot avea;
Dar nu mă tem, căci pot spune-așa:
„La mine Te gândești.“

191. Cu Tine, Tată,-aş vrea să merg

Cu Tine, Tată,-aş vrea să merg,
Cât mai apropiat,
Şi numai sfânta voie-a Ta
S-o fac neîncetat!

Scumpă mi-e pura voie-a Ta!
Jugul Tău e uşor.
Tu, de la moarte, vei scăpa
Sufletu-ascultător.

Singura mea speranţă,-aici,
Să-nving ispita grea,
În ascultare, o găsesc,
Faţă de voia Ta.

Eu, viaţa, ca pe-un bob de grâu,
Mi-o semăn pe pământ.
„Pierde, ca totul să câştigi!“
E-al Tău divin Cuvânt.

192. Domnul este,-n inimă, blând

Domnul meu este,-n inimă, blând, milos:

El știe oricare-al meu pas.

Este-un apărător ce mă va păzi

Oricând mă găsesc în impas.

În dragoste, haru-I mă ține

Prin furtuni ce-nspăimântă-al meu vas.

Mă va lua-n al Său braț tare, iubitor,

Și-atent El va fi la-al meu glas.

Ochii Domnului meu niciodat' n-adorm:

El vede pe-oricare-al Său fiu.

Chiar de ei sunt puțini și împrăștiați,

Blând, îi va-ndruma prin pustiu.

În lunga și greaua lor cale,

Mana dulce de sus, El le-a dat.

Stânca tare de veacuri a fost mereu

Cu cel obosit și-nsetat.

Domnul meu este,-n inimă, blând, milos:

Și-a dat pentru-ai Săi viața Sa.

De acum, tot ce am, Lui eu Îi predau;

El viața mi-o poate păstra.

Pe El Îl urmez fără teamă,

Căci curând al meu drum va-nceta.

Strălucitele raze de sus apar,

Și-odihnă pe veci voi avea.

193. În Tine, azi, mă-ncred

O, nu lăsa să fiu plin de-ntristare
Când noaptea se așterne-n calea mea!
Cel ce-ngrijește azi, la fel și mâine,
Cu-al Său braț tare mă va ajuta.

*În Tine, azi, mă-ncred, o, Domnul meu!
Ajută-mi să cred mereu!*

De-al Tău altar, o, Doamne, leagă-mi viața!
Acolo totu-am pus, la spusa Ta.
Fă să nu dau 'napoi, nici să mă clatin,
Ci, zilnic, ce-am mai bun, să-Ți pot preda!

O, nu lăsa să-mi tremure nădejdea,
Ci, neclintită, ancora să-mi ții!
Când goarna sună, morții-n El se scoală,
A fi cu El când iarăși va veni.

194. Nu știu de ce

Nu știu de ce El, haru-I minunat,
Chiar mie mi l-a arătat,
De ce, nevrednic de iubirea Sa,
Al Său pe veci, m-a cumpărat!

*Însă „știu în cine-am crezut eu
Și știu că poate El să păzească
Tot ce I-am încredințat Lui,
Până-n ziua-aceea,-a Sa. “*

Nu știu, credința salvatoare, cum
El mie mi-a împărtășit,
Nici cum, crezând eu în Cuvântul Său,
În suflet pacea am primit!

Nu știu cum mișcă Duhul Sfânt pe om,
De-al său păcat, El convingând,
Descoperind pe Domnul prin Cuvânt,
Credința Sa în el născând!

Nu știu când o să vină Domnul meu-
La noapte ori în plină zi-
Nici când prin valea morții voi umbla,
Sau de-n văzduh mă va răpi.

195. Nu vreau alt sprijin

Nu vreau alt sprijin, ci pe-al Tău,
O, Domn, Mântuitorul meu,
Din tronu-Ți, har, curgând!
Când slab sunt, poți a mă-ntări;
În luptă pot a birui,
În Tine, doar, crezând.

De om, Tu nu ești prețuit;
El pe-al său braț stă bizuit,
Pe sine, amăgind;
Dar cel ce Ți s-a-ncredințat
E ca un pom mereu udat,
Cu frunze verzi, rodind.

Nu cărți vreau, ci Cuvântul Tău,
Căci gânduri omenești nu-mi dau
Lumină-n calea mea.
Cuvântu-Ți, adevăru-având,
Bătrâni și tineri luminând,
Rămâne pururea.

La puțuri seci, cine-ar veni,
Cuvântu-Ți viu a-l părăsi,-
În el, Hristos fiind?
Dreptatea, viața,-n El îmi sunt,
Înțelepciunea, tot ce-i sfânt;
Cu El, nu cad nicicând.

196. Noi, drumul cel de mâine

Noi, drumul cel de mâine, nu-l vedem,
Dar azi putem păși
Iar viitorul, Lui încredințăm-
El ni-l va plănuși.

*În dragoste, ascunde El mereu
Ce griji, noi mâine, vom avea,
Căci știe că-ale zilei mari poveri,
Destul sunt azi a le purta.*

Nu prin vedere-umblăm pe Calea Sa;
Bazați dar pe Isus,
Crezând fără-ntreba „de ce?“, urmăm
Spre cele dragi de sus.

Pericole, ce-atât de des se-ascund
Pe drumul ce-l pășim,
Le știe El și ne va preveni
De curse ce-ntâlnim.

Când cerul peste noi e plin de nori,
Auzi-L, blând spunând:
„Și-aceasta trece, ea promite-o zi
Mai clară, strălucind“!

197. Nădăjduiește-n Domnul

Nădăjduiește-n Domnul cu răbdare,
Speră în El în slăbiciunea ta!
El va-nnoi tăria ta, și, zilnic,
Îi vei simți puterea, dragostea.

Nădăjduiește când lupți cu vrăjmașii
Ce dinăuntru te-ar împiedica,
Sau din afară ce vor să te smulgă
De sub controlu-I, către bezna grea!

Nădăjduiește-n El și-n biruințe,
Să nu te 'nalți încât să fii-ntinat!
Speră în El, smerit să te mențină,
Ca un copil, pur, sincer și curat!

Nădăjduiește,-n mâna Lui te-ncrede,
Cere-I, și lasă-L și să-ți ceară El!
Răspunde rugii Lui, și-ți va răspunde!
Fii Lui fidel, El îți va fi fidel!

Nădăjduiește dârz, cu voie bună,
Glasul ascultă-I, după El să mergi!
Crede în haru-I ce de-ajuns îți este,
Și te vei bucura cu El pe veci!

198. Departe,-odată, rățăceam

Departe,-odată, rățăceam,
Nădejdea-n Domnul neavând;
Dar am venit la El prin har,
Nădejde vie-n El primind.

*Nădejdea noastră,-ncrederea,
Sunt ancorate-adânc în El;
El ne va binecuvânta
Călăuzindu-ne fidel.*

De când în El nădăjduim,
Iubirea-I, haru-am dovedit,
Păcatul ca să-l biruim,
Ce-odat-atât ne-a stăpânit.

Azi, încercări sunt fel de fel,
Și poate, ferm, nu toți vor sta,
Dar pot găsi toți har în El:
Puternică e mâna Sa.

Cu-acea nădejde vie-n El,
De-acum ni-e gândul îmbrăcat;
Căci, prin iubire, S-a jertfit
Să ne salveze de păcat.

199. Mărește-ne credința!

Mărește-ne credința, Tu!
Corzi de-ndoială să dezlegi!
Vederea acordează-ne-o
Spre scopul ce Tu ni-l alegi!

Mărește-ne credința când
Vrăjmașii ne-au împresurat!
Scutul credinței dă-ne-n mâini,
Să-i înfruntăm neînfricat!

Mărește-ne credința când
Timpii trudiți par în zadar!
Deși zdrobiți, fă să simțim
Că încă ne conduci prin har!

Mărește-ne credința când
Gemem de-nfrângeri și de dor!
Vindecă ale noastre răni,
Tu, blând Păstor al oilor!

Mărește-ne credința când
Umbrele morții ne apar!
Dă-ne credință să vedem:
Nădejdea ni-e doar în Calvar!

200. Stând prin puterea-ncrederii

Stând prin puterea-ncrederii, blândeței, dragostei,
Iau mâna Ta în slăbiciune, urc spre munții Tăi,
Iar Luceafărul de zori mi-e ghid; văd raza-I strălucind,
Luminând de-a lungul drumului, mie Calea descoperind.

Lumina, tare radiind, fixează țelul meu.
Scelipirea tronului de har mi-arată sus mereu
Lucruri prețioase ce rezervi la cei ce merg fidel,
Stăruind în slujba Domnului și făcând ce ar face El.

Stând prin puterea ce-o oferi, completă-i sursa mea.
Din pâinea vie mă hrănesc, beau apa dulce-a Ta.
Orice lipsă-mi liniștește El, în staul protejat.
Ce-a promis El va-mplini mereu, din tezauru-I sfânt, bogat.

Cum prețuiesc chemarea mea, de când m-a 'liberat?
Va trebui, de mâna timpului, să fiu probat.
Printre valuri, cât călătorim, în noi greu ispitiți,
E la cârmă El? L-auzi șoptind: „Pace vouă, fiți liniștiți!“

201. Nu ne-a-nșelat nimic

Nu ne-a-nșelat nimic din ce-a promis El
Că vom primi în Fiu-I preaiubit;
Cuvântul Lui-i mai trainic decât cerul;
Ne va-ntări El până la sfârșit.

Nu ne-a-nșelat: când, plini de întristare,
Noi L-am strigat, ne-a dat din pacea Sa,
A mers cu noi pe drumul singuratic,
Și-am dovedit puterea-I de-a păstra.

Nu ne-a-nșelat nimic din tot ce-a spus El;
De la-nceput, Cuvântu-I e fidel.
În ascultare, pașii Săi urmându-i,
Nu ne vom teme, sigur duși de El.

Nu va-nșela pân' la sfârșitul jertfei
Ce, în iubire, vom aduce-o Lui.
O, daru-acesta ultim să ne fie
Găsit ca bun în ochii Tatălui!

202. În Cel ce-i viu ne-ncredem

În Cel ce-i viu ne-ncredem noi;
E sigur tot ce-n El avem;
Deși necazuri întâlnim,
Prin harul Său noi rezistăm.

*Al Său sfânt Nume noi purtăm,
Cu crucea Lui ne lăudăm;
Satisfăcuți cu partea Sa,
Noi, adevărul, vom păstra.*

În Cel ce-i viu ne-ncredem noi
Și părtășia-I adorăm;
Vrem alergarea s-o-mplnim,
Deși ocări întâmpinăm.

În Cel ce-i viu ne-ncredem noi;
Adesea-n inimi clocotim
Când, părtășie dulce-având,
În prigoniri, cu El pășim.

203. Prețioasă mi-e gândirea

Prețioasă mi-e gândirea: „Tatăl știe tot“;
Orice lipsă mi-o cunoaște, tot ce eu nu pot;
Ce-i mai bine pentru mine, El va plănuși;
Văd iubirea Sa în toate,-n greu sau bucurii.

Iubitor, El se-ngrijește de copilul Său
Și mă-ndeamnă să m-apropii, când e timpul rău.
Când dispare-orice speranță, lacrimi reci curgând,
Mângâierea o recapăt doar la El mergând.

O, ce bine e că Tatăl poate alina
Ale inimii suspine, ce nu pot purta!
'Liberat de orice grijă, liniștit aștept,
Mulțumindu-I pentru toate, căci așa e drept.

Pe deplin mă-ncred în Tatăl, în umblarea mea,
Căci sunt conștient că toate-s după voia Sa.
Știu c-acest drum mă conduce la odihna Lui.
Totdeauna cea mai bună-i voia Tatălui.

204. Pasul următor

Nu văd ce încercări vin mâine,
Dar Tu și-atunci poți ajuta.
O, Doamne,-mi pun nădejdea-n Tine
Pentru-al meu pas ce va urma!

*Pasul, păstrează-mi o, Isuse,
Ferm și fidel, pe Calea Ta!
Ține-mă strâns, căci numai Tu ești
Turnul meu și nădejdea mea!*

Tu ai promis că, în ispită,
Îmi dai puteri să biruiesc,
Că,-n orice cursă întâlnită,
Sigur scăparea-mi pregătești.

Eu las greșelile-mi făcute
În tot trecutul păcătos,
Și, cu-ochii așintiți 'nainte,
Vreau doar să-Ți fiu mai credincios.

Când se ivesc furtuni pe cale,
Ce-mi pot ascunde primul pas,
Merg cu credință,-n întuneric,
Și pasu,-n mâna Ta, îl las.

205. O, pace-a-ncrederii

O, pace-a-ncrederii pe deplin
În Tine, Domn de sus,
Credință de neclătinat,
Mi-ești ce-am eu mai presus!

Chiar dacă planuri mi s-au distrus,
Chiar când mi-e calea grea,
De-mi seacă orice sursă-aici,
Tu ești comoara mea.

Chiar de sunt slab și nu-s sănătos,
Zilnic în trudă grea,
Exclus din multe-a' altora,
Nu voia mea, ci-a Ta!

Chiar de vin multe dezamăgiri,
Ce-atât îmi folosesc
Să mă dezlege de pământ,
De Tine m-alipesc!

Pace-a deplinei încredințări,
Privind ce-i peste nori,
Ce vede-n toate mâna Ta,
În lucruri mici sau mari,

Ce-aude clar vocea Tatălui,
Ducând spre ce-i ceresc,
Pace-a credinței fără țarm,
Cu Tine m-odihnesc!

206. Rabdă mai departe

Rabdă mai departe cu Isus pe Cale,
Bucuros, de-a Tatălui voie, ascultând!
Prin turbate valuri de păcat, auzi-L,
„Taci, fără gură!“, mării poruncind!

„Nu te voi lăsa“ -sunt dulci cuvinte spuse
De Isus, ce-a mers calm pe marea vieții rea.
„Nu ești părăsit, Eu sunt mereu cu tine;
De-s nori sau soare, vino-n urma Mea!“

Nimeni nu-i fidel ca-acest Om al durerii;
De-nșelarea lumii, să-L lași a te păzi!
Călăuză-ți este ca s-ajungi în slava-I,
Mari bogății cerești să poți primi.

Rabdă mai departe cu Isus în luptă,
Răbdător îndură cu El cât vei umbla!
Fii găsit fidel Lui, printre-ai Săi aleși sfinți,
Unul pe care poate-a Se baza!

207. Când umblu pe Cale

Când umblu pe Cale, Tu-mi dai bucurii;
Iubirea lumină mi-e zi de zi.
Cuvântul și mila-Ți sunt liniștea mea,
Prin aspre furtuni și prin noaptea grea.

Doamne,-n furtună văd fața Ta!

Har și iubire dă raza sa.

Voi merge cu Tine, Prieten al meu,

Și, pân' la sfârșit, Doamne, sunt al Tău!

Știu dragostea, lupta și chinul Tău greu,
Ce drumu-au deschis către tronul Tău.
Iubirea-Ți mă umple mereu, izvorând,
Și-arată-n furtună spre țelul sfânt.

Simt geamătul Tău pentru cel schimbător,
Ce-odată-a mers ferm și biruitor,
Dar a deviat de la drumul slăvit,
Pierzând prin furtuni locul cel smerit.

208. Te-așteaptă El

Te-așteaptă El, te-așteaptă El-
Pe drum, o, nu mai zăbovi!
El, tată vrea a-ți fi, fidel;
Mereu, te va călăuzi.

*Toți sorții,-n față, sunt frumoși
Și-i bun ținutul oferit;
Cel ce-a condus drept pe strămoși
Te va-ndruma pân' la sfârșit.*

Nu vrei s-ai partea lui Avraam-
De Domnu-a fi călăuzit?
El, făr' a ști-ncotro, a mers
Spre locul cel făgăduit.

Să nu te temi de-urcușul greu
Și nici de-ntunecoase văi!-
E drumul sfânt spre Dumnezeu,
Plăcut cu El să-l poți pași.

Vei spune seara mulțumit,
Când ziua se va fi-ncheiat:
„El face tot desăvârșit-
Lui voi sluji, doar Lui, predat“.

209. Primit de Domnul

Primit de Domnul, ce pot vrea mai mult?
O, vreau, de-acest gând prețios, s-ascult,
Ca, bucuros, să-Ți pot da viața mea:
O jertfă vie după voia Ta!

Primit de Domnu-a fost al Său Fiu sfânt;
El n-a greșit, ci, ținta-n față-având,
Bine,-alergarea,-aici Și-a terminat;
Din morți 'nălțat, pe tron S-a așezat.

Primit de Domnul, chipu-aș vrea să-I port,
Chiar de ocara-I trebui' s-o suport,
Cum, din vechime,-ai Săi I-au fost predați;
Ei L-au urmat, să fie acceptați.

Primit de Domnul, o, cât mi-aș dori!
Cinstea din lume nu va dăinui.
O, Doamne,-ajută-mi să fiu ca Isus,
Blând, credincios, în voia Ta supus!

210. Doamne, condu-mă!

Doamne, condu-mă cu al Tău sfânt braț!
Pân' la sfârșit, păstrează-mă al Tău,
Căci sunt străin într-un ținut vrăjmaș,
Și am nevoie să mă-ndrumi mereu!

*Doar lângă Tine să mă ții,
Căci sufletu-mi acolo vrea să stea!
Când lângă mine ești, pace îmi dăruiești;
Condu de Tine, teamă nu voi avea.*

Chiar noaptea tristă de s-ar coborî,
Prin văi pietroase, unde voi călca,
În îndurarea-Ți, totu-ai plănuit,
Ca să cunosc călăuzirea Ta.

Doamne, condu-mă, ca să nu mă pierd,
Să nu mă-nvingă mâna Celui Rău!
Fă să rezist oricărei mari furtuni!
Dă-mi mâna Ta, să mă-nsoțești mereu!

211. Mai aproape a-Ți fi

Tu ești partea mea din ceruri;

Vreau în totu-a Te iubi.

Pe întreg peregrinaju-mi,

Lasă-mă a Te-nsoți!

Mai aproape a-Ți fi,

Mai aproape a-Ți fi,

Pe întreg peregrinaju-mi,

Lasă-mă a Te-nsoți!

N-am să-Ți cer plăceri din lume,

Nici un drum lejer, faimos;

Bucuros primesc să sufăr,

Doar să umblu cu Hristos.

Mai aproape, supus,

Mai aproape, supus,

Bucuros primesc să sufăr,

Doar să umblu cu Isus.

Mă condu prin văi umbroase,

Peste marea vieții grea,

Ca, apoi, în veșnicie,

Cu Isus să pot intra!

Vreau aproape-a-Ți urma,

Vreau aproape-a-Ți urma,

Ca, apoi, în veșnicie,

Cu Isus să pot intra.

212. Cât de departe mergi cu Isus?

Cât de departe mergi cu Isus când mâna Sa ți-a dat,
Cel ce ți-a fost mereu fidel, prieten devotat?
El a venit la tine, ți-a fost îndrumător
Spre-al Său tezaur veșnic din ce e trecător.

Cât de departe mergi cu Isus când cere să te-oferi
S-ajuți pe sufletul lipsit, pe cei ce-s în dureri?
Cum, cu balsam, în milă, El răni ți-a vindecat,
Așa să te comporți tu cu cel îndurerat!

Cât de departe mergi cu Isus când lupta-i tot mai grea
Și când vrăjmașii te opresc să mergi pe Calea Sa?
O, mergi cu bucurie pe-al suferinței drum,
Căci el spre slavă duce, de îl pășești acum!

Cât de departe mergi cu Isus? Rămâi în legământ:
Că numai moartea-ți va opri piciorul pe pământ!
O, fii fidel pe Cale, mult să n-aștepti acum!
El îți va da cununa atunci, la cap de drum.

213. Am început o călătorie

Am început o călătorie,
Și înapoi nu se poate da.
Cu orice clipă-s tot mai departe
De-acel natal port din viața mea.

*Un gând adesea mă răcorește
Și îndulcește gândirea mea:
C-această lungă călătorie
Mă duce-acasă, la ținta sa.*

O zi parcursă mi-e o etapă
În care pot a-mi împrăști
Credința, vlaga, ce-mi sunt slăbite,
Cât, largul mării, voi traversa.

Sfârșitu-acela din depărtare
Ce,-acum, cu ochiul, nu-l pot zări,
Cu-orice moment mi-e tot mai aproape,
Și eu, acolo, curând voi fi.

214. Spre o patrie mai bună

Spre o patrie mai bună,
Peregrini, să 'naintăm!
Dumnezeu la El ne cheamă;
Pe Stăpân noi Îl urmăm.
Noi suntem chemați de Domnul,
Zilnic, pașii să-I urmăm;
A Sa dragoste divină
Ne-ntărește s-alergăm.

Drumul nostru prin pustie
Nu-i adesea prea ușor,
Dar Isus cunoaște calea,
Și El ni-e un ajutor.
Să-I împărtășim ocara,
Zilnic lupta să-nfruntăm!
Doar părtași în suferință,
Învierea căpătăm.

Vom purta atunci al Său chip;
Cu-acest gând ne întărim.
Lui Isus predându-I viața,
Către țintă stăruim.
Suferința-i drumul slavei-
Știm că-așa e voia Lui;
După trudă și necazuri,
Vine-odihna cerului.

215. Așa-te de El

Când ceru-i senin, și ești fericit,
Și plin de nădejde lucrezi,
Când Domnu-i aproape și-ai biruit,
Iar ținta mai limpede-o vezi:

*Așa-te atunci de El,
Oriunde ești condus
Și mergi pe drum cu pași curați
Chiar cum a mers Isus!*

Când norii stau jos, și ești întristat,
Iar pașii trudiți se-mpletesc,
Când semeni sămânța înlăcrimat
Și-nfrângeri mereu te-nsoțesc:

În zori a ta luptă va lua sfârșit,
Și-atunci, bucuros, vei vedea
Că orice-ncercare ți-a folosit
Să poți câștiga slava Sa.

216. Drumul pân' la dreapta Tatălui

Drumul pân' la dreapta Tatălui l-a mers Isus;
Poți să urmărești ai Săi pași, cum El i-a parcurs.
Vei zidi pe stâncă, nu pe locul nisipos,
Auzind și ascultând pe Domnul.

*Vreau să Te urmez, de voia-Ți scumpă-a asculta,
Ce-am mai bun eu, să-Ți predau din toată inima,
Căci harul pentru-a merge pân' la capăt Tu-mi vei da!
Vreau să-Ți fac ce pot eu cel mai bine!*

Ca o jertfă vie, Domnul viața Și-a turnat,
A disprețuit rușinea, crucea a purtat,
Părtășie-având cu Tatăl, lumii n-a cedat,
Voia Tatălui mereu făcându-I.

Să ne facem fața cremene, a izbândi,
Chiar de lumea ne-ar batjocori și ne-ar opri!
El, pe-ai Săi, Și-i va păstra, și ei vor auzi:
„Mi-ai făcut ce ai putut mai bine“.

217. Fă-mă gata pentru pasul

Fă-mă gata pentru pasul
Ce urmează-n calea mea!
Taie-mi orice rădăcină,
Orice buruiiană rea!

*Chiar prin râuri de voi trece,
Sau prin foc de-s încercat,
Știu că Tu-mi vei sta alături
Să mă faci tot mai curat.*

Fă-mă gata, prin ispite,
Să pot trece ne-ntinat!
Să-mi fii scut de apărare,
Viața-ntreagă, necurmat!

Fă-mă gata să las totul,
Orice bogății de-aici,
Să urmez a Ta chemare
Unde vrei să mă conduci!

Fă-mă gata pentru clipa
Despărțirii de pământ!
Astăzi, de-mi vei cere viața,
Să-mplinesc al Tău Cuvânt!

218. Domnul are o comoară

Domnu,-n cer, are-o comoară
De un preț nemărginit,
Ce-i plăcerea Sa adâncă:
Fiul Său Cel preaiubit.
Dar și-aici are-o comoară;
Prețu-i știe numai El:
E Hristos văzut în oameni
Care Îi slujesc fidel.

Vase de pământ plâpânde
Poartă viața lui Hristos
Către inimi istovite,
În al lor drum secetos;
Vase slabe, ne-nsemnate,
Dar purtând, prin vremi pustii,
Darul Domnului prin Fiul,
Pregătit din veșnicii.

Când nu mai rezști, gândește
Ce chemare ai primit
Și, golit, la Domnul vino,
Cu iubire-a fi umplut!
Lumea te disprețuiește,
Dar tu porți în vasul tău
Slava lui Hristos-tezaur
Prețuit de Dumnezeu.

O, de-ai fi golit de tine,
Blând, smerit, necunoscut,
Doar un vas sfințit de Domnul,
Numai cu Hristos umplut!
Nu-I umbri lumina slavei
Cu nimic firesc, lumesc!
Du la suflete-nsetate
Darul Său curat, ceresc!

219. Nu e-n zadar să ne luptăm

Nu e-n zadar să ne luptăm,
Pe calea-ngustă să pășim,
Păcatul, firea, biruind,
Și pentru Domnul să jertfim,
Timpi singuratici să răbdăm,
Puterea de la El primind,
Să învățăm cum să murim,
Hristos, în noi, din nou trăind.

Nu e-n zadar să ne rugăm,
Deși râd alții, să-L cinstim,
Să facem zilnic voia Sa,
Ca,-a Sa prezență, s-o simțim.
Când drumu-apare-ntunecat,
Slăvita-I față nevăzând,
Împinși de dragoste, urmăm,
Făr' a vedea, în El crezând.

Nu e-n zadar, că-așa au mers
Cei ce-n credință au murit;
Având al Său har de ajuns,
Ei au luptat pân' la sfârșit.
Nu e-n zadar, și noi vom ști
Când lângă tronul Său vom sta,
Când Fiu,-n fața Tatălui,
Ca fi'nd ai Săi, ne va chema.

220. În viața mea-i Hristos

Când mă gândesc la Domnul,
Cel sfânt și nepătat,
La dragostea-I cea mare,
La tot ce a lucrat,
Mă umple de dorința,
Cât timp am de trăit,
Să-mi dau în slujba-I viața,
Lui-Cel ce m-a iubit.

*Voi trăi de-acum doar pentru Domnul.
Vreau să-I fiu un martor credincios:
Vorba, fapta, mersul meu s-arate
Tuturor că-n viața mea-i Hristos.*

Spinoasă e cărarea
Ce-a mers-o pe pământ
Cel ce-a-nfruntat disprețul,
Om al durerii, sfânt:
Se cere renunțare
Și crucea a purta;
Să fii un ucenic bun,
Chin, pierderi, va-nsemna.

Doresc să-I fiu un templu,
Ca,-n mine locuind,
Curat să mă păstreze,
Chiar, piedici, întâlnind,
Să-mi folosească viața,
Cu totu,-n slujba Sa:
Gândind l-această cinste,
Mi-e plină inima.

221. Domnu-i cu cei neîntinați

Domnu-i cu cei neîntinați
În lumea-aceasta rea de-acum,
De-al Său braț iubitor, conduși,
Ce merg smerit pe-al vieții drum.

*Prin Sânge-apropiați de El,
După-ai Săi pași, ei merg fidel.*

Domnu-i cu cei ce Lui slujesc,
Voia și Calea Sa iubind,
Care, cu zel, pe ea pășesc,
Stâlp și putere-n El găsind.

Domnu-i cu cei ce-s hotărâți,
Ce nu se lasă amăgiți,
Cu ochii unși privind la El,
Ce merg cu-Acela răstignit.

Domnu-i cu cei, în duh, curați,
Ce-L vor vedea pe Dumnezeu;
Sincer slujindu-I, bucuroși
De harul și-adevărul Său.

222. O singură dorință am

O singură dorință am-
Ca voia Sa s-o împlinesc,
Să nu mă rătăcesc de Domnul,
Ci-n mâna Lui să m-odihnesc.

*Sunt hotărât ca să-I fac voia;
Vreau viața El a-mi stăpâni.
Cu mâna Sa mă va conduce,
Până, la țintă, sus, voi fi.*

Pe calea ce Isus a mers,
Ca viața să mi-o poată da,
Am să pășesc cu bucurie,
Cedându-I toată voia mea.

De ce să cheltui' vraga mea
În lucruri care vor pieri?
Isus mi-a cumpărat chiar viața;
Doar El mă poate ferici.

223. O, ce mare privilegiu

Am un trup-mi-e dat de Domnul;
El dorește-a-l locui.
O, iubirii-I fără seamăn,
Nu mă pot împotrivi!

*O, ce mare privilegiu
Să lucrez cu Cel smerit
Și să urc spre altitudini,
Unde-ai Săi sfinți au pășit!*

Lui Isus m-am dat cu totul;
Eu, de-acum, fac voia Sa.
Vreau ca buna Sa plăcere
S-o-mplinesc în viața mea.

Vreau nimic să nu-L oprească
De-a avea ce-am eu mai bun.
Să-I pot câștiga favoarea,
Este tot ce vreau acum.

Cinstea mea-i să-I port ocară,
Pentru El să mă jertfesc,
Să port crucea cu răbdare,
Slava Sa să-mpărtășesc.

224. Așa ciudat îmi pare

Așa ciudat îmi pare,
Și-atât de minunat,
Ce ai făcut în mine,
Căci viața s-a schimbat!
Mi-ai rânduit Tu pașii,
Spunându-mi blând, încet:
„Să lași plăcerea lumii-
Ți-aduce doar regret!“

*Ajută-mă să umblu
Cu-un scop curat și ferm,
Căci slava lumii trece,
Și-apare ceru-etern!*

Satana, lumea, firea,
Mă-mpiedică să merg,
Mi-arată că pierd totul
Când drumul Tău aleg,
Dar Tu-mi deschizi un cadru
Mai bun și mai măreț:
În cer cununa-așteaptă
Pe-aleșii Tăi cei drepți.

O, ține-mi ochii limpezi
Să văd răsplata Ta,
Ca lumea să nu aibă
Putere-asupra mea!
Când îndoieli mă umplu
Cu frică și suspin,
O, inima-mi s-asculte
Al Tău glas blând și fin!

225. Nu pot da înapoi

Mă leagă juruința mea;
Sunt hotărât în fața Ta
Ca jertfă vie, viața,-a-Ți da;
Nu pot da înapoi.

*Nu pot da înapoi,
Nu pot da înapoi.
Tu juruințele-mi cunoști;
Nu pot da înapoi.*

Chemarea Ta, o, Doamne-urmez;
Tot ce-am mai bun eu Îți cedez,
Talentele Ți-ncredințez;
Nu pot da înapoi.

Doar pentru El vreau a trăi,
În a mea inimă-a domni.
Cum să rețin ce este-al Lui?
Nu pot da înapoi.

Să capăt premiul, stăruiesc,
Cu-a Lui putere, ce-o primesc;
De-mi cere zilnic să jertfesc,
Nu pot da înapoi.

226. Când am primit mesajul

Când am primit mesajul,
Pornind toți, la-nceput,
Să-ntâmpinăm pe Mire,
Nimic nu ne-a-ngrozit,
Dar după ani de veghe,
De încercări, trudiți,
Vom fi,-ntre înțelepți sau
Nechibzuiți, găsiți?

*Deci, candelile voastre,
Din timp să pregătiți,
Căci Mirele-o s-apară-
Fermi, până-atunci, să fiți!*

Prin noapte,-n fața fricii,
Credința ne-a scăzut,
Sau, strălucind prin beznă,
Nădejdea ne-a crescut?
O, lângă noi dorm unii,
Pierzând din ce-au primit!
Fărădelegea crește;
Iubirea s-a răcit?

Când alții-și pierd credința,
Păstrați-o neclintit,
Cu dragostea, nădejdea,
Fermi până la sfârșit!
Cu gând și scop statornic,
În voia Sa predați,
Prin străji pustii de noapte,
Vegheați, continuați!

227. Tânjesc să Te cunosc mai mult

Tânjesc să Te cunosc mai mult, mereu,
Mult mai aproape, când mă rog, să-Ți fiu,
Tot mai atent să fiu la vocea Ta,
S-accept, ce Tu mi-alegi, ca parte-a mea!

Tânjesc ca, tot mai bine, să-Ți slujesc;
De-a Ta putere să depind, doresc,
Să știu mai bine-ntreaga voie-a Ta,
Pe-orice cuvânt de-al Tău a mă baza.

Tânjesc, mai strâns de Tine, să mă țin,
În fața-Ți să mă-nchin și să rămân,
Mai calm, în grija Ta, să m-odihnesc,
Că,-n siguranță,-acolo, mă găesc!

Noi bogății,-n Cuvântu-Ți să găesc,
Pe urma Ta vreau, Doamne, să pășesc!
Dar cea mai mare năzuință-a mea
E, față-n față, să Te pot vedea.

228. Acceptat și-ales

„Acceptat și-ales de Domnu“-i
Gând ce-mi unge inima,
Întărind silința-mi slabă
De a face partea mea.

*O, de-aș fi primit și vrednic,
Zâmbetul de-a-Ți câștiga!
Doamne,-aceasta mi-e dorința,
Azi, și-n toată viața mea!*

Scumpă mi-este,-n amintire,
Prima acceptare-a Sa;
Îmi dă pace și odihnă,
Izgonind ce m-ar spurca.

În familii-acceptu-I schimbă
O colibă-ntr-un palat,
Zilnic luminat de Soare,
Că-n el Domnu-i Împărat.

229. Eu Lui I-am făcut juruință

Eu Lui I-am făcut juruință,
Mereu credincios să-I slujesc.
Aș vrea să-mplinesc legământul
În orice-ncercări întâlnesc.

*Am rostit hotărârea predării;
Și-a pus El pecetea pe ea.
Eu nu mai trăiesc pentru lume;
În slujba-I predau viața mea.*

Eu Lui I-am făcut juruință;
Tot drumul cu El voi păși.
Iubirea și-acceptu-I mă 'nalță.
Orice m-ar costa, voi plăti.

Eu Lui I-am făcut juruință;
L-aleg ca Prieten fidel.
De El eu m-agăț prin tenebre;
Și moartea voi trece-o cu El.

Pe viață-am făcut juruința,
Chiar dacă sunt lupte, dureri.
Mai bine e moarte cu Domnul
Decât ale lumii plăceri.

230. Stăruiește 'nainte

Stăruiește 'nainte cu Domnul,
Să lucrezi, să te rogi, ne-ncetând!
În curând calea-aici se termină;
Nu cădea lângă drum renunțând!

*Stăruind, stăruind,
Să lucrezi, să te rogi tot mereu!
Ține-ți inima, viața
Pe altarul de slujbă al Său!*

N-aștepta, stăruiește 'nainte!
Iată umbrele-n juru-ți căzând;
Nici un rău nu te vatămă-n Domnul,
Chiar de cursele-s multe, pândind.

Mergi mereu înainte pe drumul
Ce Isus, mai întâi, l-a urmat,
Ca și sfinții ce-acum sunt în slavă,
Unde, foamea și setea,-au uitat!

Pe Isus, ca Prieten, să-L cauți
Ziua-ntreagă a vieții de-aici!
El, în slavă și-odihnă, te-așteaptă
Să-I dai lauda ta, veci de veci.

231. Cu Isus vreau să urmez

Cu Isus vreau să urmez eu;
Alte voci cer a-L lăsa,
Nu suport, dar, despărțirea;
Pân' la capăt voi urma.

*Drumu-ntreg voi urma,
Pân' la capăt voi urma.*

Ce m-ar fermeca în lume
Ca să-L pot pe El trăda?
Scumpă-mi este-a Sa iubire;
Pân' la capăt voi urma.

Vom călători-mpreună,
De-alții nu voi asculta;
Însoțit de mila-I mare,
Pân' la capăt voi urma.

Tot mai strâns legat de El sunt
Când pășesc în urma Sa;
N-am să-mi las Mântuitorul;
Pân' la capăt voi urma.

232. Isus e-al meu Păstor

Isus e-al meu Păstor;
Nimic nu-mi va lipsi,
Căci El mă paște-n pășuni verzi,
La ape limpezi, vii.
Îmi `nalță sufletul,
Mi-arată dreptul drum,
Din pricina Numelui Său,
Isus-Păstorul bun.

Chiar dacă-ar fi să trec
Prin valea morții reci,
Eu nu mă tem de niciun rău
Căci Tu cu mine ești.
Toiagul Tău divin
Mă mângâie nespus;
În Tine mă încred deplin,
Păstorul meu, Isus!

Tu masa mi-o întinzi
Chiar lângă-ai mei dușmani,
Mi-ungi capul, și paharu-i plin,
De trece peste el.
Da, fericit voi fi,
Condus de harul Tău;
Voi locui în Casa Ta,
Isus, Păstorul meu!

233. În liniște cu-al meu Păstor

În liniște cu-al meu Păstor,
Eu stau sub paza Lui.
Doar când știu voia Sa și-o fac,
Am pacea Domnului.

*Ce dulce-i odihna Sa,
În staul ocrotit,
Când numai glasul Lui aud,
De dragostea-I copleșit!*

Mi-e viața-ascunsă, cu Hristos,
Adânc în Dumnezeu.
Eu merg pe unde El a mers;
Uniți vom fi mereu.

În valul vieții-nvolburat,
Cu El 'nainte merg;
Prin dezbinări și-nvălmășeli,
În El mă reculeg.

Eu nu mai umblu zbuciumat
Căci El mă va-nsoți
Tot drumul, până când voi sta
Cu El în veșnicii.

234. Ce verzi și proaspete pășuni

Ce verzi și proaspete pășuni
Ne dă Păstorul sus pe culmi!
Acolo curge-adânc și lin
Al Domnului izvor sublim.
Feriți de zbucium pământesc,
Ai Săi, cu El, se odihnesc.

*Ce dulci și pașnice pășuni
Ne dă Păstorul sus pe culmi!
Deșertul se transformă-n rai,
Căci Domnu-acolo-i cu ai Săi.*

Ce scump e-al rugăciunii drum!
Isus i-a dat un sfânt parfum;
Și noi dorim să Îl urmăm;
De lume nu ne-nspăimântăm.
Al nostru cântec plin de har
Se 'nalță ca tămâia-n cer.

Când griji și trudă vin nespuse,
Noi ne retragem cu Isus;
Păstoru-așteaptă liniștit,
Și orice gol e-acoperit.
Sub glasul Său plăcut, sublim,
Ne bucurăm și ne-odihnim.

Făcuți în stare să-L urmăm,
Pierzând aici, noi câștigăm.
Acest câștig ceresc dorind,
Să mergem, crucea-aici, purtând
Și viața Sa s-o posedăm,
Iubirea Lui s-o arătăm!

235. O, dă-mi odihnă

Tu, Doamne,-odihnă-ai oferit;
O, dă-mi-o mie-acum:
Cea de-a nu face voia mea,
Ca totu,-n Tine, să-am!

O, cum se luptă firea mea,
În sinea mea lucrând
Să mă despartă de-al Tău braț,
Odihna-mi reținând!

Subtile forme eul ia,
Adevărat părând,
Să cred că-odihnă n-aș avea,
Tot, Ție,-ncredințând.

Odihnă sfântă, Doamne,-Ți cer,
Păcatul biruind,
Tu să domnești în viața mea,
În totul stăpânind!

În mâna-Ți tare eu mă las,
Ca Tu să poți lucra,
Căci, să lucreze-așa divin,
O, cine-ar mai putea!

236. Coboară-Ți pacea, Domnul meu

Coboară-Ți pacea, Domnul meu,
Pe duhu-mi apăsător!
Vin temeri și-ndoieli mereu-
Întinde-Ți mâna,-n harul Tău,
Fii-mi mai apropiat,
Ia-mi partea ne-ncetat!

Căci, Doamne, ești refugiul meu,
Când cade noaptea grea!
Privirea-mi 'nalță spre tronul Tău,
Și văd iubire, har, mereu;
Nu-mi va înspăimânta
Nimic ființa mea.

Când strig în strâmtorarea mea
Și mila Ta implor,
Tu nu mă lași să stau așa,
Ci,-n mila și blândețea Ta,
Îmi liniștești de dor
Al meu duh doritor.

Când, la sfârșitul scurtei zi',
Mă-ntorc în sânul Tău,
Plâns și oftat nu vor mai fi
Și glasul-Ți scump voi auzi:
„Odihnă ai mereu,
De-acum, copilul Meu!“

237. Dumnezeu dă ce e mai bun

Ce are El mai bun, primim
Când ce-i mai bun noi dăm,
Și dacă doar puțin jertfim,
Puțin înaintăm.

Nu numai vina de păcat
Ne-mpiedică pe drum;
Vrăjmașul luptă-ades mai dârz
Să n-avem ce-i mai bun.

Mulți, superficial, doresc
Un trai ușor acum.
O, Tată, vreau să năzuiesc
Spre ce-ai Tu cel mai bun!

Sunt alții, la-nceput, zeloși,
Dar, când ispite vin,
Evită, fug, nemailuptând
S-obțină ce-i mai bun.

O, Doamne,-ajută-mi să trăiesc,
În scurta-mi viață,-acum,
Slujindu-Ți cu adevărat,
Făcând doar ce-i mai bun!

238. Cine,-n Domnul, se smerește

Doar cine,-n Domnul, se smerește,
E-n veci bogat și bucuros,
Putere-n încercări primește,
Sărac e-n sine, ca Hristos.
Sărac e-n sine, ca Hristos.

Doar astfel știm că-n Duhul creștem,
Că darul Său ceresc primim,
Că, Lui supuși, de fapt nu pierdem,
Căci ne dă har când ne smerim.
Căci ne dă har când ne smerim.

Nu te-ngâmfă de-a ta 'nălțare,
Ci stai, ca un copil, smerit!
Nu-ți pierde inima-n muștrare:
Vei fi la urmă mulțumit!
Vei fi la urmă mulțumit!

239. Nu e-n zadar, să ne predăm

Nu e-n zadar, mereu să ne predăm,
Lui să-I slujim, de voia-I s-ascultăm,
Să-I fim supuși, găsiți mereu
Ca-aceia ce sporesc în lucrul Său.

*Nu e-n zadar; s-avem mereu în gând
Acest scump lucru, Numele-I slăvind
Prin tot ce spunem și-mplnim,
Și puri, fideli, pân' la sfârșit, să fim!*

Nu e-n zadar ca zilnic să murim
Și-o jertfă vie pentru El să fim;
Aceasta-i jertfa ce-o vom da
Acelui' ce-a murit a ne salva.

Nu e-n zadar să mai trudim iubind,
Gândirea și-inima spre cer țintind;
El vede, și nu va uita
Efortu-oricărui sfânt din turma Sa.

Nu e-n zadar de, greul, vom răbda,
Căci astfel, sigur, slava-I vom avea;
Și, pân' la capăt, de-alergăm,
Cu bucurie-n fața-I o să stăm.

240. Doar „azi“ e-al meu

Doar „azi“ e-al meu;
Ce-i mâine, nu pot ști,
Nici dacă soarele voi mai zări.

Pân' la-asfințit
Vreau lucrul a-mi sfârși;
Doar „azi“ e-al meu;
Ce-i mâine, nu pot ști.

Doar „azi“ e-al meu;
Un cânt voios să cânt,
Să-mbărbăteze pe cel pribegind,
Al meu pas ferm
Să-i poată da avânt!
Doar „azi“ e-al meu;
Un cânt voios să cânt!

Doar „azi“ e-al meu;
Să fac ce-i de folos,
Să port povara celui nevoiaș!
S-ajut un suflet,
Merg degrab', voios;
Doar „azi“ e-al meu;
Să fac ce-i de folos!

Doar „azi“ e-al meu;
Ce-i mâine, nu pot ști;
Poate-omenirea azi se va sfârși;
„Bine-ai făcut!“
Atunci El va rosti.
Doar „azi“ e-al meu;
Ce-i mâine, nu pot ști.

241. Cu Isus, cât mergi

Cu Isus, cât mergi spre Casă,
Mana cerului primind,
Cu-alții, inima-ți să simtă,
Cu ei pâinea-ți împărțind!

Frânge-ți pâinea cu larghețe:

Seceriș bogat primești!

De Isus, iubirea,-arată-ți:

Mieii și-oile să-I paști!

Roadă-aduci tu pentru Domnul,
Sau degeaba locu-l ții?
Cei ce vor, pe mulți, s-ajute,
Roditori din plin vor fi.

„Dați, și vi se va întoarce,“-
Dovedește că-i așa!
Îndesat, dând pe deasupra,
Astfel Domnul îți va da.

Viața dă-ți-o-n a Sa slujbă
Pe-al Său câmp de secerat,
Lui jertfită întru totul,
S-ai rod sigur și bogat!

242. Dumnezeu dorește inimi

Dumnezeu dorește inimi
Numai pentru El bătând,
De păcat eliberate,
Pașii lui Isus urmând,
Pline de curaj, ca sfinții
Ce, cu râvnă, au luptat,
Doar pe Dumnezeu cinstindu-L,
Lui slujind neîncetat.

*Inimi care 'nalță steagul
Unde lupta-i cea mai grea,
Ce nu cad descurajate,
Ce-nțeleg chemarea Sa.*

Inimi compătimitoare,
Ce la alții se gândesc,
Ce urăsc înșelăciunea
Și, ca Dumnezeu, iubesc,
Inimi doar de El conduse,
Ce pășesc pe Calea Sa,
Ce zic chiar și-n fața morții:
„Să se facă voia Ta!“

Inimi calde și miloase
Față de cei care pier;
Nu vrea inimi căldicele
În umblarea către cer,
Ci ca-a lui Isus predate,
Neiubind câștig lumesc,
Bucurându-se atunci când
Crucea Sa împărtășesc.

243. Fă-mă al Tău

Fă-m-al Tău să fiu în totul,
Cât aici sunt călător,
Să-Ți slujesc fidel și sincer,
Din tot sufletu-mi dator!

*Să-Ți slujesc fidel și sincer
Cu ființa-ntreagă-a mea,
Ca Isus vărsându-mi viața,
Arătând ce-i voia Ta!*

Fă-m-al Tău să fiu în totul,
Dându-Ți totul zi de zi,
Ca o jertfă-adevărată,
Pân', la țintă, sus, voi fi!

Fă-m-al Tău să fiu în totul,
Glasul să-Ți ascult smerit,
Să reflect cuvântul vieții
Celor ce s-au rătăcit!

Orice alte surse-s false,
Cad, se spulberă mereu.
Ție-am să-Ți slujesc în totul,
Domnul și-Împăratul meu!

244. Țin la Stăpânu-mi!

Eu sunt un rob, sunt cu-n preț cumpărat;
Vreau să păzesc ce mi s-a-ncredințat.
Când văd cât este Stăpânu-mi de bun,
Vreau credincios să-I rămân.

*„Țin la Stăpânu-mi, țin la Stăpânu-mi!“-
Astăzi eu spun clar, curat,
„Prin semnu-mi dat pe ureche,-am ales:
Lui voi sluji ne-ncetat.“*

Am un Stăpân, și favoarea-I doresc.
Zilnic, eu, de bunăvoie-I slujesc.
Sunt mulțumit doar cu zâmbetul Său,
Mi-este răsplata ce-o vreau.

Nu vreau să ies slobod de la-al meu Domn,
Ci, din iubire,-al Său rob să-I rămân.
Pace,-n căminul credinței, mi-a dat,
Glasul, când I-am ascultat.

„Da, Îl iubesc“, eu de-acum voi rosti;
Grele, poruncile Lui nu-mi vor fi;
Pentru-al meu bine,-am să fac ce El vrea;
Nu vreau a mă ’libera.

245. Eu nu slujesc la oameni

Eu nu slujesc la oameni
Și nu lor eu mă rog,
Ci-n fața Ta, o, Doamne,
Pe calea-ngustă merg;
În ochii Tăi, Isuse,
Voi sta sau voi cădea:
Ce zic de mine alții-
Niciicum nu va conta.

*Eu Ție-Ți dau, Doamne, slujba mea,
Eu Ție-Ți dau slujba mea!
Prin pierderi, câștiguri și-ntristări,
Eu Ție-Ți dau slujba mea.*

Să-mi rânduiască pașii
Iubirea Ta din noi,
Fidel fi'nd pildei vieții
Și sfintei Tale voi!
Chiar dacă merg în umbră,
Sau de-n lumină sunt,
Fă să-Ți cunosc odihna,
În fața Ta umblând!

Inima-i păcătoasă-
Să nu te-ncrezi în ea!
Nu stă-n puterea noastră
Pașii a ne-ndrepta;
Dar înțelept și drept e
Cel care,-n calea sa,
Cu-ochii-ațintiți la Domnul,
Umblă-n lumina Sa.

246. Pentru alții când trăiești

Pentru alții când trăiești,
Drumu-adevărat pășești,
Cel, de Domnul, arătat,
Pe pământ, când l-a trasat!

*Pentru alții să trăiești!
Plin de milă, să-i iubești!
Fă-le bine cât timp poți-
Ca Isus să te comporți!*

Pentru alții să trăiești-
Pentru-Acela ce-L iubești,
Care, pentru noi, S-a dat,
Și acum e-ncununat!

Pentru alții să trăiești-
Viața să ți-o cheltuiești:
Plan, de Tatăl, rânduit,
În iubire-a fi-implinit.

Pentru alții să trăiești
Până viața ți-o sfârșești,
Când, la Domnul, vei sosi
Și răsplata vei primi!

247. O jertfă să-Ți aduc

O jertfă să-Ți aduc, doresc,
Sfânt Preot și-Împărat ceresc!
Oricât de ne-nsemnată-ar fi,
E tot ce am a-Ți oferi.
E tot ce am a-Ți oferi.

*O, Domn din cer,
Acceptă-mi viața, azi Ți-o-ofer!
E-a Ta, e-a Ta;
Pe veci renunț a mi-o păstra.*

Tu, ce-i mai bun al Tău, mi-ai dat;
Calvarul nu l-ai refuzat;
Paharu-amar Tu l-ai băut,
Pe Tatăl să-mi faci cunoscut.
Pe Tatăl să-mi faci cunoscut.

De-acum, ce am, să folosești
În felul ce Tu Ți-l dorești!
Eu la picioare totu-Ți pun,
A-Ți fi miros plăcut și bun.
A-Ți fi miros plăcut și bun.

De viața mea, să Te ajuți,
Când cauți pe cei rătăciți,
Să fie sus cântări cerești,
Când mieii Tăi, pe rând, găsești!
Când mieii Tăi, pe rând, găsești!

248. Tot mai mult la El ia seama

Tot mai mult la El ia seama,
La fidela viață-a Sa!
Ea îți vindecă durerea,
Dă curaj a te lupta.

*Niciodată, niciodată,
Domnul nu te va lăsa.
Să jertfești cu El, să suferi,
Pân-obșii cununa Sa!*

Respingând mereu păcatul,
Tot ce-i egoist, firesc,
Credincios în scop și-n viață,
Mergi cu Ghidul tău ceresc!

Fără pată a jertfit El
Viața Sa lui Dumnezeu-
Un prinos de bunăvoie,
Prețuit de Tatăl Său.

Să trăiești deasupra beznei,
În lumina-I să urmezi!
Lumea cu-ale ei, urăște,
Haina albă s-o păstrezi!

249. Despărțindu-ne

Despărțindu-ne, vrem, Doamne,
Inimile-a-Ți închina,
Pentru bunătatea-n care
Ne-ai păstrat prin mila Ta!

*Vrem, mai ferm legată, jertfa,
De altaru-Ți, a ne fi,
Și,-al ei bun miros, să poți Tu,
Cu plăcere a-l primi!*

Pentru viitor, așteaptă
Încercări ce nu le știm;
Fii cu noi ca-a Ta prezență
Să dea har să biruim!

În întunecimea lumii,
Cei ce mor se-aud oftând;
Vrem să fie-n noi lumină-
A Ta dragoste-arătând.

Când un frate frânt e-n suflet,
De-ajutor, nevoie-având,
Legea Ta, a bunătații,
Să ne umple, stăpânind!

250. Leagă-mă în jugu-Ți

Leagă-mă în jugu-Ți, Doamne,
Trage-mă,-n iubirea Ta,
Căci vreau să lucrez cu Tine,
Scump Hristos, salvarea mea!

Leagă-mă în jugu-Ți, Doamne!
Doar așa pot 'nainta:
Vocea Ta s-aud, urmându-Ți,
Căci a Ta mi-e inima.

Leagă-mă în jugu-Ți, Doamne,
Pas cu pas a Te-nsoți!
Numai voia Ta, trăind-o,
Mă dezleagă de robii!

Leagă-mă în jugu-Ți, Doamne!-
Orice alt jug mi-ar fi greu.
Voia mea e doar robie;
Liber sunt în frâul Tău.

Leagă-mă în jugu-Ți, Doamne,
De la primii zori de zi,
Îndrumat de mâna-Ți blândă,
Până calea-mi voi sfârși!

251. Doar o viață trăiesc

Doar o viață eu am pe pământ,
Și ea trece ca aburii-n vânt.
La comoara de preț voi lucra,
Pân-aici truda mea va-nceta.

*Doar o viață pot da;
N-aș putea s-o rețin, căci e-a Sa.
Doar o viață trăiesc;
Vreau oricum al Său „Da“ să-l primesc.*

Viața-aceasta o voi oferi,
Căci, pierzând-o,-nsutit voi primi.
Am s-aleg moartea ca să primesc
Ce-i mai bun de la Domnul ceresc.

Doar o viață, și holde rodesc...
La nevoia aceasta privesc!
A mea singura viață-o voi da,
Și, puținul ce-l pot, voi lucra.

Doar o viață e tot ce jertfesc,
Totuși, poftele mă ispitesc.
La-ncercări, voi răspunde mereu:
„Voi sluji-n totul lui Dumnezeu.“

252. Când Mântuitorul va chema

Când El va chema, vom fi pregătiți?
Vom răspunde: „-Am trăit pentru Tine-aici“?
O să-L auzim: „Ai făcut ce-i bun;
Intră, rob credincios, în odihnă-acum!“?

Pe solida Stâncă zidim acum
Casa ce nu se năruie în furtuni,
Ce va rezista pentru veșnicii,
Când pe țărmaș cel veșnic vom poposi?

Pe nisipul șubred zidim acum
Casa ce nu rezistă când vin furtuni?
Tragic vom sfârși de va fi așa:
O mâhnire eternă vom îndura.

Să zidim atunci cum Stăpânu-a spus:
Capul să ni-L alegem doar pe Isus,
Să-L urmăm chiar când lumea va huli.
De zidim doar pe Stâncă, vom dăinui!

253. Și-eu inclus

Să nu fiu dintre cei înțelepți sau vestiți,
Ca să-mi iau slava oamenilor!
Dar din inimă vreau, cu ardoare, să fiu
Și-eu inclus în al Său sfânt popor.

*Și-eu inclus printre cei credincioși și zeloși,
Printre-aceia puțini ce slujesc lui Hristos!
Și-eu inclus, și-eu inclus,
Și-eu inclus printre cei credincioși!*

Poate nu-i partea mea să mă lupt chiar la front
În război contra păcatului,
Însă, necunoscut, unde El vrea să fiu,
Pot trăi credincios voii Lui.

Eu mă simt fericit când e El mulțumit
De-a mea slujbă ce-o fac zi de zi.
Am să stau la-al meu post, unde sunt de folos,
Și-am să merg unde El va voi.

254. Iubire, ce m-atragi să stau

Iubire, ce m-atragi să stau
Să-mi sprijini sufletu-apăsător,
Eu viața datorată-Ți dau,
Să curgă, în oceanul Tău
Mai viu și mai bogat!

Lumină,-aprinsă-n calea mea
Să-Ți dau opaițul meu plăpând,
Ți-ntoarce raza inimă
S-ajungă,-n vâlvătaia Ta,
Mai tare strălucind!

O, Bucurie prin calvar,
Nu-Ți pot închide inima!
Văd curcubeu-n ploaie, clar;
Ce ai promis nu e-n zădărnice,
Căci plânsu-n zori vei lua.

O, Cruce, capu-mi ridicând,
Nu-ncerc să fug din calea Ta!
În moarte viața-mi culc, știind
Că-nvie alta din pământ,
Ce veșnic va dura.

255. Ține-mă în Tine, Doamne

Ține-mă în Tine, Doamne,
Credincios și neclintit,
Zilnic sfatul Tău urmându-Ți,
Liniștit, calm, mulțumit!

*O, păstrează-mă curat,
Ție credincios mereu!
Voia Ta să mă înveți,
Să mă umple gândul Tău!*

Vreau orice vrăjmaș să-l birui,
Căci puterea Ta e-a mea,
Să-i zdrobesc Satanei cursa,
Întărit de viața Ta!

În ispită și-ncercare,
De-al Tău braț să fiu păzit!
Dă odihna Ta cea dulce
Sufletului meu trudit!

Cu un scop fidel, statornic,
În puterea ce mi-o dai,
Eu voi duce lupta zilnic
Să primesc cununa-n rai.

256. Să rămâi fidel, curat!

Tot mereu un glas de sus primesc,
Ce mă-ndeamnă cu un sfat ceresc:
„Fii constant, vreau să te folosesc,
Să rămâi fidel, curat!“

*Mergi, Isuse, lângă mine,
Până Patria-ntâlnesc!
O, arată-mi cum să umblu,
Credincios să Îți slujesc!*

Când, de teamă, sunt neliniștit
Și, cu spini, vrăjmașii m-au rănit,
Întrebarea-aceasta-am auzit:
„Ai rămas fidel, curat?“

Dă-mi credință, ca să pot umbla!
Dă-mi nădejde, ca să pot răbda
Și iubire, să mă pot păstra
Cu un trai fidel, curat!

Doamne, harul Tău mă va păstra
Pân-al vieții râu voi traversa!
Bucuros, povara-mi voi purta
Pân' la cap, fidel, curat.

257. Statornici, credincioși

Trecutul cu-nvingeri și-nfrângeri s-a dus,
Și-n zâmbet sau lacrimi sămânța s-a pus.
Când mulți vor fi-n chinuri, vor strânge rod sus,
Cei statornici, mereu credincioși.

*Ca,-n cinste,-alergarea aici s-o sfârșim,
Se cere ca Lui să-I slujim;
Și, din semănat, snopi de aur primim
De statornici vom fi, credincioși.*

În lupta cea bună ne e de folos
Să știm, când vedem că mulți cad rușinos,
Că noapte și zi mijlocește Hristos,
Când statornici umblăm, credincioși.

Oricând ne rugăm, forțe noi vom găsi,
Balsam pentru răni și-ntăriri vom primi,
Căci har și putere El dă zi de zi
La statornicii Săi credincioși.

De, stând credincioși, ura lumii-nfruntăm,
La-apunerea soarelui nu regretăm,
Cea mult așteptata cunună-apucăm,
Căci statornici am fost, credincioși.

258. Când, la ce e veșnic, cuget

Când, la ce e veșnic, cuget:

Pentru ce-a venit Hristos,

Inima în mine arde

Să fiu vrednic, credincios.

Mă voi lăuda, deci, numai

În Isus și-n crucea Sa,

Socotind tot ce-am în lume

Doar ca pierdere a mea.

Nu sunt vrednice de grijă

Suferințe pământești,

Față de întreaga slavă

Ce,-n El, poți s-o-mpărtășești.

Unii,-orbiți, vor slava lumii,

Mai degrabă alegând

Căi pustii ale Satanei,

Calea-ngustă ignorând.

Dă-mi Tu har să fiu statornic,

Ca Isus disprețuind

Ura și rușinea lumii,

Premiul, la sfârșit, primind.

259. Numai lângă Cel prea-nalt

Numai lângă Cel prea 'nalt e un refugiu de Cel Rău.
Doar prezența Sa alungă lacrimi tulburi, când e greu,
Căci, când încercări apasă, vine Însuși Fiul Său
Lângă cei ce poartă crucea credincios.

*Sună-n tine, oare,-apelu-I ca să fii statornic Lui?
Simți când pierde-Împărăția Domnului?
Intră-n luptă și fă-ți partea-n mod cinstit și credincios!
Poartă cu răbdare crucea ca Hristos!*

Timpul nu a-ntunecat mărturisirea celor sfinți,
Care-au stăruit în lupte,-n jertfe,-n rugăciuni fierbinți;
Iar mesajul lor răsună, chiar de-s în odihna lor-
Cei ce-au dus la capăt crucea răbdător.

Noi găsim acești mari oameni unde zidu-i slab și jos,
Unde greu-i cel mai mare și-unde lacrimi curg mai des;
Și, chiar dacă-s istoviți, ei duc lumina lui Hristos-
Cei fideli, ce rabdă crucea credincios.

260. Voi fi fidel

Voi fi fidel căci El mi-ncredințează
Comori din ce-are El mai prețios.
Vreau să nu-nșel încrederea-acordată,
Ci Lui să-I fiu statornic, credincios.

Voi fi fidel că-ai Săi se-ncred în mine,
Ai Săi răscumpărați, fideli copii.
Să nu-i trădez vreodată,-ajută-mi, Doamne,
Ci fă să nu mă tem constant a-Ți fi!

Voi fi fidel căci se încred în mine
Din cei ce,-afar' de staul, rătăcesc,
Căci de,-ntr-o zi, pe Domnul vor să-L afle,
Ei, drumu-acasă, către cer, găsesc.

Voi fi fidel în tot ce-a-ncredințat El
În grija mea, orice s-ar întâmpla.
Nanicând, nicicând, să nu-L dezamăgesc, vreau,
Până când fața-n slavă-I voi vedea.

261. Să nu-ți pierzi nicicând curajul

Să nu-ți pierzi nicicând curajul, când ce-i bine faci,
Căci El te conduce sigur, când prin beznă treci!
Mulți vrăjmași vor pune piedici, dar toți vor cădea.
Cei ce strâns se țin de Domnul totul vor putea.

*Să nu-ți pierzi nicicând curajul, fii fidel mereu!
Leagă-mă de-altaru-Ți, Doamne,-n veci să fiu al Tău!*

Să nu-ți pierzi nicicând avântul, oricât ai de-umblat!
Dacă semeni în nădejde, cânți la secerat.
Nu-i nimic promis de Domnul să nu fi-implinit;
Cu credință și răbdare, să-I slujim cinstit!

Nu privi nicicând în urmă-n drumul ce-l urmezi,
Ci mereu, privirea-n față,-n Cale, s-o păstrezi!
Chiar când scopul îți apare foarte-ndepărtat,
Chinul scurt curând va trece, ceru-apare-ndat'.

Mâna nicicând să nu-ți șadă, mult e a lucra,
Și puțini sunt lucrătorii,-auzi chemarea Sa!
Căi utile te-nconjoară, lucru-i pentru toți;
Lanul copt talentu-ți cere,-efortul, tot ce poți.

262. Rămâi în El

Rămâi în El! S-alergi stăruitor!
Prin harul Domnului, ești biruitor.

Rămâi în El chiar când ești ispitit!
Deși acum ești slab, vei fi întărit.

Rămâi în El și când ești încercat!
Îți va ajunge harul Său nesecat.

Rămâi în El și rabdă crucea ta!
Îți întărești chemarea, astfel, prin ea.

Rămâi în El când alții vor pleca,
Cum stă mlădița vie în vița sa!

Rămâi în El, predat în voia Sa,
Căci o-mplinește Domnul în viața ta!

263. L-ascult de-aproape

L-ascult de-aproape pe Stăpân
Și-n inimă, mișcat rămân;
În lupta-mi grea L-aud spunând:
„Eu vin iar: roagă-te, veghind!“

*E Calea Sa, și merg, urmând
Pe unde-a mers El sângerând;
Să fiu Lui vrednic, doar, doresc,
Și locul să mi-l împlinesc.*

Acel gând îmi revine clar:
„Pentru-a domni, El vine iar,
A Sa mireasă să Și-o ia,
Care-a rămas în Calea Sa“.

Mulți, Calea Sa, disprețuiesc,
Resping iubirea-I, rătăcesc,
Dar arde-un dor în mine, viu-
Când vine iar, primit, să fiu.

Iubirea Sa mă umple iar
Și-mi va da harul necesar
Să mă păstreze-n Calea Sa
Pân', a Sa față,-o voi vedea.

264. Lumea, Eu am biruit

„Lumea, Eu am biruit“
Domnu-așa vorbește.
Prin umblarea-n adevăr,
El ne dezrobește.

*Voi umbla-n adevăr,
Ferm, pe Calea vie,
De Hristos nedespărțit,
Al Său pe vecie.*

Pe-al Său sânge bizuit,
Norii groși se sfarmă;
Tot păcatu-mi e spălat,
Piere fără urmă.

Dragostea-I mă va păstra
Tare-n încercare;
Voi cânta și voi slăvi
Mântuirea-I mare.

Crește-n adevăr și-n har
Cel ce le iubește;
Slava Lui va-mpărtăși
Cine-L prețuiește.

265. Nu renunța!

Suflet trudit, în luptă nu slăbi, nu renunța!
Noaptea-i 'nainte zorilor de zi, nu renunța!
Drumu-i abrupt și-n teamă tot pășești;
Hristos e-aproape, dacă sus privești.

Lupta-ți cunoaște, drumul l-a trasat, nu renunța!
Inima-ți simte când ești încercat, nu renunța!
Chiar de, prieteni, te-ar lăsa pe rând,
Agață-te de El chiar nevăzând!

Merită orice preț tu a-l plăti, nu renunța!
Căci zorii dimineții vor sosi; nu renunța!
Viața aici curând se va-ncheia;
Stai strâns de El, în moarte-a nu cădea!

Cât de frumoasă viața ți-ar părea, nu renunța!
Dese-s capcane, ce nu poți vedea; nu renunța!
Soare sau nori pe drum de vom avea,
Noi doar prin harul Său putem umbla.

266. Inima ni-e plină

Inima ni-e plină, Doamne,
Pentru cât Tu ne-ai iubit,
Pentru-al lui Isus mesaj sfânt,
Ce, de sus, noi l-am primit,
Pentru viața Lui smerită,
Dusă pân' la cap fidel,
Pentru zorii învierii
Și nădejdea vie-n El.

Pentru părtășia scumpă
Ce ne strânge,-n har, prin El,
Tot mai plină, mai adâncă,
Peste tot și-oricând, la fel!
Tot mai strâns ne leagă, Doamne,
Toți, un singur trup, să fim,
Dragostea-ntre noi s-arate
Că pe Tine Te iubim!

Fă să fim lumini în lumea
De-ndoieli și beznă grea,
Reflectându-Ți o măsură
Din iubirea-adâncă-a Ta!
Fă-ne să purtăm povara
Sufletului ostenit
Și să mergem împreună
Pe-al Tău drum pân' la sfârșit!

Pe întreg peregrinajul,
Fă-ne credincioși a-Ți fi,
Până când anunță goarna
Zorii-ntării-n veșnicii,
Când, din țări îndepărtate,
Lângă Tine, strânși vom sta!
Vino, o, Isuse Doamne,
Ca să-Ți iei Mireasa Ta!

267. Toți să fie Una

„Toți să fie Una, Tată!“,
Astfel Domnul S-a rugat
Când era cu-ai Săi, ’nainte
De a fi sacrificat.

*„Una“ cu-ai Săi din vechime
Și cu-ai Săi de azi, vom fi-
„Una“-n Cel ce ne iubește,
„Una“ pentru veșnicii.*

„Una fie cum Noi suntem,
Cei pe care Mi i-ai dat!“,
Ca urmași, puțini la număr,
A-I fi martori ne-ncetat.

„Toți să fie Una, Tată,-
Cei ce cred Cuvântul Meu,
Lumii arătând, prin veacuri,
Că Eu sunt trimisul Tău!“

„Toți să fie Una“-Domnul,
Azi, se roagă pentru-ai Lui,
Strâns uniți dorind să-i vadă,
În iubirea Tatălui.

268. Noaptea,-n îndoieli

Noaptea,-n îndoieli și lacrimi,
Peregrinii-n marș pășesc,
În cântări vii de speranță,
Spre promisul loc ceresc.

Clar, prin beznă, strălucește
Farul călăuzitor.
Frații mâna-și strâng și umblă
Fără teamă-n noaptea lor.

O lumină-i, doar, prezența-I,
Peste-al Său popor curgând,
Izgonind teroarea, beznă,
Drumu-ntreg ea luminând.

Una-i ținta-n drumul nostru,
O credință dăinuind,
O privire clară-n față,
O nădejde: Domnul sfânt.

Doar un cânt pe mii de buze,
Dintr-o inimă-apărut,
Doar o luptă-i și-un pericol,
Doar un marș-cel început.

Una-i bucuria plină,
Sus, pe țarmu-ndepărtat,
Unde-n dragoste domnește
Tatăl unic, ne-ncetat.

269. Nici est, nici vest

Nici est, nici vest, nu-i în Hristos;
În El nu-i sud sau nord.
Deși e-ntinsă turma Sa,
Ea-i „Una“, -n sfânt acord.

În El, întinsul Său popor
E strâns înmănunchiat;
Atâtea inimi, harul Său,
În „Una“ le-a legat!

Ca frați, surori, de-același Duh,
Din orice neam sau grai,
Toți, dezrobiți, rămân uniți,
Prin har, modele-n trai.

Din orice colț de pe pământ,
Când goarna va suna,
Mireasa sfântă-a lui Hristos,
La El, se va-aduna.

270. Cercetează-mi, Doamne, inima

O, cercetează-mi, Doamne, inima!
Raza Ta pură între-adânc în ea!
Pur vreau să fiu, în duh, eliberat,
Ca să iubesc și să slujesc curat.

Mă cercetează,-ncearcă-mi inima,
Ca să se vadă dacă-i toată-a Ta!
Probează-mi, prin Cuvântu-Ți neschimbat,
Nădejdea și credința ce mi-ai dat!

Mă cercetează,-ncearcă gândul meu!
Discearnă totul clarul ochi al Tău!
Cunoaște-mi gându,-ajută să-mi ținesc
Mintea și voia ca să Te cinstesc!

Mă cercetează, fă-mă pur, curat!
Ia-mi, ca din aur, zgura de păcat!
Căile vezi-mi din izvorul lor!
Scoate-mi greșeli ascunse,-o, Salvator!

Mă cercetează,-ndrumă-al meu picior
Și, să am grijă, dă-mi Tu ajutor
S-aud, s-ascult de-al Tău glas, să văd clar
Calea eternă către Tine,-n cer!

271. El ne cunoaște

El ne cunoaște și Îi place
Să vadă-n noi un scop fidel,
De-a-I face voia, căutându-I
Înviorarea ce-o dă El.
Ispite și-ncercări El știe;
Vrea să-L rugăm, har să ne dea,
Să biruim, trăind mai vrednic de-a primi aprobarea Sa.

Iubirea-I inima ne-nmoaie,
Când, totul, fără rost, simțim;
Ne umple cu-o dorință-adâncă,
Al Său sfânt Nume, să-l slăvim.
Ce trist e El când, nu tot timpul,
Prezența Sa o dovedim!
Deci, grija Sa în noi, mereu s-o dovedim și s-o prețuim!

Pe El urmăm noi prin credință,
Iubind în inimi voia Sa.
El plănuește și-izbăvește,
Ne-arată că ne va-ndruma.
În El găsim încurajare,
Să ne păstreze-n ceasul greu!
În El să stăm, s-aducem rod, veghind, rugându-ne tot mereu!

272. Aurul de preț

Aurul de preț prin foc se-ncearcă,
Norii-aduc al ploii rod deplin,
Crâncene-apăsări scot diamante-
Viață-i doar prin moarte și suspin.

*Și-a mea viață, luată-n lucrul Tău,
Lut brut și nevaloros,
Trebuie-ncercarea-n foc s-o aibă,
Să reziste-n ziua lui Hristos.*

Vasul slab și minereu-nvață,
Focul și cazanu,-a prețui.
Aburul desprins prin foc se 'nalță
Către cer, de unde a venit.

Tu lucrezi, și cine-Ți pune piedici?
Cine poate-opri ce-ngăduiești?
Ce faci Tu e cel mai bun și trainic;
Cel mai bine-i tot ce-mi rânduiești.

273. Am viața-ascunsă

Am viața-ascunsă, cu Hristos,
În Dumnezeu, refugiul meu;
Chiar când Satan răcnește crunt,
Eu mă prostern sub tronul Său.

*Niciun vrăjmaș nu va putea
S-ajungă-n locul cel ascuns;
Prezența Sa în jurul meu
E-un zid de foc de nepătruns.*

Săgeți arzând de la Satan,
Ispite greu de suportat,
Nu mă mai pot înspăimânta,
Căci știu că-s lângă Împărat.

Să fie lupta cât de grea,
Cu-oștirile păcatului,
Cel Drept va fi de partea mea,
Zdrobind chiar capul șarpelui.

Iubirea neschimbată-a Sa
Pătrunde tot lăuntrul meu.
Ascultător de glasul Lui,
Eu partea bună-aleg mereu.

274. Va conta pe tine El?

Când purtăm a noastră luptă
Spre dreptate și-adevăr,
Și conflictul se aprinde
Cu-ale nopții mari puteri,
Domnul vrea robi bravi, fideli;
Va conta pe tine El?

*Va conta pe tine El?
El e demn să-I fii fidel:
Spune-I, duh viteaz, cu zel,
Să conteze-n tine El!*

Vom ieși ostași la luptă,
În puterea Domnului,
Împotriva legiunii
Nopții și păcatului?
Domnul vrea robi bravi, fideli;
Va conta pe tine El?

De la tronu-I, Tatăl vede,
Dând curaj de-a birui,
Căci Isus ni-e căpetenie,
Și cu El vom reuși.
Slavă au cei bravi, fideli;
Va conta pe tine El?

275. Cu toată-armura

Cu toată-armura lui Dumnezeu,
Cu adevărul, încins mereu,
Condus în luptă de brațul Său,
Spre biruință mergi!

*Nu ceda, veghează ne-nterupt!
Să te rogi, să nu te dai bătut!
Hristos ți-e Capul, credința-scut,
Credința-n El, Cel viu.*

În rânduiala-I, ferm, sănătos,
Cinstit în suflet, dârz, bucuros,
Cu râvna Sa-ncălțat, curajos,
Spre biruință mergi!

Cu coiful, sigur, smerit în gând,
Ascultător, pe Eu ignorând,
Sabia Duhului folosind,
Spre biruință mergi!

Complet și-ntreg, armura purtând,
În rugăciuni, ne-nfrânt, biruind,
Fidel în Domnul, perseverând,
Spre biruință mergi!

276. Fii neclintit

Fii neclintit și ferm în inimă-
Domnul, puterea de luptă îți dă!
El e fidel, și nu va osteni.
Luptă mereu!-prin El vei birui.
Luptă mereu!-prin El vei birui.

*Fi'nd obosit, dar tot urmărind,
Nu te retrage, nu te da-nfrânt!
Lupta,-n atenția Sa, stă ne-ncetat:
Mergi urmărind mereu pân' la-nserat!*

Fii neclintit, pe vrăjmaș înfruntând,
Înțelepciune, curaj, Domnul dând!
Lupta cea bună-o luptă: n-o înceta,
Stând tare-n El, cu putere de-a Sa!
Stând tare-n El, cu putere de-a Sa!

Fii neclintit! Din câmp, o, nu pleca!
Lasă-te-n El, și Cel Rău va ceda!
Spre biruință mergi, nerenunțând,
Pân' la sfârșit, hotărât, ferm, mergând!
Pân' la sfârșit, hotărât, ferm, mergând!

Fii neclintit și ferm pân' la sfârșit-
El întărește pe cel obosit!
Plin de iubire, fidel și milos
E-Acel' ce,-n cer, mijlocește: Hristos.
E-Acel' ce,-n cer, mijlocește: Hristos.

277. Putem, ca alții, a câștiga

Putem, ca alții, a lupta;
Putem, ca alții,-a câștiga.
Vrăjmașii, oastea Celui Rău,
Putem goni prin Dumnezeu.

Armura Lui s-o îmbrăcăm:
Scut, coif și platoșă, să luăm!
Nimic nu ne va vătăma:
Prin harul Lui vom rezista.

Speranțe noi ne dau puteri,
Căci, și-n vechime, frați, surori,
Au înfruntat, bravi, pe Cel Rău
Și-au biruit, luptând mereu.

De partea noastră-i Cel ne-nfrânt,
El, har și-nțelepciune, dând.
Vom sta-n Hristos, Lui, ferm slujind,
Mărețu-I Nume răspândind.

278. Între biruinți și-nfrângeri

Între biruinți și-nfrângeri,
Lupta nu s-a încheiat;
Domnul ține-n mâini cântarul,
Până timpu-i terminat.
La un pas de biruință-i
Marginea prăpastiei:
Doamne, fii cu mine-n luptă,
Tu, conducerea s-o iei!

Să nu-ți pară rău de Cale
Când succes n-ai cu-orice pas,
Dacă, din doi pași spre țintă,
Unu-alături ți s-a dus!
Căci puterea e la Domnul,
Ce ne iartă-un pas greșit
Dacă,-n lupta pentru premiu,
Stăruim neconținut.

O, ce important e pasul
Ce-a deschis salvarea ta
Când te-ai depărtat de lume
Ca să mergi pe Calea Sa!
Căci un pas a dus pe-atâția
La pierzare-n veci, a lor;
De aceea fii cu frică
Unde-ți pui al tău picior!

279. Un duh zdrobit și-umil

Un duh zdrobit și-umil nu e respins de Dumnezeu,
Ce vrea să fie-al nostru scut și-ndrumător mereu.
Un duh zdrobit e prețul de-a-I deschide visteria;
Pe cei vrednici, El, cu drag, i-ajută-n ceasul greu.

Concursul nu-i al celor iuți, nici lupta-a celor tari;
Cel răbdător și slab a-nvins când munții-au fost mai mari.
El lupta-a dus-o în genunchi, primindu-Și calm izbânda;
A trăit și S-a jertfit, respins de oameni tari.

Izbânda-i numai pentru cel statornic, credincios,
Umblând cu Domnul și-ascultând de glasul Său, setos,
Ce-și ține albă haina, chiar când cei din jur pierd lupta-
El e slava Tatălui și lumii de folos.

280. O viață-a biruinței

O viață-a biruinței, a laudei mereu,
Să îți împodobească aici tot drumul tău!
La cruce, biruința, Isus a cumpărat
Și, osândind păcatul, El te-a eliberat.

Ai vrea să știi secretul deplinei biruinți?-
Să-L lași pe-Învingător să te-nvingă, și-ai să simți
Cum, stăpânit de Domnul, chiar duhul tău supus
Își va cânta izbânda, dând slavă lui Isus.

Deși cărarea-n față ți-e plină de dușmani,
Să intri-n biruința ce El ți-a dat-o-n mâini!
Când crezi, vezi oști cerești, dar vrăjmași când te-ndoiești
Și, chiar prin însăși lupta,-n credință te-ntărești.

Dar lupta-i tot mai aspră spre capul drumului,
Și doar acei rezistă, ce-nvață,-n școala Lui,
Că Domnu-atât le cere: 'năuntru a primi:
Să intre-Acela care, prin ei, va birui.

281. O, ce sublimă-odihnă

O, ce sublimă-odihnă vine-n zori
Din noaptea grea de-nfrângeri și-ntristări,
Când văd triumful voii-Ți răsărind,
Al Tău sfânt scop în mine împlinind!

*O, dă-mi odihna-aceasta, Domn ceresc,
Ca,-n Tine, pacea, totul să-mi găsesc!*

Sublimă-odihnă-i, crucea, când purtăm,
Când, tot ce-aduce pierderi, morții dăm,
Căci moartea poartă învierea-n sus:
O viață pură, plină cu Isus!

Sublimă-odihnă-i când, din lupta grea,
Succesul nu mi-l iau drept slava mea,
Cununa-nvingătorului s-o ai
Doar Tu, Cel care biruința-mi dai!

Sublimă-odihnă vine l-asfințit,
Când viața pleacă, duhul fi'nd răpit
Să fie sus cu Tine-n veșnicii,
Trăind cu Tine și cu-ai Tăi copii!

282. Păstrează-ncrederea

Păstrează-ncrederea,
Armura n-o lăsa!
Rugina, molii, sau vreun om,
Cununa, să nu-ți ia!
Păstrează viața-n El!
Ce-a spus, El va-implini.
De noi stăm fermi și neclintiți,
Putere vom primi.

*Păstrează, ține-te de ce-ai primit,
Armura n-o lăsa!
Menține-te fidel pân' la sfârșit,
S-obții cununa ta!*

Stai ferm când treci prin foc,
Când lupta-i tot mai grea!
A mers 'nainte Domnul tău;
Stai în puterea Sa!
Și alții-au mers prin foc,
De piedici s-au lovit;
Al nostru Tată nu-i nedrept
Să uite ce-am trudit.
În inimă și-n gând,
Să mergem neclintit!
Să nu ai teamă de vrăjmași-
Mergi pân-ai biruit
Iar Numele să-I ții,
Acceptă crucea Sa!
Te-ncrede-n El, căci vom domni
Cu El, de vom răbda!

283. Când crucea-n Golgota

Când crucea-n Golgota privesc,
Pe care Prințul slavei S-a dat,
Gunoi, câștigu-mi socotesc
Și, de mândria-mi, sunt dezgustat.

Să nu mă laud, eu doresc,
Decât în crucea Domnului meu!
Tot ce mă-ncântă-aici, lumesc,
Ca zgură, socotesc eu mereu.

Vezi cum din cap, picioare, mâini,
Chin și iubire-I curg împletit!
Coroană-a rezultat din spini;
O, ce tablou nemaîntâlnit!

Și lumea-ntreagă de-aș avea,
S-o dau, ar fi un dar mult prea mic.
Iubirea-atât de mare-a Sa
Îmi cere, viața, Lui să-I dedic.

284. De pâine-Ți mulțumim-

În fața Ta, acum,
Smeriți, noi ne plecăm.
Privim la jertfa lui Isus,
Și haru-Ți lăudăm.

*De pâine-Ți mulțumim-
Arată viața Lui-
Și pentru vin, că-n el vedem
Vărsarea sângelui.*

În drum spre Golgota,
A mers neabătut-
E sacrificiul dragostei,
Lui Dumnezeu plăcut.

Nespus de-mpovărat
Cu vina tuturor,
Rănit, El capul Și-a plecat,
Murind biruitor.

Păcatele ne-a șters
C-un sânge prețios;
O, Doamne, dă putere, har,
Să-Ți fim mai credincioși!

285. Golgota

Doamne,-n jurul Tău ne strângem,
Aplecați 'nainte Ta!
Noi privim, smeriți, simbolul
Amintind de Golgota.

*Golgota, Golgota,
Iată locu-nsângerat!
Pâinea-arată trupul Său frânt,
Vinul-sângele-I vărsat.*

În acea-ntristată noapte,
Singur S-a rugat, plângând.
Vezi cum bea paharul morții,
Cu sudoare sângerând!

Scos afară din cetate,
L-au lovit, L-au schingiuit.
Pentru noi a dus calvarul;
Moartea Sa ne-a izbăvit.

Oferim recunoștința
Celui care ne-a iubit,
Care ne-a spălat de vină
Și, cu Tatăl, ne-a unit.

286. Pe Miel L-au străpuns

Pe Miel L-au străpuns, din tabără, scos,
Respins disprețuitor.

„Jeșiți și purtați ocară-I cu El!“-
Suntem chemați rugător.

*O nouă cetate căutăm,
Cu temelii stabile, tari,
Un loc pregătit doar pentru-ai Săi,
Etern, strălucitor.*

La tron la Pilat, Isus a răspuns:

„Nu forța e arma Mea;
A Mea-Împărăție nu-i de aici,
Căci robii Mei ar lupta.“

Noi nu ne luptăm cu săbii și lănci,
Nu arme firești purtăm;
În lupta credinței, Domnu-i cu noi,
Și nu ne îngrijorăm.

Avraam, alegând în corturi să stea,
A dat de-nțele mereu:

„Sunt un călător, străin pe pământ;
Un loc mai bun caut eu.“

287. Mărire Ție

Mărire Ție, Tată-Atotputernic,
Și Mielului ce,-n locul meu, S-a dat!
Slăvit de tot ce-i viu, fii, căci ești vrednic,
Acum, și-n veac de veac, neîncetat!

Privindu-Ți rănilor-n mâini și picioare,
Ce cuiele Ți-au dat a suferi,
Și trupul Tău străpuns greu în durere,
Pe veci, să-Ți mulțumim, nu vom sfârși!

Când timpul și distanța-s terminate,
Iar soare, lună, nu mai trebuiesc,
Toți sfinții Tăi se-mbracă-n puritate
Și, cu recunoștință, Te slăvesc.

Atunci dureri sunt șterse pe vecie,
Prezența Ta dând pure bucurii,
Și-ai Tăi iubiți Te-adoră-n armonie,
Milenii nesfârșite,-n veșnicii.

288. Pentru noi, Hristos

Pentru noi, Hristos, pe cruce,
Vina noastră grea purtând,
A jertfit al Său sfânt sânge,
Culpa noastră ispășind.

*Pentru noi S-a dat
Și a înviat,
Dând nădejde,-n noi avându-L
Domn sfânt întronat.*

Pentru noi, El, în grădină,
Moartea-a-nvins-o înviind,
Să fim liberi, fără vină,
Frica morții spulberând.

Pentru noi azi mijlocește,
Sus în cer, pe tron, pledând;
El dă har și îndurare,
Golul nostru-ntreg umplând.

Domnu-n noi-nădejdea slavei;
Izbăvirea de păcat,
Prin ispitele din lume,
Este,-n noi, Cel înviat.

289. Pentru mine a venit Isus

Pentru mine a venit Isus
Și,-aici, El a trăit,
Să arate viața-n Dumnezeu,
În totul, blând, smerit.
Respins de lume a murit,
Când viața El Și-a dat,
A răbdat rușinea, crucea luând,
Să fiu răscumpărat.

Prin credință-L am în mine-acum,
Și-mi dă din viața Sa;
Harul și puterea-I mă păzesc,
De rău, să pot scăpa.
Mi-e Mare Preot, mijlocind
La dreapta Tatălui;
Știu că toată slăbiciunea mea
Mi-o simte Duhul Lui.

Domnul a trăit și a murit,
Iar Tatăl L-a-nviat
Ca să mijlocească până când
El vine ca-Împărat,
Căci Tatăl, ce nu minte,-a spus
Că El Se v-arăta
Să mă ia acasă,-n veci să-mi dea
Din bucuria Sa.

290. Prin jertfa Mielului

Prin jertfa Mielului sfânt junghiat,
Să fiu spălat, să fiu spălat!
Eu vreau să fiu curățit de păcat,-
Fă-mă curat, fă-mă curat!
Oricât de negru e-al meu greu trecut,
Oricâte-nfrângerii amare-am avut,
Pe-al Tău cuvânt, Doamne, eu sunt bazat;
Fă-mă curat, fă-mă curat!

De îndoieli, ce mă țin apăsate,
Să fiu spălat, să fiu spălat!
De temeri ce spre pierzare m-abat,
Să fiu spălat, să fiu spălat!
Chiar dacă nu înțeleg, eu, crezând,
Ca un copil, mâna slabă mi-o-ntind.
Și prin cuvântul Tău sunt ridicat,
Căci sunt spălat, căci sunt spălat.

De teama că-n lume nu-s acceptat,
Să fiu spălat, să fiu spălat!
De teama pentru rugat și cântat,
Să fiu spălat, să fiu spălat!
Prin mila Ta, fă-mă tare mereu,
Să știe lumea că eu sunt al Tău,
Și, când iertat sunt, să cânt ne-ncetat:
Tu m-ai spălat, Tu m-ai spălat!

291. Vreau gândul lui Hristos

Vreau gândul lui Hristos,
Al Său gând sfânt, curat,
Tot sufletul să-mi poată fi
Spre legea Sa-nclinat.

*Prea Sfânt Duh, mă condu!
S-alerg, dă-mi Tu avânt,
Ca, premiul cel mai 'nalt, s-obțin:
Al Fiului chip sfânt!*

Vreau gândul lui Hristos,
Să fac doar ce Tu vrei,
Cu-ntregu-mi suflet, să-mplinesc
Ferm, legea dragostei.

Vreau gândul lui Hristos,
Iubirea, râvna Lui,
Să cresc în har și să primesc
Pecetea Duhului.

Vreau gândul lui Hristos,
Să merg pe urma Lui,
S-ajung deplin în dragoste
Și-n frica Domnului.

292. Vrem să-L vedem pe El

Vrem să-L vedem pe El, pe Isus-Lumina,
În peisajul vieții mărginit.

Vrem să-L vedem, să crească-n noi credința
Până-oboșeala luptei ia sfârșit.

Vrem să-L vedem pe El-Stânca noastră tare
Pe care-am fost zidiți prin har suprem;
Viața sau moartea, cu-a lor agitare,
Nu ne pot smulge, dacă Îl vedem.

Vrem să-L vedem pe El-căci pălesc alți aștri
De care,-atâția ani, ne bucuram;
Peregrinajul nostru se sfârșește;
Nu-l plângem, căci spre Domnul ne-ndreptăm.

Vrem să-L vedem pe El-căci, văzându-L, suntem
Tari, bucuroși, dispuși de Calea Sa.
Vrem să-L vedem murind, trăind, pledând, și,
Din noaptea morții, ziua va-nvia.

293. Degeaba-nțelepții

Degeaba-nțelepții încearcă-a afla
Ce-i după perdea,-n viitor;
Isus, prin Cuvântu-I, lumina ne-o dă,
Ce nu stă-n puterile lor.

*Prin umbre, dureri, crucea,-aici suferim,
Gunoii, cele seci pământești, socotim;
Al lumii dispreț, pentru Domnul, răbdăm:
Și ziua întoarcerii Lui așteptăm.*

Iubim cum Isus a trăit și-a-nvățat;
Spre premiul ceresc stăruim.
Isus, drumul nostru, 'nainte-a trasat,
Și-n El noi ne-ncredem deplin.

Noi, de viitor, teamă nu mai avem:
Perdeaua, în două, s-a rupt,
Și credem că-Acel ce, la cer, S-a 'nălțat
Din nou va veni pe pământ.

Zadarnic nu-i când stăruim s-alergăm,
Sau când zilnic ne vom lupta.
Privirea spre răscumpărare 'nălțăm:
Pe Domnu-n curând vom vedea.

294. Un singur ceas de veghe

Un singur ceas de veghe cu Stăpânul-
Cu El, în alb, pe veci să-mpărățim;
Un singur ceas să înfruntăm dezastrul-
Ani veșnici în lumină să trăim.

*Vegheați deci până-n zorii dimineții!
Fiți treji, sculați, vă umpleți candela!
Prin noaptea întristării El vorbește;
Un ceas, doar, nu puteți cu El veghea?*

Un singur ceas să suferim ocară-
Și-ani veșnici după-al lumii-amar dispreț,
Un singur ceas ne scutură furtuna-
Ani veșnici să purtăm cununi de preț.

Un singur ceas de trudă și-ncercare-
Ani veșnici, liniștiți, să ne-odihnim;
Un ceas de renunțare în răbdare-
Ani veșnici, unde-i viață, să trăim.

295. Puțin, și clipa va sfârși

O clipă crucea noi purtăm,
Disprețul lumii-l îndurăm,
Împărtășind ocara Sa,
Până armura vom preda.

*Puțin, și clipa va sfârși,
Iar veșnicia va miși.
Veghează, roagă-te acum,
Lucrează cât timp ești pe drum!*

O clipă lupta înfruntăm,
Puteri, prin Duhul, căpătăm,
Căci Domnul ne va însoți;
Prin mâna Lui vom birui.

O clipă cursa alergăm,
Și,-n veșnicie,-o să intrăm.
Chiar fața Lui o vom privi,
Cununa vieții vom primi.

Puțin credința mai păstrăm,
Și Evanghelia purtăm,
Pe munte, turma Sa păzind,
Al Său sfânt Nume preamărind.

296. Toți o să trecem

Cum își pierd stelele-n zori strălucirea,
La raza soarelui clar apărut,
Astfel vom trece și noi toți din viață
Și va rămâne doar ce am făcut.

*Toți o să trecem, toți o să trecem,
Și-nregistrat rămâne ce am făcut.
Astfel vom trece cu toții din viață
Și va rămâne doar ce am făcut.*

N-o să mai fim când vin alții să strângă
Ce-am semănat și,-n pământ, a crescut;
Semănătorii, dar, trebui' să treacă
Înregistrați doar prin ce au făcut.

Doar adevărul ce-am spus noi în viață,
Numai sămânța ce-am pus și-a crescut
O să rămână când noi nu mai suntem-
Roda culeasă și ce am făcut.

Când Salvatoru-Și va strânge comoara
Și când cununile s-au obținut,
Cei ce-au trudit credincios vor rămâne,
Toți, neuitați doar prin ce au făcut.

297. Domnul vine

Domnul vine, Domnul vine!
Să-ndreptăm privirea sus,
Căci se-apropie-mpplinirea
A tot ce a spus Isus!
El, curând, cu-un strigăt vine,
Triumfând în slava Sa.
Cei ce I-au iubit vestirea,
Pentru veci, vor învia.

Domnul vine, Domnul vine,
Și-acest trup, greu încercat,
Ce I l-am predat în grijă,
Pe moment va fi schimbat!
Bucurii și părtășie
Mai adânci, pe veci, vor fi;
Numai cântece de slavă,
Către El, se vor sui.

Domnul vine, Domnul vine!
Viața să ne-o pregătim!
De-I gustăm acum ocară,
Slava Sa o să primim.
Să lăsăm plăcerea lumii,
Așteptând venirea Sa,
Când El, în întreaga-I slavă,
Glorios Se v-arăta.

298. O, aștepți vestita zi?

O, aștepți vestita zi
Când apare Domnul?
El a spus că va veni,
Și e-aproape timpul.

*Capul ți-l îndreaptă sus
Să-L întâmpini pe Isus!
Stai de veghe-n rugăciune!
În curând, El vine.*

Tot ce-n lume e slăvit,
Toată-a ei zidire,
Vor cădea pân' la pământ,
La a Sa venire.

Vezi să nu te-nșele-aici
Griji sau bogăție,
Ca să nu mai poți sluji
Pentru-Împărăție!

Binecuvântat e cel,
După Domnul, dornic,
Prin vegherea nopții lungi,
Așteptând statornic.

299. Când vine a-Și răsplăti

Când vine a-Și răsplăti El robii,
Zi sau noapte,-atunci fiind,
Ne va găsi Lui fideli, de veghe?
Candelele gata-având?

*Suntem noi gata, putem să spunem,
Gata pentru veșnicii?
Vom fi găsiți, tu și eu, de veghe,
Gata, așteptând, când va veni?*

Și dacă,-n zori, într-o dimineață,
El, pe rând, ne va chema,
Când Îi vom înapoia talanții,
Oare,-acceptu-I ni-l va da?

I-am fost fideli în ce-a dat să facem?
Facem noi tot ce putem?
De nu-i nimic să ne osândească,
Sus, odihna căpătăm.

Sunt fericiți cei găsiți de veghe-
Slava-I vor împărtăși.
Dacă El vine în zori sau noaptea,
Tot veghind ne va găsi?

300. Să nu te tulburi

Să nu te tulburi, fii fidel Lui
Când spini tot vin pe calea ta,
Căci, într-o zi, uitând de-amaruri,
Pe-al tău scump Mire-L vei vedea!

*Fii azi fidel, ca, mâine, temeri
Să nu-ți umbrească inima!
Fii azi fidel, să nu te tulburi,
Povara-ți las-o-asupra Sa!*

Să nu te tulburi pe-ntuneric,
Când n-ai lumina-n drumul tău,
Căci vei vedea clar zorii zilei-
Eternul Soare,-n Dumnezeu!

Să nu te tulburi, mergi cu Domnul,
Sorbind iubirea lui Isus!
Respins aici, dar plin de slavă,
Vei fi cu El, acasă, sus.

Nu te mâhni, Isus revine!
Vegherea ni se va sfârși;
Îl vom vedea în frumusețea-I;
Neprihănirea va domni.

301. Chemarea Ta la lucru

Fă iar s-aud chemarea Ta la lucru,
Ce, lângă Galileea,-ai spus-o clar,
Să las prieteni, case, holde, neamuri:
„Vin’ și urmează-Mă“, o, spune iar!

Arată-mi câmpuri așteptând lucrarea,
În depărtări, sau lângă mâna mea,
Și-atunci să merg și să-mi dau, Doamne, viața,
Să semăn sau să secer holda Ta!

O, fă să văd oi ce nu-și au păstorul,
Mulțimi ce se-mbulzesc dezordonat:
Oriunde-ar fi, să simt că, pentru ele,
Mântuitorul viața Și-a vărsat!

Atinge-mi inima cu mila-Ți mare
Ca să iubesc cum, primul, m-ai iubit,
Și pune-n mine o dorință-adâncă
S-aduc la Tine-un suflet rătăcit!

Ferește-mi inima de nepăsare,
Mărește-mi râvna și iubirea mea,
Ca, la venirea Ta, Isuse, Doamne,
Să fiu găsit tot în lucrarea Ta!

302. Împins de dragoste

Cel Sfânt, pe nume, m-a chemat,
Și-al Său mesaj scump m-a mișcat.
Chiar neștiind ce-ar fi, am spus:
„Să mă trimiți, eu sunt dispus.“

*Împins de dragoste, eu merg
Să caut oameni ce se pierd,
Că-n mine arde-un foc nespus,
Aprins de Numele Isus.*

Aud al oii behăit;
Văd mielușei de îngrijit;
Ascult cum strigă cel distrus,
Și zic: „Trimite-mă, Isus!“

N-am să ezit să mă ofer,
Când, în păcat, atâția pier.
Vreau să răspund, de-acum, mereu:
„Sunt gata: iată-mă,-s al Tău!“

Vreau sfântu-I Nume a-L purta,
Ca drept răspuns la grija Sa.
Și tot mai mult doresc a fi
Ca El-Modelul pe vecii.

303. Doar dacă pierzi

„Doar dacă pierzi vei câștiga“ -
Isus ne-a învățat așa.

Un bob de grâu nu va rodi
Până-n pământ nu va muri.
Cum poate-un suflet singur sta,
Când însutit ar câștiga?

Dar cine viața-și va păzi,
Va pierde alte zece mii
Și cine-și ține partea sa,
Și-o va-nsuși pe-a altora.
Cum poți să fii nepăsător,
Când mulți te-așteaptă-n ajutor?

Oriunde vezi un lan de grâu,
Cu snopi sclipind spre Dumnezeu,
Acolo-o boabă a murit,
O viață sfântă s-a jertfit,
A plâns în taină, s-a rugat,
Luptând cu demoni ne-ncetat.

304. Fără renume

Fără renume eu merg cu Isus,
Să-mi semăn viața, din suflet dispus;
Semăn în Duhu,-n credință o dau;
Lupt ca să birui, cununa s-o iau.

Nici un renume, căci El n-a avut;
Cum să evit ce e greu, neplăcut?
Cum să resping crucea ce-o am de dus?
Trebuie' să scad ca să crească Isus.

Nici un renume-pe Domnu-L doresc;
Peste mormânt, la răsplată privesc.
Laudă, slavă, din plin voi primi,
Când toți vrăjmașii afară vor fi.

Fără renume, mereu izgonit,
Neînțeleș, zilnic disprețuit-
El mă-nțelege, și-atât îmi doresc.
Crucea eu port, căci pe El Îl iubesc.

Fără renume, cu El, mulțumit,
Voi cheltui și voi fi cheltuit.
Nici moartea, chiar, nu mă va-mpiedica,
Căci Domnul, viața, mi-o va 'napoia.

305. Fă-mi, Doamne, viața

Fă-mi, Doamne, viața ca un bob de grâu,
S-aducă,-n slujba Ta, folos mereu!
Când este semănat, s-aducă rod bogat
Și binecuvântat prin Duhul Tău!

Dragostea mea, tânjesc să-Ți dovedesc,
Lucruri de sus, mereu să urmăresc.
Mă simt muștrat mereu când nu-Ți dau ce-i al Tău,
Viața, în scopul meu, vrând s-o trăiesc.

De cele trecătoare,-s dezlegat,
Că,-n jertfa Ta, ce-atâta Te-a costat,
Văd duhul Tău ceresc, ce face să-mi doresc
Doar Ție să-Ți slujesc neîncetat.

Pentru-al Tău scop, eu totul am lăsat,
De ce-i lumesc aici, eliberat,
Cele cerești primind locul întâi în gând,
Prin orice trec, privind spre ce-i curat.

306. O, Doamne, noaptea cade

O, Doamne, noaptea, noaptea cade pe-al meu drum!
Aș vrea s-amân al soarelui apus.
Tot lanu-i alb și-ntreg pământul strigă-acum;
E mult de strâns și-n lucru-abia sunt pus.
Dar dacă chemi când secerișu-i întețit,
Ori când se strâng doar spice ce rămân,
Sau când sunt snopii adunați la loc ferit,
Ajută-mi să răspund: „Sunt gata,-al meu Stăpân!“

*De vii la miezul nopții sau la asfințit,
Ori către zori, când umbre nu mai sunt,
La-Împărăția Ta, la timpul potrivit,
O, amintește-Ți și de mine, Doamne sfânt!*

Mulți Ți-au slujit, chiar pietre de-au avut ca pat;
De noapte și de frig nu se temeau,
Iar, pe talazuri, alții-au naufragiat;
Vreau partea lor și eu acum s-o iau.
O, Doamne, unge-mă, cu ei și eu să strâng!
Fă să nu pierd nimic, să spicuiesc
Pentru Cetatea unde molii nu ajung,
Nu fură hoții și comori nu ruginesc!

Eu, Evanghelia, aș vrea mult s-o vestesc,
Dar cel mai bine să slujesc smerit
Acolo unde-ai Tăi sfinți ne-nsemnați trăiesc
Și unde-i locul meu mai potrivit.
Păzind smerit porunca Ta, eu voi trăi,
Căci mi-ai dat viață, prin Cuvântul Tău.
De voi dormi-n țărână, când vei reveni,
Trezește-mă, cu Tine să trăiesc mereu.

307. Odată,-n veșnica dimineață

Odată,-n veșnica dimineață,
Furtuni, dureri, griji, se vor sfârși.
Scăpați de lacrimi, poveri și lupte,
În părtășia-I, mereu vom fi.

Odată,-n ceruri, ne vom prosterne
’Naintea Celui ce ne-a salvat.
Urechea, ochiul, nu pot percepe
Ce, în iubire, El ne-a păstrat.

Odată,-n ziua de bucurie,
Noi cu Isus vom fi ne-ncetat,
Ca să-I slujim astfel pe vecie,
În haine albe, fără păcat.

Odată, sus, plini de bucurie,
Vom fi cu toți sfinții, mici și mari;
La Tatăl, unde e armonie,
Uniți, Îl vom lăuda,-n cântări.

308. Când viața trece

Când viața trece și eu voi merge
Prin valea morții, n-am să disper.
De-L am pe Domnul să mă conducă,
Voi merge sigur cu El spre cer.

Chiar dacă valea e-ntunecoasă,
O rază clară, venind din cer,
Îmi luminează, prin beznă, calea,
Și,-n viața Lui, doar, atunci eu sper.

El mi-e Luceafăr ce mă conduce;
A-nvins mormântul și moartea grea;
Mi-a luat asupra-I întreg păcatul,
Și numai El m-a putut salva.

O, ce slăvită va fi-nvierea,
Când cu Isus eu am să revin!
Am să-L glorific pe Salvatorul
Căci m-a scăpat din blestem și chin.